BESTSELLER

LISA KLEYPAS

GOLFUL DRAGOSTEI

SECRETE, VISARE, IUBIRE,
FURTUNĂ DE DORINȚE
ȘI PERICOLE...

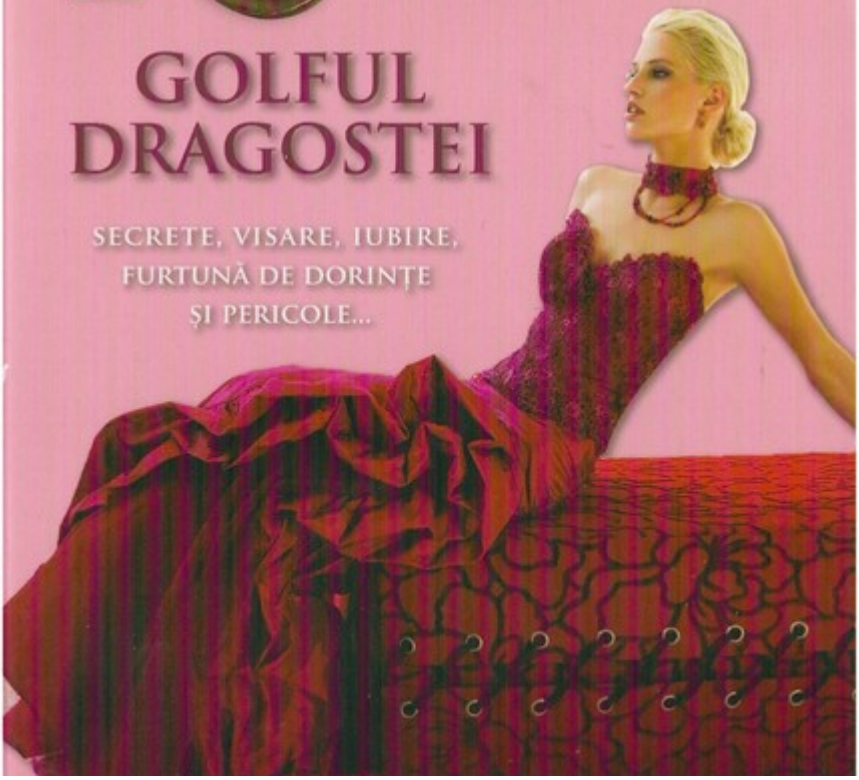

LISA KLEYPAS

GOLFUL DRAGOSTEI

Unu

Era un lucru aproape sigur, se gândi Justine Hoffman abătută, că după nouăzeci şi nouă de vrăji de iubire ratate, a suta vrajă n-avea să funcţioneze cu mult mai bine decât restul.

„Bine. Renunţ”.

N-avea să se îndrăgostească niciodată. N-avea să înţeleagă experienţa lucrului aceluia misterios care lipea două suflete unul de celălalt. Bănuise ea dintotdeauna acest fapt, dar îşi găsise mereu câte ceva de făcut ca să nu se gândească la dragoste. Problema cu lucrurile de făcut, însă, era că mai devreme sau mai târziu se terminau, iar în acel moment gândul pe care încercaseşi atât de tare să-l eviţi ajungea să fie singurul care să te obsedeze.

Justine îşi dorise iubire atunci când suflase în lumânările de pe tortul de ziua ei,

când văzuse câte o stea căzătoare, când aruncase monede în fântâni norocoase, când suflase în păpădii ca să le trimită seminţele înspre cer, purtate de mici paraşute transparente. De fiecare dată şoptise o chemare:

„Aceste cuvinte-ţi poartă soarta. Cât eu aştept, să nu cunoşti pe alta. Soarta te-a găsit, iubirea te-a primit Vino la mine”.

Dar sufletul ei pereche nu apăruse niciodată. Căutase răspunsuri pe fiecare pagină a cărţii de vrăji pe care mama ei i-o făcuse cadou la şaisprezece ani, dar nu exista niciun ritual şi nicio vrajă acolo pentru o vrăjitoare cu inima deşartă. Nimic pentru o tânără ce visa la un lucru atât de extraordinar, dar atât de normal, cum era iubirea.

Justine încercase să se prefacă în faţa tuturor, chiar şi a ei înseşi, că nu-i păsa. Spunea că nu voia să fie legată de un singur om şi că nu avea nevoie de nimeni. Dar în sinea ei, atunci când apa din cadă se scurgea în mici tornade sau când umbrele din dormitor începeau să se adâncească, se gândea: *„vreau să iubesc”.*

Voia acel gen de iubirea care s-o ducă în

călătoria vieţii ei. Visa la un bărbat care s-o dezbrace de toate platoşele pe care le purta, ca de o lenjerie din mătase, până când, capitulând, ea să i se ofere cu totul. Poate că atunci lumea n-ar mai fi părut atât de mică şi nici nopţile atât de lungi. Poate că atunci nu şi-ar mai fi dorit decât ca nopţile să nu se mai termine niciodată.

Şirul de gânduri negre îi fu întrerupt când în bucătărie intră verişoara ei, Zoe.

— Bună dimineaţa, spuse aceasta pe un ton vesel. Ţi-am adus cartea pe care mi-ai cerut-o.

— Nu-mi mai trebuie, răspunse Justine, abia ridicând privirea din cana cu cafea. Dar mulţumesc, oricum.

Stătea la masa de lemn din bucătărie, cu bărbia sprijinită în palmă. Un vânticel rece de septembrie intrase în han, cu parfum sărat de ocean şi cu o notă de motorină din portul Friday. Mireasma era plăcută şi familiară, dar nu o înveseli deloc pe Justine. Nu dormise prea bine în ultimele nopţi, iar cofeina nu o ajuta deloc.

— N-ai timp să citeşti? întrebă Zoe înţelegătoare… Păstreaz-o la tine o vreme. Eu am citit-o de atâtea ori că am ajuns s-o

ştiu pe de rost.

Buclele blonde îi săltară pe umeri când aşeză cartea în faţa lui Justine. Paginile erau uzate şi îngălbenite de vreme, iar câteva abia se mai ţineau în cotor. Coperta înfăţişa o femeie îmbrăcată într-o rochie aurie din satin, întinsă languros pe un divan.

— De ce să citeşti ceva iar şi iar, dacă ştii cum se termină? întrebă Justine.

— Fiindcă un final fericit scris cum trebuie merită citit de mai multe ori.

Zoe îşi legă un şorţ la brâu şi îşi prinse părul cu o agrafă din plastic. Justine zâmbi cam fără voie şi se frecă la ochi, gândindu-se că nimeni nu merita un final fericit mai mult decât Zoe. Deşi erau verişoare îndepărtate şi se văzuseră numai de câteva ori în copilărie, la maturitate ajunseseră să fie la fel de apropiate ca nişte surori.

Trecuseră mai bine de doi ani de când Justine o rugase pe Zoe, o bucătăreasă talentată, să lucreze la hanul ei din portul Friday, *„Artist's Point”*. Justine se ocupa de partea financiară a lucrurilor, de hârtii, curăţenie şi întreţinerea clădirii, iar Zoe avea partea de aprovizionare, cumpărături

şi gătit. Zoe şi talentul ei culinar erau atât de importante pentru succesul hanului încât Justine îi oferise o parte din acţiunile afacerii.

Parteneriatul lor era perfect echilibrat, cu natura impulsivă şi directă a lui Justine temperată de diplomaţia şi răbdarea verişoarei sale. Îşi erau loiale una alteia, se văzuseră una pe cealaltă în cele mai rele momente, îşi împărtăşiseră visuri şi nesiguranţe. Cea mai bună parte a relaţiei lor nu era, însă, că se înţelegeau bine din atât de multe puncte de vedere, ci faptul că, atunci când nu se înţelegeau, se ajutau una pe cealaltă să vadă lucrurile din perspective noi.

Împreună făcuseră *„Artist's Point”* o afacere de succes, un han preferat de turişti şi localnici deopotrivă. Găzduiam acolo nunţi, petreceri private şi evenimente lunare ca ateliere de gătit şi degustări de vin. În sezonul turistic, hanul era mereu plin sau aproape plin, şi chiar în extrasezon aveau o rată de ocupare de aproape treizeci şi cinci la sută.

Cele două verişoare nu semănau fizic deloc. Justine era înaltă şi subţire, cu păr

castaniu şi ochi căprui, iar Zoe era o bombă sexy, blondă, care-i făcea pe bărbaţi să reacţioneze precum personajele din desenele animate mai vechi, cu ochii ieşiţi din orbite, cu limbile atârnate afară şi cu fum ieşindu-le pe urechi. Formele ei voluptuoase atrăseseră întotdeauna bărbaţi care încercaseră s-o agaţe cu replici proaste şi care o trataseră de parcă ea ar fi avut nivelul de inteligenţă al unei plante de apartament.

Zoe împinse cartea romantică mai aproape de Justine şi spuse pe un ton încurajator:

— Încearcă să citeşti câteva pagini. O să te prindă atât de tare povestea încât o să ai impresia că eşti în alt loc, în alt timp. Iar eroul e minunat, adăugă oftând visătoare. O ia pe eroină într-o aventură prin deşert, în căutarea unui oraş antic pierdut, şi e foarte protector, sexy şi serios…

— Mă tem că dacă o să citesc despre bărbaţi imaginari o să-mi crească aşteptările, iar eu am nevoie acum să nu mai fie atât de înalte.

— Nu mă înţelege greşit, dar mie nu mi s-a părut niciodată că ai avea aşteptări prea

înalte.

— Vai, ba da. Mai demult nu ieşeam decât cu bărbaţi interesanţi, care arătau cât de cât bine şi care aveau o slujbă. Acum aş ieşi şi cu unul care să nu fie însurat sau la închisoare.

— N-o să-ţi crească aşteptările dacă o să citeşti despre bărbaţi imaginari. E doar un fel plăcut de-a petrece timpul.

— Şi sigur că tu ai nevoie de un fel plăcut de-a petrece timpul, spuse Justine sec, departe de trolul hidos care e logodnicul tău.

Zoe râse. Alex Noian, un constructor din zonă, putea să fie multe lucruri, dar un „trol hidos” în niciun caz nu era. Era un bărbat extraordinar de atrăgător, cu părul negru şi trupul subţire, cu trăsături perfecte, austere, şi ochi albaştri glaciali.

Nimeni nu ar fi crezut că Alex cel cinic şi beţiv ar fi putut să fie cu o femeie atât de blândă cum era Zoe, dar, în timpul verii, când el renovase pentru ea căsuţa din strada Dream Lake, Alex surprinsese pe toată lumea, inclusiv pe el însuşi, îndrăgostindu-se nebuneşte de ea. Se oprise din băut şi-şi pusese ordine în viaţă. Era

clar pentru toată lumea că Zoe îl vrăjise definitiv. Îl conducea cu atâta blândeţe încât el nu părea să observe, sau poate că nici nu-l deranja.

Deşi Justine nu trăise niciodată o dragoste adevărată, ştia s-o recunoască. Atunci când Zoe şi Alex erau împreună, deşi încercau să fie degajaţi, emoţiile erau încă prea noi şi prea aprinse ca ei să ştie să le stăpânească. Sentimentele lor intense erau palpabile, oricât de discreţi ar fi încercat ei să fie. Uneori iubirea li se auzea în glas, de parcă i-ar fi umplut până la refuz iar ei ar fi uitat să mai respire. Te simţeai tare singur când lângă tine erau doi oameni care se iubeau aşa.

„Revino-ţi!” îşi spuse Justine cu asprime. o viaţă minunată. Ai tot ce ţi-ai putea dori”.

Majoritatea lucrurilor la care tânjise o găsiseră în sfârşit. Avea prieteni care ţineau la ea, o casă, o grădină, o verandă cu sporul casei în ghivece şi verbină căţărătoare. Cam un an avusese chiar şi un iubit, Duane, un motociclist cu tatuaje şi perciuni mari, care râdea uşor.

Dar Duane se despărţise de ea cu câteva săptămâni înainte, iar acum, oricând se

întâlneau, el era prietenos, dar distant, şi n-o privea deloc în ochi. Se despărţiseră când ea îl speriase fără să vrea.

Coborî privirea spre carte şi o împinse la o parte, precum un client sătul cu o porţie suplimentară.

— Mulţumesc că ai adus cartea, spuse ea, în timp ce Zoe aprindea cuptoarele şi îşi turna o cafea, dar nu aveam oricum de gând s-o citesc.

Zoe îi aruncă o privire nedumerită peste umăr.

— Dar ce voiai să faci cu ea?

Un zâmbet autoironie apăru pe chipul lui Justine, care recunoscu:

— Voiam s-o ard şi să-ţi cumpăr un exemplar nou.

Zoe amestecă nişte frişcă în cafea, apoi se întoarse spre verişoara ei şi întrebă sec:

— De ce voiai să-mi arzi romanul?

— Nu pe tot. Numai o pagină.

Văzând că Zoe nu pricepea, Justine îi explică stânjenită:

— Aveam de gând să… ei bine, să fac o vrajă. Şi aveam nevoie să „ard cuvinte de iubire scrie pe un pergament”, aşa că m-am gândit că o carte romantică ar fi numai

bună.

— Pe cine încercai să vrăjeşti?

— Pe mine.

Judecând după expresia de pe chipul lui Zoe, urma un interogatoriu în toată regula.

— Ai de gătit, spuse grăbită Justine, iar eu trebuie să duc cafeaua în foaier…

— Cafeaua poate să mai aştepte, veni răspunsul blând, dar ferm.

Justine oftă şi se aşeză la loc pe scaunul ei. În tăcere, se gândi că, deşi ea era cunoscută drept cea mai directă şi aspră dintre ele două, Zoe obţinea mai des ce-şi dorea, doar că o făcea mai pe tăcute.

— Ai mai spus despre vrăji şi altă dată, rosti Zoe. Şi îmi amintesc că, atunci când aveam probleme cu Alex, te-ai oferit să-l blestemi. Am crezut că glumeai, ca să mă faci să mă simt mai bine, dar acum am impresia că nu era deloc aşa.

Nu. Justine nu glumise. Nu făcuse niciodată un secret din faptul că fusese crescută într-o tradiţie păgână, dar nu recunoştea direct că, la fel ca şi mama ei, Marigold, şi ea era vrăjitoare din familie.

Existau multe varietăţi de magie, iar cuvântul „vrăjitoare” în sine nu avea niciun

sens fără un adjectiv alături. Exista vrăjitorie clasică, eclectică, monoteistă, Gardenerianã, gotică, Wiccană şi aşa mai departe, dar vrăjitoria moştenită în familie era o categorie rară, veche de secole, care includea acele vrăjitoare ce-şi moşteneau harul prin ADN.

De-a lungul întregii sale copilării, Justine fusese instruită de mama sa pe drumul Tradiţiei. Fetiţa fusese purtată pe la festivaluri, în tabere, la cursuri şi mutată după cum avea poftă mama ei, fără niciun fel de atenţie pentru orarul de la şcoală. Într-un an locuiseră în Oregon, în următorul, într-o comunitate păgână din Sacramento, apoi câteva luni în New Mexico, Alaska, Colorado… Justine nici nu-şi mai amintea toate locurile în care fuseseră. Cel mai adesea ajungeau, însă, în portul Friday, care era cel mai apropiat de sufletul lui Justine.

Dacă modelul de ceară din interiorul unui suport de lumânare, din sticlă, semăna cu o inimă străpunsă de săbii, Marigold spunea că e momentul să se mute din nou. Vedea semne în urmele de paşi, în formele norilor, în pânzele de păianjen şi în culorile

lunii.

Justine nici nu mai ştia sigur când începuse să nu-i mai placă felul acela nomad de-a trăi. Ştia doar că la un moment dat o deranjase că puteau împacheta tot ce aveau în nu mai mult de cincisprezece minute.

— E foarte distractiv să vezi locuri noi, îi spusese Marigold. Suntem libere ca păsările, Justine. Ne lipsesc doar aripile.

Chiar şi ciocârliile stăteau, însă, în cuib mai mult decât Justine şi mama ei într-un singur loc. Poate că lucrurile ar fi stat altfel dacă tatăl lui Justine, Liam, ar fi trăit, dar el murise când ea era foarte mică. Din puţinul pe care-l aflase de la Marigold, tânăra ştia că Liam fusese fermier, grădinar, de fapt, care cultivase mere, pere şi cireşe. Marigold îl cunoscuse când cumpăra mere de la piaţă pentru a sărbători echinocţiul de toamnă. El avea o bandană roşie pe frunte, ca să-i ţină părul castaniu, şi îi curăţase ei un măr întreg fără să întrerupă spirala de coajă, iar când aceasta căzuse pe pământ, formase iniţialele lui Marigold, lucru pe care ea îl luase drept un semn.

Se căsătoriseră imediat, iar Liam murise

înainte să treacă un an. Întreaga lor legătură fusese la fel de scurtă şi de intensă ca o furtună cu fulgere. Marigold nu păstrase nicio fotografie de-a lui. Nu voise nici măcar verigheta, briceagul sau chitara. Livada fusese vândută şi lucrurile lui, aruncate. Justine era singura dovadă a existenţei lui Liam Hoffman. Avea părul des şi închis la culoare ca el şi, după spusele mamei ei, zâmbetul lui.

Ori când întreba despre el, Marigold clătina din cap şi îi spunea că, atunci când cineva pe care-l iubiseşi murea, toate amintirile se duceau într-un loc secret din inima ta. Puteai să le scoţi şi să te uiţi la ele numai când erai pregătit. Până la urmă, fiica ei înţelesese că Marigold n-avea să fie niciodată pregătită. Ea nu voia să-şi amintească după moartea soţului ei decât că iubirea era unul dintre cele mai rele lucruri care puteau să ţi se întâmple. Te făcea să urăşti vântul de primăvară, muzica de chitară şi gustul merelor.

Gândindu-se la acei ani nestatornici, Justine crezu că înţelegea de ce mama ei nu putuse să rămână într-un singur loc. Dacă stăteai prea mult nemişcată, exista pericolul

să te găsească iubirea şi să te prindă atât de strâns încât să nu mai poţi să-i scapi.

Era lucrul pe care şi-l dorea Justine cel mai mult pe lume.

— N-am putea să uităm de asta? o întrebă ea pe Zoe, frecându-şi ochii obosiţi. Tu nu crezi în lucrurile astea, şi dacă încerc să-ţi explic, o să ţi se pară că sunt nebună.

— Nu contează ce cred eu, ci ce crezi tu, rosti verişoara ei pe un ton îmbietor. Spune-mi ce fel de vrajă voiai să faci pentru tine.

Justine se strâmbă şi îşi legănă un picior, apoi spuse ceva foarte încet.

— Cum? întrebă Zoe.

Justine repetă mai clar:

— O vrajă de iubire.

Îi aruncă o privire verişoarei ei, aşteptându-se să fie luată în râs. Zoe, însă, fiind cine era, nu făcu decât să se uite îngrijorată la ea.

— Din cauza despărţirii de Duane? întrebă cu blândeţe.

— Nu chiar. E mai mult… Of, nu ştiu. Acum, că Lucy e cu Sam şi tu te-ai logodit cu Alex… Eu nici măcar n-am fost vreodată îndrăgostită.

— Unora le ia mai mult timp, spuse Zoe.

Eşti mai tânără decât mine, ştii bine. Poate că vara viitoare…

— Zoe, problema nu e că nu m-am îndrăgostit până acum, ci că nu pot să mă îndrăgostesc.

— De ce eşti atât de sigură?

— Simt eu asta.

— Dar eşti o persoană foarte iubitoare.

— În termeni de prietenie, da, dar când vine vorba de relaţii… eu n-am simţit niciodată genul ăla de dragoste. Mă simt de parcă aş încerca să înţeleg oceanul ascultând o scoică.

Se uită cu amărăciune la cartea din mâna lui Zoe.

— Care e partea ta preferată din romanul ăla? Pagina pe care mi-ai spune s-o folosesc într-o vrajă.

Zoe clătină din cap şi începu să caute prin carte.

— O să râzi de mine.

— N-o să râd.

Găsi pagina atât de repede încât era clar că ştia aproape sigur unde s-o caute. Îi întinse volumul verişoarei sale, roşind.

— Să nu citeşti cu voce tare.

— Nici n-o să mişc buzele, spuse Justine.

Se uită în jos, la rândurile tipărite, iar Zoe îşi făcu de lucru la bufet, măsurând ingrediente într-un castron.

Tu, îi şopti ei, eşti mâna lui Solomon pentru mine, eşti imperiul meu lipsit de hartă. Eşti singurul cămin pe care-i cunosc, singura călătorie pe care vreau s-o fac, singura comoară de dragul căreia mi-aş da şi viaţa. Eşti necunoscută şi familiară, opium şi tonic, conştiinţă şi tentaţie dulce".

Scena continua cu o pasiune crescândă în paginile următoare, atrăgându-te cu lirismul de la care nu făcea economie. Justine ar fi vrut să citească mai departe.

— Se poate să simţi aşa pentru cineva? întrebă, făcând un gest cu romanul în mână. Doar viaţa reală nu e aşa, nu?

Zoe roşi din nou şi răspunse:

— Uneori, în realitate e şi ai bine, fiindcă iubirea nu e doar în momentele importante, ci şi în toate lucrurile mici. În felul în care-ţi atinge obrajii, când te înveleşte dacă ai adormit după-amiază sau dacă-ţi lasă un bilet pe frigider ca să-ţi amintească să mergi la dentist. Cred că lucrurile astea leagă o relaţie chiar mai mult decât sexul.

Justine îi aruncă o privire mohorâtă.

— Eşti o nesuferită, Zoe, spuse încet.

Verişoara ei zâmbi larg.

— O să simţi şi tu aşa într-o bună zi, spuse ea. Doar că n-ai cunoscut încă bărbatul potrivit.

— Ba poate că l-am cunoscut deja, răspunse Justine. Poate că l-am cunoscut deja şi l-am pierdut, şi nici nu mi-am dat seama.

Zâmbetul lui Zoe se şterse.

— Nu te-am văzut niciodată aşa. Nu mi-am dat seama cât contează asta pentru tine. Nu păreai interesată de iubire.

— Am încercat să mă conving că nu e importantă, şi uneori chiar am reuşit, spuse Justine, sprijinindu-şi capul în palme. Zo, întrebă cu vocea înfundată, dacă ai putea să trăieşti zece ani în plus, dar ai pierde dragostea dintre tine şi Alex, ai face alegerea asta?

Zoe răspunse fără să ezite:

— Nu.

— De ce nu?

— E ca şi cum aş încerca să-ţi descriu o culoare pe care n-ai văzut-o niciodată. Cuvintele nu pot să te ajute să înţelegi cum e iubirea adevărată, dar, până n-ai simţit-o,

să ştii că n-ai trăit pe de-a-ntregul.

Justine tăcu mult, apoi înghiţi în sec.

— Sunt sigură că o să găseşti dragostea într-o bună zi, o auzi pe Zoe spunând.

„Eu sunt la fel de sigură că n-o s-o găsesc, dacă nu fac ceva”, se gândi Justine. În acel moment îi veni o idee. O idee stupidă şi periculoasă. Încercă să nu se gândească la ea. Chiar şi aşa, simţi cartea de vrăji, ascunsă la ea sub pat, chemând-o:

— Te ajut eu, spunea ea. Îţi arăt eu cum să faci. Doi

Justine se opri să schimbe o vorbă cu câţiva dintre oaspeţi în timp ce strângea farfuriile de la micul dejun de pe mese. Erau acolo un cuplu mai în vârstă, din Victoria, o pereche în luna de miere, venită din Wyoming şi o familie de patru din Arizona.

Copiii celor din urmă erau doi băieţi, ocupaţi să mănânce cu poftă din clătitele cu umplutură de dovleac ale lui Zoe. Unul dintre ei era cu câţiva ani mai mare decât celălalt, amândoi plini de energie precum un ciclon gata să se dezlănţuie.

— Cum e micul dejun? îi întrebă Justine.

— Bun, răspunse băiatul mai mare.

Cel mai mic vorbi cu gura plină:

— Siropul are un gust ciudat.

Îşi umpluse farfuria cu sirop până când clătitele aproape că ajunseseră să plutească în el. Un moţ de păr i se ridica din frunte şi un altul dintr-o parte a capului. Justine zâmbi.

— Probabil ţi se pare aşa fiindcă e sirop adevărat. Cele mai multe siropuri care se cumpără de la magazine nu au deloc arţar în ele, ci doar glucoză şi aromă.

— E mai bun de la magazin, spuse băiatul, cu gura plină.

— Hudson, îl certă mama lui, vorbeşte frumos.

Ridică o privire plină de regret spre Justine şi spuse:

— A murdărit peste tot.

— Nu e absolut nicio problemă, răspunse Justine şi făcu semn spre farfuria goală a femeii. Pot să vă iau asta?

— Da, mulţumesc.

Mama redeveni atentă la băieţii ei, iar Justine îi luă farfuria şi paharul gol. Tatăl copiilor, care vorbea la telefon, se opri o clipă ca să-i spună:

— Ia-o şi pe a mea şi adu-mi nişte ceai. Earl Grey, cu lapte degresat. Repede, că

trebuie să plecăm.

— Sigur, răspunse Justine pe un ton amabil. Să vă aduc într-o cană din carton, cu capac, s-o luaţi la dumneavoastră?

El răspunse dând scurt din cap şi scoţând un sunet nedefinit, apoi îşi reluă conversaţia la telefon. Justine se îndreptă spre bucătărie, ducând vasele goale, când cineva apăru în uşa sălii de mese.

— Mă scuzaţi.

Cea care vorbise era o tânără îmbrăcată într-un taior negru şi încălţată cu pantofi cu toc mediu, de bun-simţ. Părul arămiu îi era tuns într-un bob până la umeri. Avea trăsăturile fine şi ochii de un albastru luminos. Nu purta bijuterii, în afară de un lanţ subţire, de aur, la gât. Imaginea o făcea pe Justine să se gândească la un accent englezesc curat, dar în loc de asta tânăra vorbea cu accentul apăsat din West-Virginia, gros precum motorina.

— Am venit să ne cazăm „dar nu e nimeni ia recepţie.

— Îmi pare rău, spuse Justine. În clipa asta nu prea avem personal, fiindcă ajutorul meu n-a ajuns azi-dimineaţă. Faci parte din grupul care vine astăzi.

Femeia dădu atentă din cap.

— De la *Inari Enterprises.* Eu sunt Priscilla Cincifrasini.

Justine recunoscu numele. Era asistenta directorului, cea care avea să se ocupe de cazare în avans pentru Jason Black şi anturajul său.

— O să fiu liberă în zece minute. Vrei o cană de cafea cât aştepţi?

— Nu, mulţumesc.

Tânăra nu era neprietenoasă, ci mai degrabă reţinută, cu emoţiile strânse bine şi legate cu nod dublu.

— Am de unde să dau câteva telefoane private?

— Sigur. Poţi să foloseşti biroul meu. E descuiat.

— Mulţumesc.

Tatăl celor doi băieţi întrebă pe un ton iritat:

— Cum stăm cu ceaiul?

— Imediat, îl asigură Justine, dar înainte să iasă îi vorbi din nou femeii. Cincifrasini… e un nume neobişnuit. Englezesc, irlandez?

— Mi s-a spus că englezesc, dintr-un sat care a dispărut, cu cinci frasini mari în centru.

Părea a fi un nume din Tradiţie. Frasinii erau aproape la fel de puternici ca şi stejarii, iar numărul cinci avea o semnificaţie puternică pentru vrăjitoare, cu simbolul lui, steaua în cinci colţuri prinsă într-un cerc. Deşi Justine era tentată să o mai întrebe ceva, nu făcu decât să zâmbească şi să se îndrepte spre bucătărie.

Câteva momente mai târziu, auzi sunete alarmante din sala de mese. Strigătul unei mame, farfurii lovite una de cealaltă, un scaun răsturnat. Justine se întoarse pe călcâie şi se grăbi înapoi, lăsând vasele pe care le ducea pe o masă.

Cel mai mic dintre băieţi se îneca. Avea ochii mari, pălise speriat şi îşi atingea cu disperare gâtul. Mama lui îl bătea neputincioasă pe spate.

Priscilla ajunse la copil şi îl prinse din spate, apoi îl smuci, apăsându-i cu pumnul abdomenul, în sus şi înăuntru, brusc. Repetă procedura de alte trei ori, dar obiectul obstructiv nu cedă. Copilul se făcuse cenuşiu la faţă şi buzele i se mişcau spasmodic.

— Îi faci rău, ţipă mama. Opreşte-te! îi face rău.

— Se înecă, răspunse răstit tatăl, cu pumnii încleştaţi şi privind-o pe Priscilla. Ştii ce naiba faci?

Tânăra nu răspunse. Avea buzele strânse şi era palidă, cu excepţia celor două pete roşii de pe obraji.

O privi pe Justine.

— Nu iese, spuse. S-ar putea să fie blocată pe esofag.

— Sună la urgenţe.

În timp ce Priscilla îşi apuca geanta şi căuta prin ea, Justine o înlocui în spatele copilului speriat, încercă să-l ajute smucindu-l de câteva ori şi apăsându

1 deasupra stomacului, apoi rosti câteva cuvinte abia auzite:

— Silfide ale aerului vă conjur, ajutaţi-l să respire! Aşa să fie!

Bucăţica de mâncare ieşi brusc din gâtul băiatului, iar el începu să respire cu nesaţ. Amândoi părinţii se repeziră la el şi-l strânseră în braţe, iar mama începu să suspine recunoscătoare.

Justine îşi dădu o şuviţă de păr la o parte şi oftă tulburată, încercând să-şi liniştească ritmul galopant al inimii. Pantofii cu toc ai Priscillei apărură sub ochii ei. Justine ridică

privirea şi zâmbi pierdut. Uşurarea îi făcuse toată puterea să i se scurgă din corp şi să o lăsase ca pe o faţă de pernă atârnată la uscat.

Ochii albaştri ca piatra-lunii o priviră atent.

— Tu chiar că ştii o metodă Heimlich neobişnuită, spuse Priscilla.

* * *

După ce agitaţia din sala de mese se liniştise şi resturile micului dejun fuseseră adunate, Justine se aşează alături de Priscilla în biroul mic. Întregul han era închiriat pentru următoarele cinci zile unui număr de şase oameni, toţi colegi la *Inari Gaming Enterprises, o* echipă de creaţie a unei companii de software. Camerele goale erau plătite, dar aveau să rămână fără oaspeţi.

— Lui Jason îi place intimitatea, explicase Priscilla.

Nu era o surpriză. Jason Black, care produsese cea mai de succes serie de jocuri fantasy din toate timpurile, era foarte rar văzut în public. Nu mergea niciodată la evenimente de promovare şi refuza interviurile la televiziune. Răspundea uneori interviurilor tipărite, cu amendamentul ca

viaţa lui privată să nu intre în discuţie şi să nu i se facă nicio fotografie.

De fapt, Justine, Zoe şi cele două femei care ajutaseră la curăţenie semnaseră fiecare câte un contract prin care se obligau să păstreze secretul vizitei lui Black. Dacă ar fi vorbit chiar şi despre culoarea şosetelor lui, ar fi avut parte de procese interminabile.

După ce îi scrisese numele pe câteva motoare de căutare de pe internet, Justine aflase câteva informaţii despre compania de jocuri şi realizările acesteia, dar foarte puţine despre Jason Black însuşi. Crescuse în California şi studiase la USC, cu o bursă de fotbal. La jumătatea celui de-al doilea an, luase o pauză de la colegiu şi se dusese, dintre toate locurile, tocmai la o mănăstire Zen din apropiere de parcul naţional Los Padres. Dispăruse de pe hartă pentru câţiva ani şi nu se mai întorsese niciodată la facultate. Până la urmă candidase pentru un post la departamentul dezvoltare jocuri al unei companii de software şi, după câteva succese, se angajase la *Inari Software* pe post de director al departamentului de jocuri. Devenise curând directorul de

proiect şi dezvoltatorul celei mai de succes serii de jocuri din toate timpurile.

Cât despre viaţa personală a lui Jason Black, existaseră câteva relaţii discrete, dar omul nu fusese niciodată logodit sau însurat. Existau câteva instantanee cu el pe net, urcând sau coborând din maşină, însoţind pe câte cineva la un eveniment oficial, însă în majoritatea pozelor chipul îi era ascuns şi dispreţul lui faţă de fotografii era evident. Cea mai bună fotografie a lui pe care o găsise Justine era neclară şi indescifrabilă.

— De ce se fereşte atât de publicitate? o întrebă ea pe Priscilla.

— Tu poţi să mă întrebi, dar eu n-am voie să-ţi răspund.

— E atrăgător?

— Prea atrăgător ca să-i fie bine, rosti Priscilla pe un ton mohorât.

Justine ridică din sprâncene.

— Sunteţi împreună?

Râsul scurt al celeilalte femei nu era deloc amuzat.

— N-aş face asta niciodată. Slujba e prea importantă pentru mine şi n-aş risca-o pentru nimic în lume. Plus că noi doi nu ne-

am potrivi.

— De ce nu?

Priscilla începu să numere pe degete motivele:

— E prea obişnuit ca toată lumea să facă după cum vrea el. Şi n-aş avea încredere în el nici cât să-mi ţină pantofii.

— Scoase din servietă o tabletă electronică şi deschise un fişier.

— Uite lista adusă la zi pentru camera lui Jason. Hai s-o citim împreună.

— M-am ocupat deja de ea. Mi-ai trimis lista la zi acum câteva zile.

— Asta e lista şi mai la zi.

Jason Black voia o cameră orientată spre vest, la etajul al doilea, cu o temperatură constantă de douăzeci de grade. Un pat dublu, mare, cu aşternuturi din bumbac gros şi perne cu puf de gâscă, fără pene.

Două sticle de apă minerală răcită trebuiau aduse sus în fiecare dimineaţă, alături de un shake sănătos. Back mai voia şi două prosoape albe de baie în fiecare zi, săpun şi şampon fără parfum, o lampă cu LED pe masă, acces wireless la internet, un aranjament floral alb şi un pachet de dopuri de urechi din spumă pe noptieră. O selecţie

de fructe organice, ne-ceruite, fără ziare sau reviste, fiindcă prefera formatul digital. În fiecare seară, la ora nouă, voia două pahare de vodcă Stolichnaya rece.

— De ce două? întrebă Justine.

Priscilla ridică din umeri.

— Nu-l întreb prea des pe Jason de ce vrea ceva anume. Devine beligerant şi oricum nu-mi explică nimic.

— Bine de ştiut, spuse Justine, redevenind atentă la listă. Cred că am tot ce e aici, mai puţin aranjamentul floral. Ce fel de flori albe vrea? Margarete, crini?

— E la alegerea ta. Nimic care să miroasă prea puternic, totuşi.

— Mai am o singură întrebare. Ştii că fiecare cameră a hanului e dedicată unui anume artist? Ei bine, la etajul doi sunt două încăperi orientate spre vest. Una e cea a lui Roy Lichtenstein, cealaltă a lui Gustav Klimt. Pe care crezi că ar prefera-o domnul Black?

Priscilla se gândi, dându-şi o şuviţă arămie după ureche.

— Mie amândouă numele astea mi se par de boli tratabile cu antibiotic, spuse. Poţi să-mi povesteşti despre artişti? Nu mă

pricep deloc la artă.

Justine îi aprecie francheţea.

— Roy Lichtenstein a fost un artist american de pop art. Cele mai cunoscute tablouri ale lui arătau ca nişte benzi desenate, cu scris şi baloane în care erau notate gândurile personajelor. Lucrările lui au mai mult de-a face cu ironia şi tehnica decât cu emoţia. Klimt, pe de altă parte, este plin de senzualitate. A fost un pictor austriac de la 1800, iar stilul lui este Art Nouveau, cu linii şi curbe inspirate de pictura japoneză. Cea mai cunoscută lucrare a lui este „Sărutul”, în camera de la noi există o reproducere după ea. Deci care i s-ar potrivi domnului Black? Lichtenstein sau Klimt?

Priscilla se încruntă, iar Justine aşteptă răbdătoare ca ea să se decidă.

— Klimt, rosti aceasta într-un sfârşit, îngustând bănuitoare pleoapele. Dar să nu interpretezi asta cine ştie cum.

— Am semnat un contract confidenţial, îi reaminti Justine, şi chiar dacă n-aş fi făcut-o, n-ai fi avut de ce să-ţi faci griji. Mă pricep să păstrez secrete.

— Aşa cred şi eu.

După o pauză deliberată, Priscilla îi aruncă o privire directă şi o întrebă:

— Oricum, ce-i o silfidă?

Deci auzise incantaţia. Justine răspunse pe un ton degajat:

— Un spirit ce reprezintă aerul. Mai există unul pentru pământ, unul pentru apă şi tot aşa.

— Eşti una din femeile alea care îmbrăţişează copaci?

Justine zâmbi.

— Tehnic vorbind, n-am îmbrăţişat niciodată unul, dar am descoperit că sunt foarte buni ascultători. Tu ce religie ai?

— Am fost crescută în Congregaţia îngerilor de

Foc.

— Nu am auzit de ea.

— Predică abstinenţa sexuală şi apocalipsa. Pastorul nostru era convins că Satana a pus fosile de dinozauri în pământ, ca să-i păcălească pe oameni. Am fost exorcizată de două ori înainte să împlinesc cincisprezece ani, adăugă ea cu mândrie.

— Serios? Pentru ce?

— M-au prins ascultând muzică rock.

— De ambele dăţi?

— Prima exorcizare n-a prins cum trebuia. Priscilla se opri când auzi un sunet de apel din adâncurile genţii sale.

— Mă scuzi.

Îşi scoase telefonul şi se uită la ecranul minuscul.

— Trebuie să dau câteva e-mailuri şi câteva mesaje.

— Rămâi în birou pentru moment, dacă vrei. Îţi pregătesc una dintre camere.

— Mulţumesc. Dacă nu te deranjează, aş vrea să iau eu toate cheile camerelor când sunt pregătite.

— Bine. De obicei îi conduc eu pe oaspeţi în camerele lor.

— Jason preferă să mă ocup tot eu de asta. Nu e adeptul conversaţiei de complezenţă.

— Nicio problemă. N-o să-i stau în cale când ajunge.

— Mulţumesc.

Priscilla se aplecă peste ecranul telefonului şi începu să trimită mesaje.

— În care dintre camere mă cazezi? întrebă ea fără să ridice privirea.

— Degas, răspunse Justine. Un impresionist francez care a pictat balerine.

Nu e una dintre cele mai mari camere ale noastre, dar e cea mai frumoasă. E decorată cu dantelă albă şi trandafiri roz şi e luminată de un candelabru din cristal.

Priscilla continuă să tasteze mesaje şi spuse:

— Ce te face să crezi că mi-ar plăcea o cameră atât de feminină?

— Am văzut fotografia de fundal de pe tableta ta, spuse Justine, ridicând din sprâncene. Pisicuţe aşezate pe un pian. Chiar aşa?

Tânăra o privi jenată, iar Justine râse încet.

— Nu te teme. N-o să spun nimănui. Trei

Mai târziu în acea după-amiază, Justine era în bucătărie, la masă, bea un ceai de mentă, iar Zoe făcea inventarul în frigider şi în cămară.

— Ai tot ce-ţi trebuie pentru mâine dimineaţă? întrebă Justine. Eu am terminat de făcut curat în camere, aşa că pot să mă duc la cumpărături dacă e nevoie.

— Avem de toate, spuse Zoe, aducându-i o cutie de carton. Uită-te la astea. Ferma de pe strada noastră a cumpărat găini Araucana.

Trei ouă de un turcoaz deschis erau frumos aşezate alături de cele albe şi maro.

— Arată fantastic, exclamă Justine. Zoe, trebuie să începem să creştem găini.

— Ba nu.

— Gândeşte-te la câte ouă am avea, gratis.

— Gândeşte-te la miros şi la zgomot. Ar trebui să construim un coteţ. Costurile întreţinerii găinilor ar anula orice economie pe care-am face-o la ouă.

— O singură găină. Să fie ca un animal de companie.

— S-ar simţi singură.

— Bine, două. Le-aş spune Thelma şi Louise…

— Nu luăm găini, spuse Zoe, pe un ton ferm. Ai destule de făcut pe aici. Abia dacă reuşeşti să te ocupi cum trebuie de grădină, şi nu cred că ai nevoie de un animal de companie. Aşa cum îmi spuneai şi tu mie înainte să fiu cu Alex, ai nevoie de un iubit.

Justine îşi coborî capul pe masă.

— Nu are niciun rost, răspunse cu tristeţe, în timp ce răsuflarea cu miros de mentă i se aduna în spaţiul dintre lemnul lustruit şi bărbie. S-ar termina la fel cum s-a

terminat şi cu Duane. De acum înainte renunţ la bărbaţi. Poate că ar trebui să mă călugăresc.

— Nu eşti catolică.

— Ar trebui să mă convertesc, spuse Justine spre masă, oftând când îi veni o idee. Dar probabil c-ar trebui să port veşmintele lor şi pălăria aia ciudată.

— Se numeşte scufie, spuse Zoe. Şi nu uita că ar trebui să trăieşti într-o mănăstire. Numai femei şi muncă în grădină.

„La fel de bine aş putea să trăiesc între vrăjitoare”, se gândi Justine cu amărăciune. La vârsta ei, era de aşteptat să fie iniţiată deja în Cercul Alcovului de Cristal. Mama ei, Marigold, aparţinea acelei congregaţii, iar restul membrilor aveau titlul onorific de rude şi majoritatea o cunoşteau de mică pe Justine. Oricât de mult le-ar fi iubit, ea, însă, nu-şi dorise niciodată să facă parte din grupul lor. Îi plăcea să facă din când în când câte o vrajă sau câte o licoare, dar ideea să-şi construiască toată viaţa în jurul studierii şi practicării magiei nu o atrăgea câtuşi de puţin.

Din păcate, reţinerile ei o făcuseră pe Marigold să se supere şi să nu-i vorbească

timp de patru ani.

Legătura dintre ele nu dădea semne că s-ar vindeca prea curând. Între timp, Justine primea susţinere de la Rosemary şi Sage, o pereche de vrăjitoare mai în vârstă, care aproape că făceau parte din familia ei. Cele două femei locuiau împreună la baza unui far de pe insula Cauldron, acolo unde răposatul soţ al lui Sage se ocupase de far.

Justine ridică privirea când auzi vocile unui grup de oameni care intraseră, trăgând în urma lor bagaje pe roţi.

— Au venit oaspeţii, spuse Zoe. Merg cu tine să-i întâmpinăm.

— Nu, nu. Trebuie să stăm deoparte. Îi conduce Priscilla în camerele lor. Are ea cheile.

Zoe păru foarte nedumerită.

— Nu trebuie să le urez bun-venit?

Justine clătină din cap.

— Domnul Black nu are timp de aşa ceva şi nu vrea să fie deranjat cu obiceiuri triviale cum ar fi să spună bună ziua, să dea mâna sau să audă politeţuri. Grupul o să coboare dimineaţa, la micul dejun, dar el vrea un cocteil în cameră, la şase. Priscilla mi-a spus că o să ne dea instrucţiile pe mail.

Zoe îşi luă telefonul de pe dulap ca să-şi verifice mesajele.

— Da, e aici, spuse, citind textul de două ori.

— Cred că e o greşeală.

— De ce?

— Spanac, pudră de proteină, unt de arahide, lapte de soia… Nu-ţi spun restul, că deja te doare stomacul.

Justine zâmbi larg când văzu, expresia îngrozită a verişoarei ei.

— Pare o variaţie pe tema cocteilului „Monstrul verde”. Duane bea aşa ceva tot timpul.

— O să arate ca nişte apă de mlaştină amestecată în blender.

— Cred că ideea e să fie cât mai nutritiv şi mai dezgustător cu putinţă.

— Nicio problemă, spuse Zoe, strâmbând din nas şi citind iar din reţetă. M-am gândit că s-ar putea să-l cunosc pe domnul Black, dacă tot negociază cu Alex. Acum nici măcar nu ştiu dacă vreau să-l întâlnesc.

— Zoe, dacă bat palma, tu şi Alex o să faceţi aşa de mulţi bani că o să vreţi să-i daţi primului vostru născut numele lui.

Jason Black venise pe insulă ca să vadă o bucată de teren de lângă Dream Lake, pe care Alex o cumpărase mai demult, cu intenţia să o transforme în zonă rezidenţială. Deşi căderea pieţei imobiliare îl lăsase falit, el reuşise să păstreze terenul de la Dream Lake.

În vara care tocmai se încheiase, un agent imobiliar venise la el cu o ofertă pentru respectiva parcelă. Se părea că Jason Black avea de gând să facă acolo un centru de educaţie, inovare şi inspiraţie. Proiectul includea mai multe clădiri şi facilităţi, toate cu impact de mediu foarte mic. Alex avea certificare LEED, ceea ce însemna că putea să construiască după cele mai stricte reguli de mediu şi energie. Negocierile includeau, din cauza asta, o clauză ca, pe lângă vânzarea terenului, Alex să aibă un rol important şi în managementul construcţiei.

Justine spera ca ei doi să bată palma, de dragul lui Alex, dar mai ales al lui Zoe. După câte suferise, inclusiv, recent, moartea bunicii sale, era cazul să mai aibă şi noroc.

Justine avea şi un interes personal. În vară cumpărase o casă mică, renovată, pe

strada Dream Lake. Casa fusese abandonată, iar după renovare Zoe locuise acolo împreună cu bunica ei, diagnosticată cu demenţă vasculară. Ca să le ajute, Justine cumpărase casa şi plătise renovarea, apoi le dăduse voie verişoarei ei şi bunicii acesteia să locuiască acolo fără chirie.

Dacă terenul de la Dream Lake era transformat într-o zonă căutată, cu centru de învăţământ şi relaxare, atunci valoarea casei ei, aflată la marginea respectivei proprietăţi, ar fi crescut substanţial. Toată lumea avea de câştigat.

— L-am spus lui Alex că, probabil, domnul Black e o persoană foarte bună, îi spuse Zoe lui Justine, fiindcă ideea lui cu institutul educaţional e una foarte nobilă.

Justine îi zâmbi cu drag.

— Şi el ce-a zis?

— A spus că nu e nimic nobil în asta, că domnul Black nu vrea decât să fie scutit de taxe. Eu tot aş vrea să-i acord prezumţia de nevinovăţie.

Justine râse.

— Cred că ar fi posibil ca Jason Black să aibă şi câteva calităţi, deşi n-aş fi prea convinsă.

Bău restul de ceai, se ridică şi puse ceaşca în maşina de spălat vase.

— O să duc nişte vin şi nişte gustări în salon.

— Nu, lasă-mă pe mine. Tu ai fost suficient de ocupată astăzi cu toate camerele de ordonat şi numai cu Annette să te ajute. Ai aflat ce-a fost cu Nita? A avut o gripă de o zi?

— Nu e ceva chiar atât de temporar, spuse Justine zâmbind. Mi-a dat un mesaj mai devreme. Are greţuri de dimineaţă.

— E gravidă? Ce frumos! Să dăm o petrecere în cinstea bebeluşului. Crezi că o să fie nevoie să angajăm pe cineva în locul ei în primele trei luni?

— Nu. Se apropie sezonul de iarnă, aşa că n-o să mai fie atât de multă treabă, şi mă descurc să-i ţin locul, răspunse Justine oftând. Doar nu am o viaţă personală care să mă împiedice.

— Du-te acasă şi relaxează-te. Şi ia astea cu tine.

Zoe se duse în cămară, de unde veni cu un container de plastic în care erau prăjituri de cu o zi înainte: pătrăţele dulci cu merişor, chec, ruladă cu melasă neagră şi

macarons cu gem de casă. Era de-a mirării că mai rămăseseră, fiindcă prăjiturile lui Zoe erau atât de bune încât oaspeţii care veneau la ceai după-amiaza nu se sfiau să ia din ele în genţi şi buzunare. Odată, Justine văzuse un domn care-şi umpluse şapca de baseball cu şase flori cu unt de arahide.

Strânse cutia în braţe de parcă în ea s-ar fi aflat un organ pentru transplant în stare să-i salveze viaţa.

— Ce fel de vin se potriveşte cu prăjiturelele?

Zoe se duse la frigider şi scoase o sticlă de

Gewurztraminer.

— Să nu bei prea mult. Nu uita că s-ar putea să fie nevoie să-i duci vodca domnului Black diseară.

— Probabil că o să vrea să i-o ducă Priscilla, dar nu beau prea mult, ca să fim sigure.

Zoe se încruntă cu drag.

— Deja te-ai decis ce nu poţi să faci şi ce n-o să ai niciodată, văd asta, dar nu poţi să renunţi. Când nu ai de ce să mai speri, atunci înseamnă că ai mai mare nevoie de speranţă.

— Bine, Mary Poppins.

Justine o îmbrăţişă repede pe verişoara ei înainte să iasă pe uşa din spate. Traversă curtea, trecu de grădina de zarzavaturi care separa căsuţa din spate de clădirea principală. Iniţial căsuţa fusese folosită pe post de loc retras pentru scriitor, pe vremea când hanul era locuinţă privată. Acum, Justine locuia în căsuţa cu două camere.

— E suficient loc aici pentru un coteţ de găini, spuse ea, deşi Zoe n-avea cum s-o mai audă.

După-amiaza era caldă şi bogată. O lumină de culoarea păpădiilor se strecura printre ramurile arămii ale copacului madrone, singur în grădină, şi aurea florile arinilor. Aromele proaspete, verzi, ale grădinii de zarzavaturi treceau prin gardul care le înconjura.

Justine se îndrăgostise de fostul conac din vârf de deal imediat ce-l văzuse, şi-l cumpărase la un preţ foarte bun. În timp ce zugrăvea camerele şi le decora pe fiecare cu operele unui anume artist, fie el van Gogh sau da Vinci, se simţise de parcă ar fi creat o lume numai a ei, un loc tăcut şi primitor unde oamenii puteau să se relaxeze, să

doarmă bine, să mănânce pe săturate.

După o copilărie pribeagă, stabilitatea şi aerul de cămin al acelui loc o mulţumeau pe deplin. Justine cunoştea aproape pe toată lumea de pe insulă. Viaţa ei era plină de toate felurile de iubire. Îşi iubea prietenii, iubea hanul, insulele, iubea să se plimbe prin pădurile dese de pini, ferigă şi struguri de Oregon. Iubea felul în care, la asfinţit, soarele părea că se topeşte în port. Avea toate astea şi, parcă, nu simţea că ar fi avut dreptul să ceară mai mult.

Se opri în faţa uşii de la intrarea în căsuţă şi zâmbi când văzu un iepure cenuşiu, uitându-se dezamăgit, prin gardul de sârmă, la plantele pe care nu putea să le atingă.

— Îmi pare rău, amice, dar după ce mi-ai distrus pătrunjelul în iunie, nu poţi să dai vina pe mine că am pus gard.

Întinse mâna spre clanţă, dar ezită, simţind ceva. Era privită. Se întoarse discret şi se uită peste umăr. Nu era nimeni în spatele ei. Atenţia i se îndreptă spre una dintre ferestrele de la etajul hanului, unde stătea silueta subţire şi întunecată a unui bărbat. Imediat, Justine îşi dădu seama cine

era.

Nemişcarea bărbatului aceluia avea ceva de prădător la pândă, ceva ce semăna cu o răbdare ameninţătoare. De pe gâtul rece al sticlei de vin alunecă o picătură de condens peste degetele ei. Cu efort, ea reuşi să uite senzaţia neplăcută şi să se răsucească spre uşa casei. Iepurele se repezi la adăpost, dând fuga în vizuina lui.

Justine intră în casă şi închise uşa de culoarea cerului. Mobila din interior era puţin uzată, comodă, iar din loc în loc, printre zgârieturi strălucea vopseaua. Tapiţeria era din bumbac cu model floral, şi pe podea trona un covor bej, din cârpe.

Tânăra lăsă vinul şi prăjiturile pe masă şi intră în dormitor. Se aşează pe podea, lângă pat, de sub care scoase cartea de vrăji şi o ridică în poală. O răsuflare lentă, speriată, îi scăpă printre buze.

„Ce-i cu mine?”

Simţise dorul acela şi în alte dăţi, dar nu atât de intens. Desfăcu acoperământul din material al cărţii şi spre ea pluti un parfum minunat, dulce ca mierea, de ierburi, lavandă şi ceară de lumânare. Materialul vechi, cu urmele tuturor celor care-l

ţinuseră vreodată, descoperi o carte legată în piele, cu pagini tăiate manual. Pielea copertei strălucea precum pieliţa cireşelor şi a prunelor. Pe faţă era bătut un model de ceas cu o gaură mică, arămie, de cheie în mijloc.

Justine urmări cu degetul conturul singurului cuvânt inscripţionat pe cotorul cărţii: „Triodecad”. Era un termen care desemna un grup de treisprezece, un număr care lega multiplul într-unul singur. Volumul antic, vechi de mai bine de două sute de ani, era plin de vrăji, ritualuri şi secrete.

De obicei, grimoarul era ars atunci când murea stăpâna lui, dar câteva, aşa ca Triodecadul, erau prea puternice ca să fie distruse. Astfel de volume rare şi iubite erau trecute din generaţie în generaţie. Fiindcă un gri moar prefera întotdeauna să rămână în posesia stăpânei lui, era aproape imposibil să furi vreunul, dar, chiar dacă ai fi reuşit astfel de minunăţie, n-ai fi reuşit niciodată să-l deschizi dacă nu ai fi avut cheia.

— Să nu citeşti niciodată pqgina treisprezece, o avertizase mama ei în ziua în care îi dăduse cartea de vrăji.

— Dar ce e pe pagina treisprezece?

— Fiecare vede altceva. O să-ţi arate cum să obţii ce-ţi doreşti mai mult.

— Păi şi ce e atât de rău în asta?

— Lucrurile nu merg niciodată cum te-ai aştepta, spusese Marigold. Pagina treisprezece te învaţă o singură lecţie: ai grijă ce-ţi doreşti.

Justine se uitase la grimoar cu un zâmbet dojenitor şi îl tachinase în joacă:

— Doar nu mi-ai face tu mie probleme, aşa-i?

Simţise coperta îndoindu-se de parcă i-ar fi zâmbit.

Se uită vinovată la cartea de vrăji, ştiind că era greşit să vrea ce voia. Cu toate astea, nu făcea rău nimănui. Nu cerea ceva extraordinar. Chiar era atât de rău să vrei să-ţi schimbi propria inimă?

„Ar trebui să las lucrurile aşa cum sunt, că sunt bune”.

Doar că aceea ar fi fost o opţiune dacă lucrurile ar fi fost într-adevăr bune. În cazul ei, nu erau, şi dacă nu făcea ceva, nici n-aveau să fie vreodată.

Îşi strecură mâna în decolteul tricoului şi scoase o cheie arămie legată de un lanţ.

Se aplecă în faţă şi descuie Triodecadul. Imediat, cartea se mişcă şi se deschise din proprie iniţiativă, înconjurând-o cu parfum de pergament şi tuş. Paginile răsucindu-se transformară imaginile de pe ele într-un curcubeu, galben de floarea soarelui, albastru ca o coadă de păun, roşu medieval, negru de fum, verde smarald.

Cotorul trosni brusc când paginile ajunseră la cea cu numărul treisprezece. Spre deosebire de restul cărţii, aceea era albă. Sub privirea curioasă a lui Justine, simboluri începură să apară la întâmplare, precum bulele de aer din şampanie. Se forma o vrajă. Tânăra privi uluită cartea, cu pulsul zvâcnindu-i la baza gâtului. Primul rând, scris cu litere elaborate, arhaice, o uimi:

CUM SĂ RUPI UN LEGĂMÂNT

Justine nu ştia foarte multe despre legăminte, în afară de cum li se pronunţa numele. Un legământ era un descântec pe viaţă, adesea sub formă de blestem. Efortul să rupi unul era atât de mare şi de periculos încât rezultatele ar fi putut să fie chiar mai rele decât vraja originară. Victima ghinionistă a unui legământ avea mai multe

şanse să înveţe să trăiască aşa decât să încerce să rupă vraja.

— Nu se poate, spuse Justine nedumerită. Asta no să-mi rezolve problema. Ce are un legământ cu situaţia mea?

Pagina flutură agitat, de parcă ar fi vrut să-i spună s-o privească. Încet, tânăra începu să priceapă. Acela era răspunsul ei. Cuvintele îi jucară în minte de mai multe ori, accentuate diferit. *Acesta* era răspunsul. Acesta *era* răspunsul…

— Am fost blestemată? întrebă după multă vreme, rupând tăcerea. Nu se poate.

Dar era. Cineva o condamnaşe la o viaţă de solitudine. Cine i-ar fi făcut aşa ceva? Şi de ce? Nu făcuse niciodată, nimănui nimic şi nu merita aşa ceva. Nimeni nu merita aşa ceva.

O cuprinseră prea multe emoţii deodată. Pieptul îi era prea strâmt ca să le conţină pe toate, iar în spatele coastelor se aduna presiune. Tremură, respiră, aşteptă, până când şocul şi durerea se transformară, arzând, într-un epicentru de furie albă, fierbinte.

Era nevoie de mult talent şi de multă

putere ca să poţi să faci o vrajă să dureze o viaţă. Aceea care făcea descântecul trebuia să renunţe, cel mai probabil, la o parte din puterea sa, astfel că foarte puţine vrăjitoare făceau astfel de legăminte.

Însemna că blestemul fusese aruncat de cineva care o ura. Dar un legământ nu era de neclintit. Nimic nu era, şi oricât ar fi costat-o, Justine se decise să-l destrame pe acesta. Patru

Lui Justine nu-i păsa deloc că avea s-o coste scump să rupă legământul. Era dispusă la orice. *„Aşa să fie!”* Simţi cum o cuprinde revolta la gândul nedreptăţii care i se făcuse. Petrecuse ultimii câţiva ani aşteptând şi dorindu-şi ceva ce n-avea cum să se întâmple vreodată, fiindcă altcineva alesese deja în locul ei, indiferent de dorinţele şi visurile ei.

Avea să afle cine era responsabil şi să întoarcă legământul împotriva aceluia. Avea să…

Planurile de răzbunare i se topiră în ceaţa sărată a lacrimilor. Îşi apăsă palmele deasupra ochilor. O durere de cap începuse să-i asalteze fruntea şi tâmplele, un gen de durere care nu ceda cu medicamente. Se

gândi s-o sune pe mama ei, cu toate că nu mai vorbise cu Marigold de patru ani. Ştia că nu i-ar fi folosit la nimic. Marigold n-avea să fie înţelegătoare şi, chiar dacă ar fi ştiut ceva despre legământ, oricum n-ar fi recunoscut-o.

Unele femei le oferă copiilor lor iubire necondiţionată. Marigold, însă, îi oferise afecţiune lui Justine numai câte puţin, ca pe nişte artefacte preţioase, şi niciodată atunci când fiica ei nu o aproba. Fiindcă educaţia tradiţională n-o interesa pe Marigold, aceasta făcuse tot posibilul ca s-o descurajeze pe Justine să meargă la facultate. O luase peste picior şi o criticase atunci când îşi găsise o slujbă ca recepţioneră la un hotel. Ultimul pai, însă, fusese decizia tinerei de-a cumpăra hanul.

— De ce ai fost mereu imposibilă? întrebase acuzator Marigold. N-ai vrut niciodată să faci singurul lucru la care te pricepi. Chiar vrei să-mi spui că visul tău cel mai preţios este să faci pe menajera? Să cureţi toalete şi să schimbi cearşafuri murdare?

— Îmi pare rău, spusese Justine. Ştiu că ar fi mult mai uşor pentru noi amândouă

dacă eu aş fi fost aşa cum vrei tu. Numi găsesc locul nicăieri… Nici în lumea magiei, nici în aceea a oamenilor normali. Între ele, hanul mă face fericită. Îmi place să am grijă de oameni şi nu mă deranjează să strâng în urma lor. Vreau un loc numai al meu, ca să nu mai fiu nevoită să mă mut vreodată.

— Trebuie să te gândeşti şi la altele, nu numai la ce vrei tu să faci, se răstise Marigold. Cercul nostru e cel mai vechi cerc de vrăjitoare care şi-au moştenit darul de pe Coasta de Vest. Odată iniţiată, o să rotunjeşti numărul şi o să fim treisprezece. Ştii ce înseamnă asta.

Da, Justine ştia. Treisprezece vrăjitoare într-un cerc însemna o forţă mai mare decât suma părţilor. Se simţise foarte egoistă fiindcă nu voia să li se alăture şi fiindcă-şi pusese propriile nevoi mai presus de ale altora, dar ştia că, indiferent cât ar fi încercat, n-avea să fie vreodată ca ele. Ar fi fost nefericită o viaţă întreagă şi ar fi fost prea mult.

— Problema e, îi spusese ea mamei sale, că nu mă interesează să învăţ mai multe despre magie decât ştiu deja.

Atunci Marigold îi aruncase o privire

dispreţuitoare.

— Eşti mulţumită cu o mână de poţiuni şi câteva rune de cristal? Cu abia suficientă pricepere încât să-i faci pe copii să râdă la petreceri?

— Nu uita că ştiu să fac şi animale din baloane, răspunsese Justine, sperând s-o facă să zâmbească.

Marigold o privise împietrită.

— Nu te-aş fi făcut dacă aş fi crezut că exista un risc oricât de mic ca tu să nu vrei să ni te alături. N-am auzit niciodată de o vrăjitoare care să-şi fi moştenit talentul, dar care să fi renunţat de bunăvoie la magie.

Impasul era fără ieşire. Marigold era convinsă că planurile sale pentru Justine le surclasau pe acelea ale fiicei sale pentru sine însăşi. Justine încercase s-o facă să priceapă că era dreptul fiecăruia să aleagă ce voia să facă în viaţă, dar până ia urmă înţelesese că, dacă Marigold ar fi fost capabilă să priceapă aşa ceva, n-ar mai fi fost de la bun început atât de obsedată s-o controleze.

Dacă Marigold nu putea avea genul de fiică pe care şi-o dorea, atunci nu voia deloc o fiică. Drept urmare, Justine avea o relaţie

ambivalenţă cu magia, care, însă, era prin natura sa ceva ce acceptai sau respingeai cu totul. A încerca să rămâi diletantă într-ale magiei era ca şi cum ai fi încercat să fii doar puţin însărcinată.

Citi din nou vraja. Dacă înţelegea bine, ritualul trebuia făcut când luna era în descreştere, şi la miezul nopţii. Avea sens: ultima fază înainte de luna nouă era momentul ideal ca să alungi, să eliberezi şi să repari. Ca să poţi ridica un blestem atât de puternic ca acela făcut printr-un legământ, era înţelept să nu dai rasol.

Justine se ridică şi se îndreptă spre biroul antic de la fereastră, ca să consulte pe laptop un site cu fazele lunii. În acea noapte era ultima fază a lunii în creştere. Dacă nu încerca să rupă legământul atunci, ar fi trebuit să mai aştepte alte treizeci de zile înainte să aibă din nou ocazia, iar ea era sigură că nu mai putea să aştepte atât. Fiecare celulă din corpul ei striga după acţiune. Justine se simţea ca un tren deraiat de pe şine, ca o cometă gata să scape de pe orbita ei şi să se repeadă în spaţiu.

Ar fi trebuit să le sune pe Rosemary şi pe Sage ca să le ceară sfatul, doar că ele ar

fi putut încerca s-o convingă să renunţe, sau i-ar fi spus să aştepte, iar Justine nu voia să se răzgândească pentru niciun motiv. Nici măcar pentru unul bun. Legământul trebuia rupt imediat.

Tot restul serii, Justine studie vraja şi căută agitată prin Triodecad. Dacă avea să facă asta, trebuia s-o facă bine. În arta magiei erau implicaţi mai mulţi factori. Dacă vreunul dintre paşii unei vrăji era făcut la întâmplare, dacă vreun cuvânt era pronunţat greşit sau uitat, dacă vrăjitoarea nu era atentă chiar şi o clipă, dacă ingredientele ei erau de proastă calitate, atunci vraja ar fi putut să nu funcţioneze. Sau ar fi putut să aibă efectul opus celui aşteptat, sau să afecteze pe altcineva. O greşeală aparent minoră era să foloseşti o lumânare din parafină în locul uneia din ceară de albine, însă ea ar fi putut duce la consecinţe dezastruoase.

Justine se concentră atât de mult la Triodecad încât sunetul telefonului mobil o făcu să tresară. Întinse mâna spre el, cu inima bătându-i prea tare, într-un fel neplăcut, şi citi numele afişat pe ecran.

— Bună, Priscilla, spuse ea. Ce mai faci?

— Totul e bine. I-am dus pe toţi în camerele lor, apoi au ieşit împreună la cină, la Downrigger. Majoritatea s-au întors. Te-am sunat ca să-ţi amintesc să-i duci vodca lui Jason peste un sfert de oră.

— Vai, spuse Justine, uitându-se în jos, spre tricoul şi blugii pe care-i purta şi pe care nu-i schimbase de când făcuse curat mai devreme în acea zi.

Mirosea a amoniac şi a ceară de parchet, genunchii pantalonilor erau foarte murdari şi părul i se desfăcuse din coadă.

— M-am gândit că o să vrea să-i duci tu băutura, spuse ea cu speranţă.

— Nu. Te vrea pe tine.

Justine oftă fără zgomot.

— O să fiu acolo.

— La nouă fix, în aminti Priscilla. Nu-i plac întârzierile.

— O să fiu acolo. Papa.

Închise telefonul şi se repezi la baie, se dezbrăcă grăbită şi sări la duş. După o scurtă dar temeinică săpunire, ieşi de sub apă şi îşi uscă părul cu un prosop. Căută prin dulap până când găsi o rochie tricotată, fără mâneci, cu şiret la mijloc, şi o perephe de sandale albe, fără toc. Îşi strânse părul

într-o coadă joasă, care-i atârna pe spate, se dădu cu nişte strugurel şi cu puţină mascara pe genele de sus.

În timp ce traversa curtea mică, riscă să arunce o privire la fereastra de la etajul doi, dar acolo nu era nimeni. Trebuia să recunoască: Jason Black îi stârnea curiozitatea, el, care-şi ţinea viaţa privată atât de bine sub control.

Intră pe uşa din spate a bucătăriei şi scoase o sticlă de Stoli din congelator. Turnă vodca rece ca gheaţa în două pahare mici şi le aşează pe o tavă îngustă şi înaltă, argintie, plină cu gheaţă zdrobită. Atentă, duse tava în sus pe scări.

Tăcerea hanului era întreruptă numai de sunete discrete: un sertar deschizându-se, sunetul înfundat al câte unui telefon. Justine se apropie de camera KHmt şi auzi înăuntru vocea unui bărbat. Părea să fie în mijlocul unei conversaţii telefonice. Să bată? Nu voia să-l întrerupă, însă era ora nouă. Îşi compuse o mască politicoasă şi bătu încet la uşă. De dincolo de prag se apropiară paşi. Uşa se deschise, iar Justine văzu în treacăt o pereche de ochi întunecaţi ca miezul nopţii, nişte trăsături aspre şi un păr negru,

sexy şi în dezordine. Bărbatul îi făcu semn să intre, oprindu-se destul cât să-i spună:

— Să nu pleci încă.

O privi direct. Căutătura nu durase mai mult de jumătate de secundă, însă fusese destul în cât aproape s-o facă să păşească înapoi. Ochii lui inexpresivi, vicleni şi opaci precum melasa neagră, ar fi putut să-i aparţină lui Lucifer însuşi.

Justine dădu tulburată din cap, aprobator, apoi aşeză tava pe masă fără să-i verse conţinutul. Era atât de tulburată încât avu nevoie de un minut ca să-şi dea seama că bărbatul vorbea în japoneză. Avea o voce hipnotică, un bariton jos, învăluit de umbre.

Neştiind ce să facă, ea se apropie de una dintre ferestre şi se uită afară. Lumina asfinţitului avea culoarea pepenelui galben la orizont şi se întuneca, ajungând ca pieliţa prunelor, la mijlocul cerului. Silueta decupată a unei luni subţiri strălucea, albă şi frumos conturată precum o urmă de gheară pe cer. Era o noapte făcută pentru magie.

Justine redeveni atentă la Jason Black, care mergea prin cameră în timp ce vorbea. Era un bărbat mare, subţire şi cu un trup

elegant, iar uşurinţa şi forţa cu care se mişca indicau prezenţa musculaturii puternice de sub cămaşa albă ca laptele şi de sub pantalonii comozi. Aplecându-se deasupra mesei, el scrise câteva cuvinte într-un carneţel, lăsând să se vadă la încheietură sclipirea unui ceas din oţel inoxidabil, marca Swiss Army.

Figura lui era parcă sculptată în chihlimbar, cu unghiuri ascuţite. La colţurile exterioare ale ochilor se vedeau riduri fine ce trădau nopţi nedormite şi zile agitate. Deşi buzele îi desenau o linie aspră, ele păreau moi, de parcă la suprafaţa lor ar fi fost însemnată o erotică tandreţe.

— Iartă-mă, spuse el, închizând telefonul şi apropiindu-se de Justine. Tōkyō e cu şaisprezece ore înaintea noastră. A trebuit să mai dau un ultim telefon.

Avea o atitudine relaxată, însă Justine se văzu nevoită să lupte cu impulsul de-a face un pas înapoi. Deşi ştia că nu i-ar fi făcut nimic, avea sentimentul că bărbatul acela era o creatură periculoasă, un tigru în spatele unui geam din sticlă.

— Nu e nicio problemă, răspunse ea. Stoli-ul tău e aici.

— Mulţumesc, rosti el, privind-o fix şi întinzându-i mâna. Eu sunt Jason.

— Justine.

Degetele îi fură înghiţite într-o strânsoare care-i trimise un fior cald până la cot.

— Sper că-ţi place camera.

— Da. Cu toate astea…

Îi dădu drumul la mână şi continuă:

— Am o curiozitate.

Arătă cu capul spre ghiveciul din ceramică arsă de pe masă, din care se ridica o orhidee cu două tulpini şi câte o inflorescenţă albă pe fiecare.

— Am cerut un aranjament din flori albe, dar asta…

— Nu-ţi place? îmi pare rău. Primul lucru, pe care îl voi face de dimineaţă, va fi să îţi aduc altul…

— Nu. Eu…

— Nu e nicio problemă.

— Justine, rosti el, ridicând mâna cu gestul unui bărbat neobişnuit să fie întrerupt, făcând-o să tacă imediat. Îmi place orhideea, continuă el, dar vreau să ştiu de ce ai ales-o.

— Aha. Ei bine, e mai frumos să ai în

cameră o plantă vie, care respiră, decât un buchet tăiat. Şi m-am gândit că orhideea s-ar potrivi cu arta lui Klimt.

— Aşa este. Curată, elegantă, spuse el, făcând o pauză abia perceptibilă. Sugestivă, continuă.

Justine zâmbi scurt. Orhideea, cu petale moi ca nişte buze, cu pliuri, cu deschizături delicate, era de-a dreptul pornografică.

— Dacă nu mai ai nevoie de altceva, spuse ea, eu o să plec.

— Trebuie să fii undeva anume?

Ea îl privi nedumerită.

— Nu chiar.

— Atunci rămâi.

Justine clipi, apoi îşi împleti degetele.

— Mi s-a spus că nu-ţi face plăcere să faci conversaţie politicoasă.

— Nu e doar conversaţie politicoasă atunci când e cu cineva cu care vreau să vorbesc.

Ea îi zâmbi atent, neutru.

— Cred că eşti obosit.

— Eu sunt mereu obosit.

Jason apucă spătarul unui scaun, îl ridică fără efort şi-l aşează aproape de pat, apoi se aşează pe marginea saltelei şi făcu

semn spre scaun.

— La loc.

Încă o comandă. Justine era pe jumătate amuzată, pe jumătate iritată la gândul că el era atât de obişnuit să le spună celorlalţi ce să facă. De ce voia să fi vorbească, voia să afle ceva care să-l ajute în negocierile pentru terenul de la Dream Lake?

— Numai pentru câteva minute, îi răspunse aşezându-se. A fost o zi lungă.

Îşi strânse genunchii şi îşi puse mâinile în poala rochiei, apoi îl privi, aşteptând. Jason Black avea o frumuseţe întunecată, o siguranţă de sine care te tulbura, aşa încât părea mai mult fantezie decât o fiinţă umană din carne şi oase. Părea să aibă nu mai mult de treizeci de ani, iar aerul de blazare îl înconjura precum o vestă antiglonţ. „Prea atrăgător ca să-i fie bine”, spusese Priscilla. Ar fi fost mai corect să spună că bărbatul era prea atrăgător ca să-i fie oricui bine.

— De ce ai ales să stai aici? întrebă ea direct. Ai fi putut să închiriez! un iaht de lux, ancorat în port. Sau un apartament la ultimul etaj al vreunui hotel din Seattle şi să vii aici cu avionul, doar pentru o zi.

— Nu sunt genul cu iahturi de lux, iar hanul mi s-a părut locul potrivit de vacanţă cât timp negociem termenii proiectului de la Dream Lake.

Justine zâmbi la auzul cuvintelor lui.

— Tu nu eşti în vacanţă.

El ridică o sprânceană brunetă.

— Nu sunt?

— Nu. O vacanţă înseamnă să petreci zile întregi fără să faci nimic productiv. Faci fotografii cu peisajul, cumperi lucruri de care nu ai nevoie, mănânci şi bei prea mult şi dormi până târziu.

— Pare…

Se opri, căutând cuvântul potrivit.

— Pare grotesc.

— Nu-ţi place să te relaxezi, spuse ea, mai mult afirmând decât întrebând.

— Nu văd ce rost are.

— Poate că rostul e ca, din când în când, să te opreşti şi să te uiţi înapoi, ca să te bucuri de toate lucrurile pe care le-ai realizat.

— N-am făcut destule ca să pot să mă bucur de ele.

— Eşti directorul unei companii mari şi ai foarte mulţi bani. Majoritatea nu s-ar

plânge din cauza asta.

— Vreau să spun, rosti el pe un ton egal, că nu pot să-mi asum eu succesul companiei. Am o echipă bună şi am avut ceva noroc.

Luă unul dintre paharele de vodcă, apoi împinse tava de argint spre Justine.

— Poftim.

Tânăra clipi nedumerită.

— Vrei să beau cu tine?

— Da.

Justine râse uimită, iar el o privi bănuitor.

— De ce e amuzant?

— De obicei, atunci când inviţi pe cineva să facă un lucru, nu-i dai ordine. „Stai aici, fă aşa”…

— Cum ai vrea s-o spun?

— Ai putea să încerci să mă întrebi dacă nu vreau să beau eu celălalt pahar de vodcă.

— Dacă te-aş întreba aşa, ai putea să mă refuzi.

— Eşti refuzat tu vreodată? întrebă ea sceptică.

— Se mai întâmplă, da.

— Mi-e greu să cred. Oricum, să ştii că

eu nu mă pricep să ascult ordine. Am nevoie să fiu rugată.

Jason o privi fix, cu intensitate. După o clipă, întrebă:

— Ţi-ar plăcea să mai rămji şi să bei ceva cu mine?

Justine simţi un val de căldură care-i urcă până-n obraji, făcându-i pielea să pară strâmtă şi lucioasă.

— Da, mulţumesc, rosti, întinzând mâna după paharul de vodcă. De obicei le bei singur pe amândouă?

— Uneori nu am nevoie decât de unul singur. Mă ajută să mă relaxez la finalul zilei. Dacă nu pot să dorm după aceea, îl beau şi pe al doilea.

— Ai încercat ceaiuri din plante? O baie fierbinte?

— Am încercat de toate. Pastile, relaxare progresivă, muzică pentru somn, cărţi despre golf. Am numărat oi până când au adormit şi oile.

— De când suferi de insomnie?

— De la naştere, rosti el, zâmbind amuzat şi făcând să devină mai evidente liniile fine din jurul gurii. Dar există şi beneficii. Sunt campion la Scrabble on-line.

Şi am văzut câteva răsărituri superbe.

— Poate că o să dormi mai bine cât eşti aici. Insula e liniştită, mai ales noaptea.

— Aşa sper, rosti el neconvins.

Nu stimulii exteriori îl ţineau treaz. Justine ridică paharul mic şi mirosi cu grijă, simţind un parfum delicat, puţin dulceag, precum acela al grâului proaspăt secerat.

— N-am mai băut niciodată vodcă simplă.

Luă o înghiţitură mică din lichidul rece ca gheaţa şi simţi cum buza de sus îi ia foc.

— Vai, ce arde!

— N-o sorbi. Înghite-o pe toată odată.

— Nu pot, protestă ea.

— Ba poţi. Expiră, dă-o peste cap, apoi aşteaptă zece, cincisprezece secunde înainte să respiri. Aşa nu mai arde.

Ca să-i demonstreze cum se face, el dădu repede peste cap vodca din paharul său. Justine îl văzu cum înghite, cum pielea de pe gât, fină şi puţin bronzată, i se întinde.

Luându-şi privirea de la el, ea se concentră asupra paharului din palmele sale.

— Încercarea moarte n-are, spuse, apoi

expiră.

Înghiţi vodca şi încercă să-şi ţină respiraţia, însă plămânii îi protestară, zvâcnind de parcă ar fi fost gata să explodeze. Ea renunţă şi inspiră adânc, dar regretă imediat, fiindcă simţi cum gâtul îi e cuprins de un foc îngheţat. Se înecă şi ochii îi lăcrimară.

— Ai respirat prea repede, spuse Jason.

Ea râse şi tuşi, apoi reuşi să răspundă:

— Am prostul obicei să respir la intervale regulate.

Clătină din cap şi îşi şterse o urmă de umezeală de sub ochi.

— De ce vodcă? Vinul e mult mai plăcut.

— Vodca e eficientă. Cu vinul ar dura prea mult.

— Ai dreptate, spuse Justine. Cabernet ineficient şi rău! Nu pot să cred că am irosit atâta timp cu el.

Jason continuă de parcă n-ar fi auzit-o:

— Vodca face şi mâncarea să aibă gust mai bun.

— Serios? Cum aşa?

— Alcoolul etilic e solvent pentru chimicalele care dau aromă. Dacă mănânci ceva imediat după ce iei o duşcă de vodcă,

gustul e mai puternic şi durează mai mult pe papilele gustative.

Justine îl privi curioasă.

— Mi-ar plăcea să încerc.

— Funcţionează mai bine cu mâncărurile condimentate sau sărate. Ceva cum e caviarul sau somonul afumat.

— Nu avem caviar, dar aproape întotdeauna se găsesc ceva răcituri prin frigider.

Justine îi studie chipul impasibil.

— Probabil că n-ai fost cu ceilalţi la cină, aşa e? Pun pariu că ai rămas în camera ta şi ai dat telefoane.

— Am rămas, recunoscu el.

— Ţi-e foame?

Întrebarea păru a necesita atenţie sporită.

— Aş putea să mănânc ceva, spuse el într-un final.

Fără îndoială că era persoana cea mai reţinută pe care o cunoscuse Justine vreodată. Oare se relaxa vreodată? Greu de imaginat aşa ceva. Tânăra se întrebă cum suna râsul lui.

— Hei, spuse cu blândeţe, dintr-un impuls. Când ai dat ultima dată iama într-o

cămară?

— Nu-mi amintesc.

— Ce-ar fi să vii cu mine jos? Şi mie mi-e foame. Găsim ceva de mâncare. Plus că-ţi datorez încă un pahar de vodcă.

Spre surpriza ei, şi cu siguranţă şi a lui, oaspetele acceptă.

Cinci

Jason stătea la masa din bucătărie şi se uita în jur. Camera era spaţioasă şi veselă, cu dulapuri suspendate vopsite, tapet retro cu model de cireşe şi un bufet acoperit cu steatit. Cămara încăpătoare era plină de ingrediente pentru gătit în borcane mari, şi de conserve aşezate pe câte trei sau patru rânduri.

O privi pe Justine cum scotea borcane cu legume murate şi le aducea la masă. Tânăra scoase sticla de Stolichnaya din congelator şi o puse în faţa lui, alături de două pahare.

— Toarnă tu, îi spuse, apoi începu să taie felii ovale, delicate, dintr-o baghetă.

Jason abia dacă reuşi să-şi ia ochii de la ea destul cât să facă după cum i se ceruse. Până în acel moment, deşi se cunoşteau de foarte puţin timp, Justine Hoffman îl tachinase şi îl luase peste picior într-un fel

în care nu mai îndrăznise nimeni înainte. Ea nici nu ştia cât de mult lăsase de la el, cât de uşor ar fi putut se strivească. Adevărul era că îl interesa mai mult decât oricine dintre cei pe care-i cunoscuse în ultimii ani.

Era o femeie frumoasă, subţire, cu părul lung, negru, cu pielea fină şi un chip delicat, ascuţit. Dădea din mâini când vorbea şi, dacă ar fi existat o tablă neagră în faţa ei, sigur ar fi şters-o de mai multe ori ca să aibă loc să scrie tot ce spunea. Asta ar fi trebuit să-l enerveze, însă Jason îşi imagina, fără să se poată stăpâni, cum ar fi fost să-i întrerupă ritmul cu buzele, cu mâinile, cu corpul.

Îi verificase trecutul şi aflase despre ea că nu făcea excese de niciun fel. Crescuse fără tată, lucru care o expunea riscului să aibă probleme de comportament, să renunţe la şcoală, să facă abuz de alcool şi droguri, însă ea nu avusese niciodată astfel de probleme. Nu avea datorii la bancă, nu fusese cu prea mulţi bărbaţi, ba dimpotrivă, avusese numai câteva relaţii liniştite şi niciuna nu durase mai mult de un an. Nu fusese arestată, nu avea probleme medicale sau dependenţe. Luase numai câteva

amenzi pentru parcare neregulamentară în campusul facultăţii pe care o urmase. Lucrurile obişnuite care-i făceau pe oameni să fie oameni – pofta, avariţia, teama, niciuna dintre ele nu părea să i se aplice lui Justine Hoffman.

Dar toată lumea avea ceva de ascuns şi toţi îşi doreau ceva ce nu puteau să aibă. El ştia despre ea ce avea de ascuns, însă ce-şi dorea… acolo era un semn de întrebare. În picioare, lângă masă, Justine aranja mâncarea pe un platou mare.

— Eşti vegetarian, aşa e?

— Atunci când se poate.

— Ai început să mănânci aşa la mănăstirea tibetană?

— De unde ştii despre asta?

— E pe pagina ta de Wikipedia.

El se încruntă.

— Am încercat să scap de pagina aia, dar administratorii o tot urcă la loc pe site. Se pare că dreptul la viaţa intimă nu-i important pentru ei.

— E destul de greu şi pentru oamenii normali să aibă intimitate în ziua de azi. Probabil că pentru tine e imposibil.

Justine dezveli o bucată de caşcaval şi o

aşează pe un tocător, apoi începu să taie felii subţiri, translucide.

— Ai devenit vegetarian din motive karmice? A început să te deranjeze gândul că s-ar putea să te reîncarnezi în găină?

— Nu, dar ăsta era meniul la mănăstire. Şi mi-a plăcut.

Ridicând un ou fiert tare, Justine întrebă:

— Dar ouă şi lactate mănânci?

— Da.

Ea umplu farfuria cu fasole şi conopidă murată, migdale sărate de Marcona, măsline uleioase, spaniole, somon afumat în casă, triunghiuri străvezii de caşcaval Manchego, o bucată mare de brânză Brie grasă şi o mână de smochine uscate. Alături de farfurie aşează un coş cu felii de baghetă şi biscuiţi săraţi cu rozmarin.

— Bon appetit, spuse pe un ton vesel, apoi se aşează alături de el.

Mâncară şi vorbiră, iar Jason găsi compania lui Justine încântătoare. Era interesantă, râdea uşor şi era genul de femeie care îţi atrăgea repede atenţia dacă vorbeai prosti. Avea chipul construit simplu, precum un haiku, ochii de un căprui

catifelat şi gura fină şi trandafirie ca o floare de cireş., Interesant, însă, că avea un aer cu totul lipsit de senzualitate, un fel de răceală delicată, de rezervă, care-l făcea să-şi dorească să ardă şi să topească acea distanţă feciorelnică.

— Cum te-ai hotărât să deschizi un han? întrebă, aşezând o felie de ridiche în centrul unui biscuit uns cu unt. Nu mi se pare că e genul de lucru pe care să vrea să-l facă o tânără de vârsta ta.

— De ce nu?

— E o viaţă liniştită, spuse el. Izolată. Locuieşti pe o insulă cu un mai mult de opt mii de locuitori tot timpul anului. Cred că te plictiseşti.

— Niciodată. Mi-am petrecut toată copilăria plimbându-mă dintr-un loc într-altul. Am avut o mamă singură, care nu putea să stea într-un loc. Iubesc confortul lucrurilor care-mi sunt familiare, al prietenilor pe care-i văd în fiecare zi, al pernei care mi-e potrivită sub cap, al grădinii mele de zarzavaturi, al bicicletei. Am alergat pe aceleaşi cărări şi m-am plimbat pe aceleaşi plaje atât de multâncât acum îmi dau seama şi de cea mai măruntă

schimbare. Ador să fiu atât de legată de un loc.

— Înţeleg.

— Chiar?

— Da. Japonezii cred că nu tu alegi locul, ci că el te alege pe tine.

— Pe tine ce loc te-a ales?

— Nu mi s-a întâmplat încă.

Nu prea era probabil să se mai întâmple. Avea un apartament în golful San Francisco, unul în New York, o casă pe malul lacului Tahoe. Fiecare dintre acestea era frumoasă, dar niciuna nu-i dădea sentimentul de apartenenţă atunci când le călca pragul.

Justine îl privi speculativ.

— De ce te-ai dus la mănăstirea tibetană?

— Aveam nevoie de răspuns la o întrebare.

— Şi l-ai primit?

El zâmbi şters.

— Am găsit răspunsul, da, însă am găsit şi alte câteva întrebări.

— Unde ai plecat după aceea?

Jason ridică sprâncenele, ironic.

— Nu apare pe pagina mea de Wikipedia?

— Nu. Viaţa ta e o foaie albă pentru câţiva ani după aceea. Aşa că te întreb din nou, ce ai făcut?

Jason ezită. Obiceiul de a-şi proteja intimitatea nu era uşor de dat la o parte nici măcar atunci când el însuşi voia să facă asta.

— Am semnat un contract de confidenţialitate imens, îi spuse Justine. Poţi să-mi spui orice şi eu n-o să dezvălui nimic.

— Ce se întâmplă dacă îl încâlci? întrebă el. Închisoare? Daune băneşti?

— Nu ştii? E contractul tău.

— Avem trei versiuni, cu trei clauze diferite, toate imprimate cu scris mărunt. Vreau să ştiu pe care ţi l-a dat ţie Priscilla.

Justine ridică din umeri şi zâmbi mânzeşte.

— Nu citesc niciodată ce-i tipărit cu litere foarte mici, fiindcă acolo sunt scrise întotdeauna lucrurile neplăcute.

Zâmbetul ei sincer îl traversă pe Jason precum un fulger cu încetinitorul. Nu se aşteptase ca ea să aibă aşa un efect asupra lui. Nu mai simţise niciodată astfel de lucruri. Ceva din ea îi făcea toată fiinţa să vibreze, gata de emoţii neştiute până atunci.

Atent, strânse al doilea pahar de vodcă între degete şi îl dădu peste cap cu o mişcare exersată. Justine aplecă din cap şi îl studie.

— Ce te-a făcut să intri în lumea jocurilor pe calculator?

— Am început în studenţie, când testam jocuri şi chiar am scris câteva programe 2D. Mai târziu, un prieten care voia să deschidă un studio a avut nevoie de cineva care să-l ajute la design şi programare. Până la urmă am fost angajat să conduc divizia de jocuri de la *Inari.*

— Aşa se explică felul în care ai ajuns în industrie, spuse Justine, dar eu sunt curioasă să ştiu de ce ai ales-o. Ce-ţi place la jocurile video?

— Sunt competitiv, recunoscu el. Îmi place, estetic vorbind, un joc bine desenat. Îmi place să construiesc lumi, să pregătesc obstacole şi eşecuri…

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— Ţie-ţi place să te joci?

Ea clătină din cap.

— Jocurile nu sunt pe gustul meu. Cele câteva pe care le-am încercat sunt complicate şi violente, plus că îmi displace sexismul din ele.

— Jocurile pe care le producem noi nu sunt aşa. Nu permit poveşti care includ prostituţie, violuri sau limbaj umilitor la adresa femeilor.

Justine nu păru impresionată.

— Am văzut câteva reclame la *Skyrebels.* E produs de voi, nu? Majoritatea personajelor feminine sunt îmbrăcate precum nişte prostituate spaţiale. De ce trebuie să poarte fuste scurte, din piele, şi cizme cu tocuri de zece centimetri, ca să se apere de soldaţi în armură?

Avea dreptate.

— Băieţilor adolescenţi le place aşa, recunoscu Jason.

— Asta m-am gândit şi eu, rosti ea.

— Oricum ar fi îmbrăcate, personajele feminine sunt la fel de dure ca şi cele masculine.

— Sexismul are de-a face cu prezentarea şi cu tonul la fel de mult ca şi cu acţiunile.

— Eşti feministă?

— Dacă defineşti o feministă ca pe cineva care vrea să fie tratată cu respect, ca de la egal la egal, atunci da. Unii oameni tind să creadă că feminismul înseamnă să fii furios, dar eu nu sunt aşa.

— Eu aş fi furios dacă m-ar trimite cineva la război încălţat în cizme cu tocuri de zece centimetri şi fustă mini din piele.

Justine izbucni în râs şi mai turnă vodcă în pahare. Luă o înghiţitură, apoi gustă dintr-o măslină mare, verde. Jason îi privi mişcările gurii, buzele ţuguiate în jurul fructului zemos, şi simţi un fior care-l tulbură.

— Ai jucat vreodată „Adevăr sau provocare”? întrebă Justine, punând sâmburele jos.

— N-am mai jucat din liceu, spuse el. Nu pot să spun că-mi lipseşte.

— Nici mie. Cu toate astea., ai vrea să jucăm câteva runde?

Jason se sprijini de spătarul scaunului şi o măsură din priviri. Cu siguranţă că încerca să-l dezarmeze, să scoată de la el câteva răspunsuri pe care nu i le-ar fi dat altfel. Această strategie, însă, putea să funcţioneze în ambele sensuri.

— Eu nu accept niciodată provocările, spuse.

— Bine, atunci tu o să spui numai adevărul. Acum, legat de limite, cred că ar trebui să...

— Fără limite. Altfel nici nu are rost să ne jucăm.

— Fără limite, fu de acord Justine, vorbind pe un ton puţin trist. Dar penalizările?

— Cine pierde îşi scoate un articol de îmbrăcăminte.

Jason avu satisfacţia s-o vadă făcând ochii mari.

— Bine, spuse ea. Încep eu. Spune-mi ce crezi tu că înseamnă fericirea adevărată.

El întinse mâna şi luă un şerveţel mic, alb, din hârtie, pe care-l plie pe diagonală, folosindu-şi latul unghiei ca să ascută îndoitura.

— Eu nu cred în fericire, spuse, răsucind şerveţelul şi îndoindu-l într-un pătrat mic. Oamenii cred că sunt fericiţi când unele lucruri, cum ar fi o cutie de gogoşi, o victorie a echipei Lakers în faţa celor de la Spurs sau o poziţie sexuală cu nume latin fac ca anumite substanţe chimice să se lipească de receptorii din creier şi să stimuleze impulsuri electrice ale neuronilor, dar asta nu durează. Nu e pe termen lung. Nu e real.

— Ce deprimant, spuse Justine râzând.

— Tu m-ai întrebat.

Jason împături şerveţelul spre interior, formând o bază triunghiulară.

— Runda următoare, spuse. Adevăr sau provocare?

— Adevăr, spuse ea repede, privindu-i mişcările atente, deliberate, ale mâinii.

— De ce te-ai despărţit de ultimul tău iubit? întrebă el, începând să îndoaie şi să suprapună colţurile triunghiului.

Justine roşi până în vârful urechilor.

— E simplu… n-a mers.

— Ăsta nu e un răspuns. Spune-mi care a fost motivul.

— Uneori, oamenii se despart fără motiv.

El se opri în mijlocul îndoituri! şi o privi ironic.

— Întotdeauna există un motiv.

— Atunci eu nu ştiu care a fost acela.

— Ba ştii, doar că nu vrei să recunoşti. Ceea ce înseamnă că ai pierdut runda asta.

O privi, aşteptând. Justine se încruntă şi îşi scoase piciorul dintr-una dintre sandalele albe şi delicate, apoi o împinse spre scaunul lui Jason.

Piciorul ei gol, cu degete lungi şi frumoase, cu unghiile date cu ojă albastru

deschis, îi atrase acestuia atenţia.

— E rândul tău, o auzi spunând, aşa că-şi ridică fără voie privirea spre chipul ei. Unde ai fost în cei doi ani după ce ai plecat de la mănăstire?

El trase de marginile hârtiei împăturite, făcându-le să semene cu petalele unei flori.

— Am fost la nişte rude din Okinawa. Mama a fost pe jumătate japoneză. Nu-i cunoscusem familia şi îmi doream să fac asta. M-am gândit că o să mă ajute să mă simt mai apropiat de ea.

Înainte ca Justine să poată să-i răspundă, el îi întinse origami-ul terminat. Tânăra îl luă, ezitând, cu ochii mari şi uluiţi.

— Un crin.

— Yuri, murmură el. Numele vine din cuvântul japonez care descrie felul în care florile se mişcă în vânt. Adevăr sau provocare?

Ea clipi, luată prin surprindere.

— Adevăr.

— De ce te-ai despărţit de fostul iubit?

Justine rămase cu gura căscată.

— M-ai întrebat asta deja.

— Tot nu vrei să răspunzi?

— Nu.

— Atunci mai dă-mi un articol de îmbrăcăminte.

Indignată, Justine îşi scoase şi cealaltă sanda şi i-o aruncă.

— O să mă întrebi acelaşi lucru mereu, aşa e?

El dădu din cap aprobator.

— Doar până când îmi răspunzi sau până când rămâi dezbrăcată.

— Nu poţi să te gândeşti la nimic altceva ce ţi-ar plăcea să ştii despre mine?

— Mă tem că nu, rosti el, încercând să se prefacă stânjenit. Am tendinţa să mă concentrez foarte mult pe detalii. Am o minte care nu poate să se gândească decât la un singur lucru o dată.

Justine îi aruncă o privire supărată.

— Runda următoare. Ai spus că te-ai dus la mănăstirea budistă ca să afli răspunsul la ceva. Ce ai aflat?

— Am aflat, răspunse el lent, că nu am suflet. Şase

Justine îl privi uluită.

— Vrei să spui că ai aflat că nu ştii să dansezi?

— Nu. Aş fi spus că nu am ritm. Lucru care este, şi el, adevărat. Eu m-am referit

că, literalmente, nu am suflet.

— Dacă nu ai avea, n-ai putea să fii aici şi să vorbeşti cu mine. N-ai fi viu.

— Ce crezi tu că e un suflet?

— Lucrul acela care-ţi face inima să bată, creierul să funcţioneze şi trupul să se mişte.

— De fapt, să ştii că trupul uman funcţionează cu energie termoelectrică. Vreo sută de waţi, echivalentul unui bec de dimensiuni normale.

— Da, ştiu asta, spuse ea, dar m-am gândit întotdeauna că sufletul este sursa de electricitate.

— Nu. Sufletul e ceva separat.

Ea păru nedumerită şi tulburată. Îl privi pe Jason atingându-se absent cu un deget pe vârful nasului, întrebă deodată:

— Ce cred budiştii despre suflet?

— Că e inutil să facem speculaţii. Atunci când te concentrezi pe ideea de sine, de plăcere a sinelui în Rai, îţi ascunzi privirii adevărul etern.

— Aha, rosti ea, descreţindu-şi fruntea. Deci, din câte ştii, ai putea foarte bine să ai un suflet.

El îi aruncă o privire inexpresivă şi nu

răspunse.

— Eşti un tip interesant, spuse Justine pe un ton care nu părea deloc menit pentru complimente.

— Runda următoare. Ştii întrebarea.

Ea începea să pară agitată, stânjenită.

— Ai de gând să mă întrebi iar despre iubitul meu?

— Ai putea să minţi, îi sugeră el.

— Nu mint bine. Întreabă-mă altceva.

El clătină din cap.

— Atunci dă-mi o provocare.

Făcu o pauză, apoi adăugă cu dificultate:

— Te rog.

El clătină din nou din cap şi văzu cum, sub ochii lui, fiecare petic din pielea ei se înroşi.

— De ce e atât de greu să răspunzi la întrebarea asta? ceru el să ştie.

Deşi era destul de sigură că-şi dăduse deja seama, Justine se ridică şi se apropie de un dulap, de unde scoase o rolă de foiţă de plastic. Rupse câteva bucăţi cu mişcări agitate şi acoperi farfuria.

— Întrebarea ta are legătură cu un lucru despre care nu-mi place să vorbesc, aşa că, normal, nu vreau să-ţi răspund.

— Mi se pare că e mai mult decât atât, spuse el, întinzând mâna ca să ia de sub plastic o ultimă măslină. Mi se pare că nu poţi să vorbeşti despre asta, nu că nu vrei.

Justine ridică farfuria, o duse la frigider şi o aşează pe raft.

— Mă întorc la căsuţa mea. Tr, ebuie să mă trezesc devreme şi încă mai am câteva lucruri de făcut în seara asta.

— Ca de pildă?

— Nu e treaba ta, spuse ea scurt. Ieşi din bucătărie, te rog, ca să sting lumina.

Jason se ridică şi duse vodca şi paharele pe bufet.

— Ai de gând să fugi înainte să se termine jocul? îmi datorezi un răspuns, sau trebuie să suporţi penalizarea.

— Ei bine, nu pot să-ţi răspund. Şi fiindcă nu mi-am pus mai multe haine pe mine şi tu mi-ai luat deja sandalele, nu pot nici să suport penalizarea. Nu am ce să fac.

Ştiau amândoi că Justine voia să scape. Un domn adevărat ar fi lăsat-o să scape.

— Amândoi am fost de acord cu regulile.

— Da, însă scopul era să aflăm câte ceva unul despre celălalt şi să petrecem timpul prieteneşte…

— Ce trebuia să te fi întrebat? Mă interesează lucrurile care te fac să nu te simţi în largul tău.

— În clipa asta, tu eşti unul dintre ele.

Jason se apropie de ea şi ochii îi fugiră spre locul de la baza gâtului ei unde i se vedea pulsul. Rosti pe un ton scăzut:

— Dacă nu-mi răspunzi, atunci dă-ţi jos ceva.

Justine rămase cu faţa spre el şi cu spatele lipit de marginea dulapului, de parcă ar fi avut nevoie să-şi păstreze echilibrul. Avea ochii mari, imenşi, adâncimi căprui, dulci-amare, pline de curiozitate. Atât de aproape de ea, Jason îşi dădu seama că tânăra tremura.

— Dacă mă atingi, te dau în judecată, rosti ea răguşit.

— N-am de gând să-ţi dau rochia jos.

Încet, Jason ridică mâna şi îşi trecu vârfurile degetelor peste o parte a gâtului ei. Avea pielea mătăsoasă şi imposibil de fină. Îşi lăsă degetul mare să se adâncească în gropiţa de la baza gâtului ei, acolo unde-i zvâcnea panica.

Justine se încordă şi se făcu roşie ca sfecla.

— Îl scot eu, spuse încet, evident ajungând la o concluzie.

Îşi strecură mâna pe sub umărul rochiei fără mâneci, prinse cu degetul mare breteaua subţire şi albă a sutienului şi trase. Scoase repede cotul din bretea, apoi repetă procedura pe partea cealaltă şi băgă mâna în decolteul rochiei, deschise încheietoarea şi scoase sutienul.

— Poftim, spuse, privindu-l cu îndrăzneală şi întinzându-i sutienul. S-a terminat jocul.

Jason îl luă automat, strângând materialul elastic şi lăsând bretelele să-i atârne din palmă. Încă se simţea căldura corpului ei, rămasă în urmă pe sutien. El nu reuşi să se stăpânească şi aruncă o privire spre partea din faţă a rochiei ei, acolo unde sfârcurile i se vedeau prin bumbacul subţire. Acel mic act de-a descoperi ceva intim, de-a ţine în mână un articol de îmbrăcăminte care tocmai fusese strâns lipit de trupul ei, îi stârni cele mai profane gânduri. Voia s-o aibă sub el, îmbujorată şi emoţionată. Dorinţa îi dilată venele şi îi întări carnea. Dacă nu se oprea curând, acest lucru avea să devină evident.

Se îndreptă spre masă, se aplecă şi îi luă sandalele, apoi i le aduse, împreună cu sutienul şi cu floarea din hârtie.

— Eu voiam să-ţi desfac părul, spuse pe un ton sec.

Probabil era adevărat, iar ea îl privi supărată, îmbujorată.

— Noapte bună, rosti, arătând spre uşa care ducea înapoi în hol. Te las să-ţi găseşti singur camera.

El se abţinu să zâmbească, bucurându-se de disconfortul ei.

— Îmi aduci shake-ul de dimineaţă?

— Nu. 1 – 1 dau Priscillei.

Se opri la uşa din spate, cu mâna deasupra întrerupătorului.

— Pleacă.

El se îndreptă spre uşa din celălalt capăt al camerei.

— Noapte bună, spuse exact când lumina se stingea şi uşa din spate se închidea ferm.

Jason urcă încet în camera sa, ocupat să se gândească la revelaţia care fusese Justine Hoffman. Ştia mai multe despre ea decât ar fi ghicit şi ar fi preferat tânăra. Îi fusese uşor să afle lucrurile de bază, data

naşterii, oraşele în care trăise, multe la număr, facultatea pe care o făcuse, statutul financiar – modest şi atent gestionat.

Însă acea schiţă de fapte nici nu se compara cu adevărul complex şi unic al lui Justine. Vie, strălucitoare, cu spiritul curios al unei aventuriere. Cu toate astea, în ea era ceva agreabil, potolit. Îşi găsise locul pe lume şi se bucura de el.

Se bucura, dar nu era cu adevărat liniştită. Jason îşi dorea, din instinct, să umple acel spaţiu dintre ce avea şi ce îşi dorea ea.

Era o complicaţie nedorită, atracţia aceea spre ea. Îl făcea să regrete că trebuia să se folosească de ea şi să-i ia ce avea mai de preţ, dar avea nevoie de magie, literalmente, şi aceasta nu putea să vină decât de la o vrăjitoare, de la o carte de vrăji şi de la o cheie.

* * *

Justine se simţea tulburată şi goală pe dinăuntru când intră în căsuţa ei. Nu era tocmai sigură ce se întâmplase, dar ştia că ea propusese un joc simplu, iar Jason îl transformase în ceva ameninţător. În ceva sexual.

Privirea i se opri la ceasul din perete. Mai era un sfert de oră până la miezul nopţii. Destul timp cât să pregătească vraja. Toate gândurile despre Jason Black îi dispărură din minte când se uită sub pat, în spaţiul întunecos, acolo unde aştepta Triodecadul.

„Oare chiar am de gând să fac asta?”

Trebuia să încerce. Nu avea de ales, acum, că ştia despre legământ. Nu putea să se odihnească până nu rupea vraja. Deschise dulapul şi scoase o mătură din rămurele, cu mâner de cedru. Parfum de scorţişoară se ridică din ea atunci când începu să măture podeaua în cercuri invers acelor de ceasornic, contra-soarelui, cum se spunea în vrăjitorie. Mătura rituală avea să îndepărteze energiile negative.

După câteva minute de măturat energic, Justine puse obiectul la loc în dulap şi se ridică pe vârfuri ca să ajungă la raftul de sus. De acolo luă un borcan mare şi plin cu un amestec de pietre şi cristale: cuarţ, calcit, pirită, obsidian, agate, turcoaze şi altele asemenea, turnate în jurul unei lumânări din centru. După ce aprinse lumânarea, Justine puse borcanul pe podea.

Ultimul element necesar pentru vrajă era să creeze o arie protejată. Scoase un ghem de sfoară moale din cânepă dintr-un dulap şi o desfăcu destul cât să formeze un cerc larg pe podea.

Scoase Triodecadul de sub pat, iar cartea păru caldă şi vibră în mâinile ei. O scoase din acoperământul de pânză şi o duse în centrul cercului, unde se aşeză cu ea în braţe, pe podea.

Apucă lanţul subţire pe care-l ţinea la gât, scoase cheia de sub cămaşă, apoi descuie cartea de farmece, care se deschise imediat la pagina 13. Justine mângâie cu degetele pergamentul, pe măsură ce cuvintele apăreau pe pagină. Se întrebase mereu de ce aruncau oamenii descântece menite să se termine dezastruos, dar acum înţelegea. Uneori îţi doreai atât de mult un lucru încât nu-ţi păsa de consecinţe.

Se concentră asupra flăcării lumânării, albastră în centru şi galben strălucitor pe margini, cu un vârf alb care parcă dansa. I se uscase gura. Avea emoţii. Nu se temea că vraja ei n-avea să reuşească, ba dimpotrivă, fiindcă ştia că avea să funcţioneze, şi nimic nu va mai fi la fel după aceea.

Citi ritualul de desfacere a legământului o dată, de două ori, de trei ori. Dar nu era suficient. Inima ei era în continuare strânsă. Nimic nu se schimbase. Era nevoie de ceva mai mult.

Pe obraz îi alunecă o lacrimă, iar ea strânse cartea în braţe. Îşi aminti că o privise adesea pe Marigold aruncând câte o vrajă mai dificilă.

— Astea sunt oasele magiei, îi spusese mama ei cândva, în timp ce-şi trecea degetele printre mineralele şi cristalele dintr-un vas. Toate sunt luate din pământ. Pietre, fibre, rădăcini. Ele sunt uneltele artei noastre. Lasă energia lor să te conducă. Dacă o vrajă nu funcţionează, înseamnă că nu te concentrezi suficient la scopul pe care ţi l-ai propus. Foloseşte cristalele aşa cum te ghidează spiritele.

Urmându-şi instinctul, Justine suflă în lumânare, o stinse, apoi turnă pietrele şi cristalele din borcan pe podea şi începu să caute cu degetele printre ele. Închise ochii şi ridică una dintre pietre, care parcă vibra mai puternic decât celelalte, cu o energie ce îi cânta în minte.

Era un hematit, cu suprafaţa argintie şi

netedă. O piatră care se magnetiza uşor şi era folositoare la ameliorarea circulaţiei, dar şi la transformarea energiei negative în iubire.

Apăsă hematitul la piept, deasupra inimii, apoi îl acoperi cu palma.

— Ajutaţi-mă, spirite, spuse umil, înghiţind în sec. Am nevoie să iubesc pe cineva. Chiar dacă nu durează. Pentru că şi o singură zi frumoasă e mai bună decât o eternitate banală.

Încet, la fereastră începu să se adune o strălucire albicioasă. Lumina lunii. Se desfăcu în raze separate, în fâşii subţiri şi argintii care intrară prin sticlă şi alunecară pe perete şi pe podea. Lumina se mişcă spre ea precum degetele unei mâini întinse, trecând peste marginile cercului de protecţie.

Justine simţi că ameţeşte, că i se taie respiraţia. Gândurile i se risipiră cu viteza aripilor unei păsări colibri. Închise ochii ca să se apere de senzaţia de cădere lentă, o alunecare printre norii de la miezul nopţii, printre vise liniştite.

Trecuseră minute sau poate ore. Până la urmă, lumina lunii o trezi, mângâindu-i

pleoapele închise şi jucându-se cu genele ei până când tânăra se mişcă. Stătea întinsă pe o parte, pe podea, cu capul pe cartea de vrăji. Paginile erau fine sub obrazul ei şi miroseau a trifoi. Îi era frig, dar un frig plăcut, ca atunci când tragi aer curat în piept după ce ai fost ascuns sub o pătură prea grea. Se simţea vulnerabilă. Se simţea… liberă.

Îşi desfăcu degetele şi se uită la hematitul argintiu din palma ei. Un blestem ascuns în piatră. Şapte

Justine îşi începu ziua cu o plimbare spre docurile de pe strada Spring. Ceaţa de dimineaţă făcea lumina răsăritului să pară formată din fâşii de trandafiriu şi culoarea piersicii. Valurile abia se mişcau, iar catargele vaselor se reflectau în apă, ţintuind-o parcă pe loc. O barcă plină de cutii cu crabi ieşea din port, urmată de doi pescăruşi ce tăiau aerul cu ţipete ascuţite.

Justine merse până la cel mai îndepărtat loc de pe ponton, cu hematitul în palmă. Trase braţul în spate şi aruncă piatra cât mai departe reuşi. În timp ce aceasta dispărea sub apă, luând legământul cu ea, Justine inspiră adânc şi expiră lent.

Nu mai avea nicio scuză. Nimic nu mai stătea în calea provocărilor pe care avea să i le arunce viaţa, Se simţea de parcă ar fi putut să sară până la soare, ca să fie prinsă de un nor. Se simţea fragilă şi vulnerabilă. Nou-născută.

De nicăieri se stârni o briză, ducând cu sine ameninţarea ploii. Îngustând pleoapele ca să se apere de vântul rece, Justine văzu cum cerul se întuneca la orizont. Valurile începură să lovească pontonul ca limba unui căţel care bea apă.

Când tânăra ajunse în bucătăria de ia *Artist's Point,* Zoe ajunsese deja şi începuse să pregătească micul dejun. În aer pluteau aroma cafelei, mirosul de unt topit şi de cuptor încins.

— Bună dimineaţa, spuse exuberant Justine. Ce mâncăm azi?

— Brioşe din pâine prăjită şi compot din fructe de pădure.

— Bun!

Blenderul din apropiere îi atrase atenţia lui Justine, fiindcă era pe jumătate plin cu o masă amorfă, de un verde aprins.

— Shake-ul sănătos al domnului Blake, spuse Zoe strâmbându-se.

Justine turnă puţin într-un pahar şi-l gustă. Avea o aromă proaspătă, de fructe, şi o textură fină.

— Ţi-ai amintit să torni în el pudra de proteine?

— Da. De ce?

— Fiindcă cocteilul „Green Monster” trebuie să fie ca o gelatină, pe când ce-ai tu aici e delicios.

— S-ar putea să fi schimbat eu puţin ingredientele, spuse Zoe, încruntându-se când văzu reacţia verişoarei ei. Ştiu, dar era dezgustător.

Justine zâmbi larg.

— Aşa şi trebuie să fie. l-a dus Priscilla deja paharul lui Jason?

— Da.

Zoe începu să taie felii de brioşe făcute în casă, aurii, cu textură de chec şi cu suprafaţa lucioasă.

— N-am văzut niciodată pe nimeni să facă atât de multe lucruri deodată cum face Priscilla. Tocmai a băut un espresso triplu, a vorbit la două telefoane mobile şi a trimis mesaje de pe un al treilea. În acelaşi timp.

— Jason spune că asta e o vacanţă de lucru pentru ei, rosti Justine pe un ton sec.

Te face să te întrebi cum arată o zi normală.

— Alex şi avocatul lui o să petreacă aproape toată ziua cu el, astăzi.

— Ar trebui să fie interesant, spuse Justine. Mi-ar plăcea să aud ce părere are Alex despre el.

— L-ai cunoscut aseară? Cum ţi s-a părut?

— Prima mea impresie a fost că e un narcisist încrezut, atent la sine însuşi, manipulativ, cu pometi extraordinari.

Tresăriră amândouă când o voce nouă se alătură conversaţiei.

— Nu sunt de acord, spuse Priscilla, intrând în bucătărie cu paharul de lichid verde.

Justine îi aruncă o privire stânjenită, dar înainte să apuce să-şi ceară scuze, Priscilla continuă:

— După ce ajungi să-l cunoşti, pometii încep să ţi se pară doar puţin peste medie.

Zoe se apropie ca să ia paharul plin din mâinile ei.

— Nu i-a plăcut? întrebă îngrijorată.

Priscilla clătină din cap, făcând coafura arămie să se mişte încolo şi încoace.

— Spune că are un gust prea bun. Jur,

omul s-ar plânge şi dacă l-ar spânzura cineva cu o funie prea nouă.

— Am modificat reţeta, mărturisi Zoe ruşinată. Îmi pare rău. Mai fac unul.

— Îl fac eu, începu Priscilla „dar se văzu nevoită să se oprească, fiindcă-i sună telefonul. Mă scuzaţi.

Se retrase într-un colţ al bucătăriei, vorbind încet, dar apăsat.

— Toby, spuse, apoi făcu o pauză scurtă. Nici nu încerca. Te aştepţi să-i transmit aşa o scuză lui Jason? Modificarea de program pe care ţi-am trimis-o ca să rezolve problema numărului de imagini pe secundă a înrăutăţit tot restul, şi acum lumea face scandal fiindcă armele nu funcţionează cum trebuie şi dragonii zboară cu fundurile înainte. Ai face bine să scrii o modificare nouă, ca să nu… aşteaptă.

Un alt telefon sună, iar ea îl scoase din geanta pe care o avea pe umăr.

— Da, răspunse. Îl am pe nesimţit pe linia cealaltă, încearcă să mă convingă că totul merge bine.

Justine îi atrase atenţia, arătă spre blender şi spuse încet:

— Mă ocup eu.

Priscilla dădu aprobator din cap şi continuă să vorbească încet, dar pe un ton ameninţător. Zoe aduse un vas cu frunze proaspete de spanac.

— Pot să mai încerc o dată, spuse oftând.

— Nu, lasă-mă pe mine, răspunse Justine. Tu trebuie să faci micul dejun pentru tot restul lumii. Unde e reţeta?

— Am scos-o la imprimantă, spuse Zoe, împingând un petic de hârtie spre ea.

În mai puţin de cinci minute, Justine amestecase ingredientele într-un shake de culoarea aproximativă a unui avocado oxidat. Turnă rezultatul într-un pahar şi, văzând că Priscilla încă vorbea şi scria apăsat într-un carnet, spuse:

— Îl duc eu sus.

Asistenta o privi cu recunoştinţă şi se răsti la telefon:

— Chiar aşa? Fiindcă aproape un milion de tocilari au trimis e-mailuri în care ne spun că versiunea pentru Play Station 3 se blochează la fiecare zece, cincisprezece minute. Uite ce idee am eu. Ce-ar fi să facem jocul să meargă bine înainte să începem să-l vindem?

Justine ieşi în tăcere din bucătărie şi duse shakeul la etaj. Pe drum trecu pe lângă doi bărbaţi care coborau la primul etaj.

— Bună dimineaţa, spuse. Cafeaua e în foaier.

— Super, răspunse unul dintre ei, privind-o prietenos din spatele unor ochelari cu rame din sârmă. Mi-ar folosi ceva cofeină.

Celălalt, îndesat, la vreo treizeci şi ceva, patruzeci de ani, o măsură cu obrăznicie pe Justine şi spuse:

— Mie mi-ar folosi nişte room-service.

Amândoi chicotiră. Justine era atât de bine dispusă încât nu spuse decât:

— Crede-mă că e mai bine să mergi jos pentru micul dejun.

Se îndreptă spre camera Klimt, a cărei uşă era întredeschisă. Bătu încet în toc.

— Priscilla, se auzi o voce grăbită. Am nevoie de raportul pieţelor în creştere. Şi vreau să ştiu pe cine trimitem la expoziţia E3. Fă-mi rost şi de o copie a listei de expozanţi şi de un plan al clădirii…

— Opreşte-te, spuse Justine., Eu sunt. Am venit cu shake-ul de dimineaţă.

Urmă o tăcere scurtă.

— Intri?

— Eşti decent?

Uşa se deschise. În faţa ei stătea Jason, îmbrăcat în blugi şi într-un tricou alb, cu logoul *Inari.*, /-ul avea forma unui dragon stilizat.

— Sunt îmbrăcat, spuse. Cât despre decenţă, nu ştiu ce să spun.

Părul lui negru era umed, ca după un duş recent, iar obrazul îi era proaspăt bărbierit. Justine se uită în ochii aceia reci, întunecaţi, şi simţi cum inima i se loveşte de cutia toracică, făcând ca fiecare respiraţie să fie un mic fior dureros. Deşi rămăsese cu privirea la ochii lui, era conştientă de fiecare detaliu, de gura carnală, de trupul înalt şi minunat întreţinut. Ameninţarea aceea nedefinită era încă acolo şi îi făcea pielea să se înfioare… era ceva fizic, ascuns în umbră. Ceva erotic.

Îi întinse paharul, atentă să nu-i atingă degetele.

— Pe ăsta cine l-a făcut? întrebă Jason.

— Eu.

Justine zâmbi când îi văzu expresia bănuitoare. El luă o înghiţitură şi dădu aprobator din cap.

— Exact cum îmi place mie.

— Ce uşurare, spuse ea. Dacă trebuia să-ţi mai aduc încă unul, era foarte posibil să adaug puţină cucută.

— Nu m-ai otrăvi tu pe mine, spuse el, luând încă o înghiţitură.

— Aşa de multă încredere ai în integritatea mea?

— Nu, dar ar fi prea mare deranjul să mă târăşti jos şi să mă îngropi în grădină.

Justine zâmbi cam fără voie. Jason o fixă în felul acela tulburător pe care-l avea, absorbind parcă fiecare detaliu.

— Te-am făcut să te simţi prost aseară, spuse.

Zâmbetul ei dispăru imediat.

— Nu-i nimic.

— Deci lucrurile stau bine între noi.

— Nu. Tot nu-mi placi.

În privirea lui se strecură o notă de umor.

— Justine, trebuie să recunoşti…

Se opri, parcă gândindu-se mai bine la ce era pe cale să spună.

— Ce?

Jason lăsă paharul pe masă, lângă laptop.

— Tu ai propus să jucăm „Adevăr sau provocare”.

— Dar tu l-ai transformat într-un joc de-a şoarecele şi pisica.

El nu se obosi s-o contrazică. Ştiau amândoi că avea dreptate, dar lui nu-i părerea rău deloc.

— Ar fi trebuit să te avertizez că nu ştiu să mă joc frumos cu ceilalţi.

— Da, acum mi-e clar, spuse Justine răsucindu-se pe călcâie. Să-i spui Priscillei dacă vrei şi restul amestecului din blender. Dumnezeu ştie că nimeni altcineva nu s-ar apropia de aşa ceva.

— Aşteaptă, spuse el când ea dădu să plece.

Justine se întoarse încet spre el.

— Da?

Jason se apropie lent, susţinându-i privirea. O pulsaţie viscerală trezi toate locurile vulnerabile din trupul ei. Nu putea decât să rămână pe loc, neputincioasă, întrebându-se cum ar fi fost să-i simtă gura deasupra gurii ei, dacă el ar fi sărutat-o blând sau apăsat, dacă mâinile lui ar fi fost nerăbdătoare sau atente. Inspiră adânc şi îşi fixă privirea pe logoul de pe tricoul lui. Nu

putea să nu se întrebe cum ar fi fost cu un bărbat ca el. Ştia că ar fi fost la mila lui, mult mai mult decât cu Duane sau oricare alt bărbat. El i-ar cere să-i cedeze cu totul…

— Vrei să iei cina cu mine în seara asta?

Derutată, Justine îi aruncă o privire goală.

— Numai noi doi?

Jason dădu o singură dată din cap, cu o expresie indescifrabilă pe chip. Justine ştia că n-ar fi trebuit să iasă cu el. Bărbatul acela era mai complex decât ar fi putut ea să înţeleagă. Secrete păstrate precum o substanţă volatilă. Dacă ar fi fost destul de nechibzuită să aibă de-a face cu el, atunci ar fi meritat cu prisosinţă orice ar fi urmat.

— Nu, mulţumesc, spuse cu un glas tremurat. Dar, dacă vrei puţină companie, cunosc câteva femei minunate cu care aş putea să-ţi fac cunoştinţă.

— Nu vreau altă femeie. Te vreau pe tine.

— Nu poţi să ai mereu ce-ţi doreşti.

— De fapt, să ştii că eu obţin cam tot ce-mi doresc, îi spuse.

Ea zâmbi fără voie.

— Văd că asta te-a făcut să ai o

personalitate minunată. Aşa fac şi iubitele tale? Cedează în faţa ta şi te lasă să faci ce vrei?

— Preferatele mele, da.

Justine zâmbi puţin trist.

— Legat de ce m-ai întrebat aseară… Tot ce pot să-ţi spun e că am fost împreună aproape un an. E un tip cumsecade şi am avut noroc să fiu cu el, dar ne-am despărţit fiindcă… eu nu mă descurc prea bine cu bărbaţii cumsecade.

— Bine, rosti el imediat. Atunci înseamnă că poţi să ieşi cu mine.

Ea clătină din cap.

— Justine, o dojeni el, cu o sclipire diavolească în privire. Ce trebuie să fac ca să te dezgheţ?

— Îmi pare rău. Sincer. Oricare altă femeie ar fi încântată să iasă cu tine la cine, dar noi doi facem parte din lumi diferite, din realităţi diferite.

— Am învăţat să nu iau realitatea în seamă când vine vorba de iubire, spuse el. Te limitează foarte mult.

— Nu are niciun sens. Nu-mi plac iubirile de-o vară şi nici aventurile de o noapte, şi nici nu am vreo fantezie de

Cenuşăreasă, în care un bărbat bogat vine şi mă ia pe sus. Aşa că îţi mulţumesc pentru invitaţie, dar cred că e mai bine pentru amândoi dacă te refuz.

— Nu vreau decât să petrec puţin timp cu tine, spuse el pe un ton blând. Fără subterfugii. Putem să vorbim despre ce vrei tu sau chiar să nu vorbim deloc. Numai noi doi, într-un loc liniştit, cu o sticlă de vin şi poate lumina unor lumânări.

Citind nehotărârea din privirea ei, adăugă cu o voce guturală:

— Nu mă refuza. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva.

— Ce anume?

Jason zâmbi, văzând-o nedumerită, sincer şi neaşteptat de fermecător.

— Încă nu ştiu să pun în cuvinte, dar cred că nimic altceva nu seamănă mai mult cu a avea un suflet. Opt

Imediat după ce acceptase să iasă cu Jason, Justine îşi dăduse seama de greşeală. Cu toate astea, ce-i făcut e bun făcut. Nu putea să mai dea înapoi. Cum era să-l refuze după ce-i spusese că lucrurile pe care le simţea pentru ea îl apropiau de ceea ce însemna să ai un suflet?

După ce strânse farfuriile de la micul dejun şi le duse în bucătărie, urcă la etaj cu o găleată plină de ustensile de curăţat. Annette şi Nita, cele două localnice care le ajutau să păstreze hanul curat, scoteau deja cearşafurile de pe paturi.

— Nita, cum te simţi? întrebă Justine, intrând în camera Degas şi lăsând găleata jos.

Femeia micuţă, a cărei moştenire genetică amerindiană se vedea în părul ei negru, lucios, şi în culoarea pielii, atât de asemănătoare cu a scorţişoarei, zâmbi şi îşi atinse abdomenul încă plat.

— Destul de bine. Mi-ar fi şi mai bine dacă n-ar trebui să iau vitaminele alea pentru cai.

— Să nu te suprasoliciţi azi, îi spuse Justine, la pauză oricând ai nevoie.

— Eu şi Annette am rezolvat deja. Ea o să ridice lucrurile grele şi eu o să şterg praful.

Annette zâmbi larg şi îi spuse lui Justine:

— Nita era foarte hotărâtă să vină azi la muncă, orice-ar fi. Voia să-l vadă şi ea e Jason Black.

— Chiar aşa? întrebă Justine.

Nita dădu aprobator din cap, cu o expresie visătoare pe chip.

— O bomboană dulce-dulce de bărbat.

— Arată destul de bine, recunoscu Justine zâmbind glumeţ.

— E foarte atrăgător, spuse Annette entuziasmată. Cei de la *Inari* plecau când am ajuns noi, şi domnul Black ne-a ţinut uşa ca să intrăm, şi imediat ce s-a uitat la mine am simţit cum ovarele încep să-mi cânte şi am auzit *„Kiss from a Rose”,* a lui Seal, undeva în minte.

— Jason Black e al meu, spuse Nita, stropind oglinda din dormitor cu soluţie de curăţat. Suntem ca într-un film din ăla în care soarta vrea să ne întâlnim, dar ne tot ratăm unul pe celălalt, şi până la urmă, când ne întâlnim în sfârşit, eu sunt logodită, din greşeală, cu John Corbett, dar el ne lasă să fim împreună, pentru că nu vrea să stea în calea iubirii adevărate.

Trecu buretele pe suprafaţa oglinzii, cu mişcări experte.

— Nita, spuse Annette, tu eşti fericită alături de soţul tău şi, pe deasupra, însărcinată.

— Pentru Jason Black l-aş omorî pe soţul

meu cu buretele ăsta, rosti ea, făcând apoi o pauză ca să se gândească. Ba cred că l-aş omorî şi pe John Corbett.

Justine râdea.

— Ucis cu buretele de spălat oglinda. Cum se face asta, Nita?

— Ei, în principiu…

— Nu, lasă, nu-mi spune. Nu trebuie să ştiu. Am de măturat şi de şters podelele la parter.

Fugi, în timp ce Annette şi Nita continuară să se certe, încercând să decidă care dintre ele avea să rămână cu Jason.

Restul dimineţii şi parte a după-amiezii Justine lucră, apoi merse în biroul ei şi închise uşa, ca să aibă puţină intimitate. Luă telefonul şi sună la fostul far, pe insula Cauldron, acolo unde locuiau Rosemary şi Sage.

Le suna des ca să le întrebe ce mai fac şi să afle dacă aveau nevoie de ceva. Pe vreme bună, mergea până la ele în caiacul ei de mare, străbătând mila nautică dintre insula San Juan şi insula Cauldron, ca să le facă vizita săptămânală.

Cele două doamne mai în vârstă, care locuiau împreună de aproape patruzeci de

ani, nu voiau să se mute într-un loc mai puţin izolat. Insula lor avea aproximativ trei kilometri pătraţi şi numai o mână de locuitori permanenţi. Singura cale de acces era cu barca sau cu o aeronavă mică pe care s-o cobori pe un petec de iarbă cosită.

Întâlnirile adunării lor de vrăjitoare se ţineau acolo cam de şase ori pe an. Marigold participa şi ea, desigur, şi conform celor două, se simţea bine. Deschisese un magazin pe internet, unde vindea ustensile magice, ierburi, pietre, lumânări, unelte de ghicit şi chiar câteva produse cosmetice şi de baie.

— Vorbeşte vreodată despre mine? o întrebase Justine de curând pe Rosemary.

— Ne întreabă ce mai faci, răspunsese aceasta, dar e la fel de încăpăţânată ca întotdeauna. Dacă nu accepţi să te alături cercului nostru, spune că n-aveţi ce discuta.

— Tu ce crezi că ar trebui să fac?

— Eu zic să decizi cum e mai bine pentru tine, răspunsese Rosemary, şi să nu dai voie nimănui, nici măcar mamei tale, să te manipuleze să-ţi asumi un angajament pentru care nu eşti pregătită, l-am spus asta şi lui Marigold. Dacă nu simţi chemarea, n-

ar trebui să ni te alături.

— Şi dacă n-o să mă simt niciodată pregătită?

— Atunci cercut nostru o să continue aşa cum a făcut-o întotdeauna. Poate că ăsta e felul în care soarta ne spune că nu suntem pregătite pentru puterea lui treisprezece.

Sage era de acord.

— Nimeni nu poate să-ţi spună care e drumul tău, îi zisese ea lui Justine. Într-o bună zi, o să-l descoperi, adăugase, zâmbind gânditoare. Şi n-o să fie deloc aşa cum te-ai fi aşteptat.

Pe când avea douăzeci şi ceva de ani, Sage îl cunoscuse şi se măritase cu Neil Winterson, care se ocupa de far, şi se mutase cu el pe insula Cauldron. Farul fusese construit la finalul secolului pentru a ghida vasele în zona aglomerată a Boundary Pass, între Washington State şi British Columbia. În fiecare seară, Neil urca scările în spirală, până la cupola de sticlă, şi aprindea lampa cu kerosen, făcută din patruzeci de bucăţi de cristal franţuzesc. Odată aprinsă, ea se vedea la distanţă de cincisprezece kilometri. Dacă era ceaţă deasă, Neil şi Sage făceau cu rândul ca să

sune din clopotul imens şi să avertizeze navele care se apropiau.

Căsnicia lor fusese una fericită, cu toate că umbrită de dezamăgirea de-a nu fi avut copii. La cinci ani după nuntă, Neil plecase într-o barcă mică, din lemn, pe vreme bună, şi nu se mai întorsese niciodată. Ambarcaţiunea fusese găsită eşuată, iar trupul lui fusese descoperit ceva mai târziu, încă îmbrăcat în vesta de salvare. Probabil că o pală puternică de vânt răsturnase vasul, iar el nu reuşise să-l mai întoarcă la loc.

Toate vrăjitoarele din cercul lor o ajutaseră pe Sage să treacă de perioada de doliu, iar unele dintre ele chiar locuiseră cu ea în casa de lângă far, pentru scurte perioade de timp. Sage începuse să se ocupe de far în locul soţului ei şi să le predea celor şase copii de pe insulă, în şcoala lor care avea o singură cameră.

La aproximativ un an după moartea lui Neil, Rosemary venise să stea o săptămână cu ea, Sage o rugase să mai rămână încă o săptămână, şi încă una, până când, cumva, vizita se transformase într-o viaţă împreună.

— Iubirea îţi frânge inima, îi spusese

odată Sage lui Justine, dar tot ea poate să ţi-o şi vindece. Nu multe lucruri pe lumea asta sunt şi cauză, şi tratament.

Telefonul sună de două ori, şi una dintre cele două femei răspunse.

— Alo? se auzi vocea familiară a lui Sage, cu un ton dulce şi puţin spart, ca dantela veche şi trandafirii ofiliţi.

— Sage, eu sunt.

— Aşteptam să ne suni. Ce s-a întâmplat?

— De ce presupui că s-a întâmplat ceva?

— M-am gândit la tine azi-noapte şi am văzut luna sângerie. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Justine clipi şi se încruntă. O lună înconjurată de ceaţă roşie era semn rău. Voia s-o contrazică pe Sage şi să-i spună că nu se întâmplase nimic şi că semnul n-avusese de-a face cu ea, dar era destul de sigură că avusese, şi asta o îngrijora.

— Sage, întrebă precaută, tu ştii ceva despre un blestem asupra mea? Un legământ?

Tăcerea care urmă i se păru tinerei groasă ca smoala topită.

— Un legământ, repetă până la urmă

Sage, pe un ton gânditor. De unde ţi-a venit aşa o idee, drăguţă?

— Nu mă păcăleşti, Sage. Minţi mai prost decât mine. Spune-mi ce ştii.

— Unele discuţii, observă aceasta, nu sunt menite să zboare prin eter, de la un telefon la altul, ci trebuie purtate civilizat, de oameni care se află faţă în faţă.

Justine găsea, uneori, că felul în care Sage evita unele conversaţii era fermecător. Oricum, aceea nu se dovedi a fi o astfel de ocazie.

— Unele conversaţii au loc la telefon pentru că unii sunt ocupaţi să muncească.

— Nu te-am văzut de atât de multă vreme! rosti Sage cu dor. Nu ne-ai mai vizitat de luni întregi.

— Au trecut doar trei săptămâni, răspunse Justine, iar teama i se răspândi în inimă precum o pată de cerneală. Sage, trebuie să-mi spui despre legământ.

Ce este? Şi ce s-ar întâmpla dacă aş încerca să-l rup?

Auzi un suspin speriat la celălalt capăt al firului.

— Să nu faci nimic pripit, Justine. Sunt lucruri pe care nu le ştii.

— Evident.

— Eşti începătoare într-ale vrăjitoriei. Dacă ai încerca să ridici un blestem, ai putea să ajungi din lac în puţ.

— Da, vezi tu, de asta sunt supărată. Cum se face că nu am de ales decât între lac şi puţ? De ce mi-ai ascuns asta? Nu ţi-a trecut prin cap că am dreptul să ştiu?

— De unde ţi-a venit ideea asta cu legământul?

Deşi Justine voia să-i spună, impulsiv, că aflase adevărul din Triodecad, reuşi să se abţină. Tăcerea se prelungi până când Sage întrebă:

— Ai vorbit cu Marigold?

Justine făcu ochii mari.

— Şi mama ştie despre asta? Fir-ar să fie, Sage! Spune-mi ce se petrece.

— Aşteaptă o clipă. Tocmai a venit şi Rosemary din grădină.

Justine auzi o conferinţă pe înfundate. Se mişcă pe loc şi bătu cu degetele în suprafaţa biroului.

— Sage? întrebă nerăbdătoare, însă nu primi niciun răspuns.

Se ridică şi începu să se plimbe prin biroul mic, cu telefonul mobil la ureche.

Până la urmă auzi vocea lui Rosemary.

— Bună ziua, Justine. Am auzit că întrebi despre un legământ şi nu altceva. Ce cuvânt supărător.

— E mai mult decât un cuvânt, Rosemary. E un blestem.

— Nu întotdeauna.

— Vrei să spui că un legământ e ceva bun?

— Nu, dar nu e neapărat ceva rău.

— Spune-mi, da sau nu? A aruncat cineva un legământ asupra mea?

— Nu pot să-ţi confirm sau să neg nimic până nu ne vedem.

— Asta înseamnă că da, rosti Justine cu amărăciune. Întotdeauna e da atunci când cineva nu confirmă, dar nici nu neagă ceva.

Revelaţia, faptul că Rosemary şi Sage ştiuseră amândouă despre legământ, durea mai tare decât ar fi crezut ea că avea să doară. De câte ori nu stătuse la masa lor din bucătărie şi nu-şi dezvăluise temerile, de câte ori nu le spusese cât era de singură, cât îşi dorea să găsească iubirea şi cum credea că asta n-avea să se întâmple niciodată. Iar ele nu spuseseră nimic, deşi ştiau adevărul: n-avea să se întâmple fiindcă

ea era blestemată.

— Vino pe insulă şi o să vorbim, spuse Rosemary.

— Da, sigur. O să las totul baltă. Doar n-am nicio afacere aici.

Rosemary îi răspunse cu reproş:

— Nu-ţi stă bine când eşti sarcastică, Justine.

— Nu-mi stă bine nici cu un blestem etern.

Justine îşi scoase elasticul din păr şi îşi trecu degetele printre şuviţe, apoi îşi apăsă palma pe fruntea încordată.

— Vin mâine dimineaţă, după micul dejun. S-a anunţat vreme bună, aşa că o să iau caiacul.

— Abia aşteptăm să te vedem. Luăm prânzul aici, împreună.

Urmă o pauză tensionată, după care Rosemary spuse:

— N-ai încercat cine ştie ce, nu?

— Ce? Să rup blestemul? întrebă Justine atentă să nu lase să-i scape niciun indiciu. Există o vrajă care să facă aşa ceva?

— Ar fi greu să faci asta singură, mai ales dacă n-ai practicat magia mai mult. Oricum, dacă ar reuşi cineva, consecinţele

ar fi grave. Un legământ e o vrajă puternică. Atunci când arunci sau când dezlegi aşa ceva, plăteşti un preţ mare.

— Ce vrei să spui?

— Vorbim mâine, mai spuse Rosemary.

O încruntătură încăpăţânată apăru pe chipul lui Justine când închise telefonul. Era una să plăteşti pentru o greşeală pe care o făceai singur, dar era incredibil de necinstit să fii nevoită să plăteşti pentru ceva ce îţi făcuse altcineva:

* * *

Spre deliciul lui Zoe, Alex intră în bucătăria hanului în timp ce ea şi Justine pregăteau tăvile pentru ceaiul de după-amiază. Era îmbrăcat cu haine de zi, o pereche de blugi şi un tricou, iar cizmele de drumeţie îi erau acoperite de noroi uscat, fiindcă petrecuse mare parte din zi plimbându-se pe proprietatea de la Dream Lake.

— Podeaua mea! strigă Justine când văzu urmele pe care Alex le lăsa pe parchetul şters de dimineaţă.

— Îmi pare rău.

Alex se îndreptă spre Zoe, care aranja mini-tarte cu fructe pe o tavă din argint. O

îmbrăţişă din spate, cu o mână deasupra pieptului, pe după umeri, şi cu cealaltă pe după mijloc.

— Curăţ înainte să plec, îi spuse lui Justine peste umăr, aruncându-i un zâmbet plin de regret, apoi aplecându-se şi sărutându-i umărul lui Zoe.

— Vrei o prăjiturică mică? întrebă aceasta, sprijinindu-se de el.

— Da, răspunse el, uitându-se la tavă peste umărul ei. Şi o să iau şi ce ai acolo, pe tavă.

Zoe râse şi încercă să-l lovească, dar el o sărută apăsat, cu foc. Când ea încercă să se retragă, el îi apucă, buclele blonde în palmă şi o ţinu pe loc, sărutând-o cu şi mai multă pasiune.

— Măi, măi, spuse Justine. Luaţi-vă o cameră!

Era bucuroasă că ei păreau atât de fericiţi. Alex era cunoscut pentru calitatea muncii sale şi pentru că reuşea să termine toate proiectele la timp, dar avea şi reputaţia bine-meritată a unui singuratic cinic şi dezolat, aproape alcoolic. N-ar fi fost o exagerare să spui că se schimbase miraculos.

La începutul relaţiei lor, Justine fusese sinceră cu Zoe, îi spusese că e îngrijorată pentru ea şi o rugase să nu încerce să salveze un bărbat ca Alex, care deja divorţase o dată şi părea că a pornit pe un drum care nu ducea într-un loc bun. Zoe fusese de acord. Un om că el nu putea fi salvat, dar puteai să-i fii alături dacă încerca să se salveze singur.

Numai în timp aveau să afle dacă transformarea lui Alex era de durată. Cu toate astea, un lucru era clar. El voia să fie mai bun pentru Zoe, să fie genul de bărbat pe care ea îl merita.

— Cum a mers astăzi? întrebă Zoe cu răsuflarea tăiată atunci când Alex se opri din sărutat.

El îi zâmbi şi luă o tartă de pe tavă.

— Afacerea arată bine. Sunt precaut-optimist.

Justine ştia că, pentru el, acela era echivalentul entuziasmului altora.

— Ce părere ai despre Jason Black şi anturajul său? întrebă ea.

— Sunt cam ciudaţi, spuse Alex. Toţi par excesiv de tensionaţi. Vorbesc repede, cu pasiune, şi încearcă din răsputeri să-l

impresioneze pe Jason, adăugă el, mâncând dintr-o înghiţitură tarta şi oprindu-se ca s-o savureze, închizând puţin ochii. Doamne, ce bună e, îi spuse lui Zoe.

Tânăra îi zâmbi.

— Îţi aduc nişte cafea.

— Mulţumesc, iubita mea.

— Încearcă şi una dintre prăjiturile cu ciocolată. De obicei picur glazura pe deasupra, dar de data asta…

— Nu-l mai hrăni, îi ordonă Justine. Vreau să mai aud despre Jason Black.

Alex luă o prăjitură cu ciocolată, provocând-o din priviri să-l împiedice.

— Are o atitudine foarte profesională, spuse. E foarte inteligent şi foarte direct. Când i se pare că o idee e proastă, îţi spune. Când decide ceva, nu se răzgândeşte. Nu încearcă să ajungă la un consens, la un compromis, ci vrea doar să facă aşa cum a decis. Ca majoritatea celor care ajung la nivelul lui, simte nevoia să deţină controlul.

— Poate că o să-ţi placă mai târziu, spuse Zoe aducându-i o cană de cafea.

Alex zâmbi când îi auzi cuvintele optimiste şi luă o înghiţitură de cafea.

— Îmi place proiectul ăsta, spuse, şi îmi

plac banii lui. Nu e un început rău.

Îi aruncă o privire amuzată lui Justine, care umplea un samovar din oţel cu apă.

— S-ar putea să te intereseze să afli că vrea să cumpere casa de pe strada Dream Lake.

— Vrea s-o cumpere? întrebă Justine ridicând din sprâncene.

Alex dădu aprobator din cap.

— Ne-am întâlnit acolo şi am mâncat sandvişuri la prânz. Atunci m-a întrebat de ce nu face parte şi casa din proprietate, i-am spus că nu-mi aparţine, că eu doar o închiriez.

Alex se opri ca să termine prăjitura, după care mai bău puţină cafea.

— M-a întrebat cine e proprietarul, moment în care toată lumea a scos telefoanele şi tabletele.

Justine zâmbi larg.

— Ce s-a întâmplat când i-ai spus că e a mea?

— S-a uitat la mine de parcă m-aş fi transformat într-o maimuţă cu două capete. Investiţia ta în locul ăla o să se dovedească foarte bănoasă. Nu cumva să accepţi prima sumă pe care ţi-o oferă.

— S-ar putea să nu o vând deloc, răspunse Justine. La aşa locaţie, după ce construieşte el institutul, aş putea să cer o avere pe chirie.

Alex zâmbi şi-i spuse lui Zoe:

— Se pare că e momentul să ne mutăm.

Justine clătină din cap şi râse.

— Nu, cât timp Zoe vrea să stea acolo, casa e a voastră. Dar mă gândesc că o să vreţi să vă mutaţi la un moment dat.

Alex o cuprinse din nou în braţe pe Zoe şi se aplecă, apoi îi şopti la ureche:

— Vrei să-ţi construiesc o casă? Una victoriană, care să arate ca un tort de nuntă?

Zoe se răsuci şi îl sărută, apoi zâmbi, ridicând tava cu mini-tarte.

— În următorii doi ani, o să fii mai mult decât ocupat cu proiectul de la Dream Lake.

— Lasă-mă să duc eu asta, spuse el.

— Nu, tu doar deschide uşa. Dar te rog să duci samovarul lui Justine. E foarte greu.

El făcu repede ce i se ceruse. Când se apropie, Justine îi mulţumi. El se opri, sprijini samovarul pe un dulap şi spuse:

— Legat de casă… Vinde-o, n-o păstra pentru noi. Putem să locuim oriunde, şi

meriţi un câştig, după tot ce ai făcut ca s-o ajuţi pe Zoe.

Justine îi zâmbi.

— O să mă gândesc la asta. Iau cina cu Jason diseară şi sunt sigură că o să deschidă subiectul.

Alex o privi surprins.

— Nu mi-a spus nimic despre asta, rosti. Ai grijă, Justine, adăugă după o scurtă ezitare.

— De ce?

— După ce am petrecut aproape toată ziua cu Jason, pot să-ţi garantez că e genul care aranjează jocul în aşa fel încât el să câştige de fiecare dată. O să fac afacerea cu el, dar dacă m-aş gândi mai mult, aş putea să mă răzgândesc.

— Şi eu la fel, recunoscu Justine stânjenită.

Alex o privi cu o sprânceană ridicată, apoi luă din nou samovarul în braţe.

— Atunci de ce ieşi la cină cu el?

— A spus că mă place.

— Şi ce dacă?

— În clipa în care a spus-o, am avut aşa, un sentiment, de parcă şi eu l-aş fi plăcut pe el.

— Femeile, spuse Alex cu patos, apoi scoase samovarul din bucătărie. Nouă

Majoritatea relaţiilor romantice ale lui Jason începuseră datorită unor situaţii de convenabilă apropiere. O directoare pe care o cunoscuse la o conferinţă despre jocuri, o jurnalistă care-i luase un interviu sau o actriţă care înregistrase câteva sute de ore pentru câte un joc al lui *Inari.*

Nu lăsa niciodată pe nimeni să-i pregătească vreo întâlnire cu o necunoscută, fiindcă învăţase cu mult timp în urmă că aceea era o cale sigură să strici o prietenie. De fapt, lui Jason nu-i plăcea însăşi ideea de întâlnire, fiindcă însemna să-ţi iei angajamentul să petreci o seară întreagă alături de cineva pe care nu-l cunoştea! şi cu care, probabil, n-aveai să doreşti să te mai revezi.

Relaţiile lui erau în general de scurtă durată. De obicei, el le punea capăt dăruindu-i femeii cu care era o bijuterie pe post de alifie pentru inima frântă. Funcţionase aproape de fiecare dată. Doar de câteva ori femeile îi spuseseră că acel dar la despărţire părea mai mult plată pentru nişte servicii.

— O brăţară de după sex, îi spusese ultima dintre ele pe un ton supărat, în timp ce-şi punea bijuteria pe încheietura subţire.

Cu toate astea, tânăra nu, i-o dăduse înapoi. Justine Hoffman era prima femeie pe care o cunoscuse de multă vreme despre care bănuia că i-ar fi spus să-şi îndese într-un loc mai moale al corpului cadoul „de după sex”.

Poate că se obişnuise el să aibă parte de admiraţia femeilor, să i se facă pe plac prea repede şi prea des, dar i se părea ceva cu totul neobişnuit să întâlnească o femeie care să nu vrea să fie cu el. Nu putea să se gândească la nimic altceva în afară de Justine. Îşi tot amintea de râsul ei puternic, natural, de zâmbetul luminos. Irezistibil.

Jason îşi încălcase deja una dintre regulile sale personale: femeia trebuia să vină spre el. Era clar că Justine nu avea de gând să facă aşa ceva, aşa că el trebuia să fie cel care s-o cucerească. O altă regulă de-a lui era ca, atunci când îl interesa o femeie, să afle cât mai multe despre ea şi să dezvăluie cât mai puţin despre el. Justine, însă, avea să-i ceară să-şi asume şi el acelaşi risc ca şi ea, să fie amândoi oneşti.

Nu era sigur cât de mult ar fi putut să lase el garda jos, dar trebuia să încerce. Trebuia să descuie uşi care fuseseră atât de multă vreme încuiate încât nici nu mai ştia unde se afla cheia.

Ar fi fost cu mult mai simplu să se îndepărteze şi gata. Se pricepea să se ţină departe de lucrurile pe care le voia, să ignore tentaţia, să lase raţiunea să deţină controlul asupra emoţiilor. O dată la foarte multă vreme, însă, întâlnea câte ceva sau pe câte cineva şi îşi dorea prea mult să se apropie.

Jason se apropie de pragul căsuţei din spatele hanului cu un singur minut înainte de ora şapte, şi bătu la uşă. Justine deschise, mătăsoasă, subţire şi cu forme minunate.

— Bună, spuse măsurându-l din priviri. Intră.

Jason o ascultă, atât de fascinat încât aproape că se împiedică de prag. Tânăra purta o rochie subţire, tricotată, scurtă, fără mâneci, de culoarea piersicii, lucru care-i dăduse o clipă impresia că era goală. Desculţă, cu degetele la vedere, Justine avea unghiile date cu ojă trandafirie şi

strălucitoare. Avea părul ridicat într-o coadă simplă, la baza căreia era înfăşurată o şuviţă subţire, pe deasupra elasticului.

— Mai trebuie doar să mă încalţ, spuse ea.

Încă privind-o uluit, Jason dădu din cap fără să spună nimic, iar ea intră în camera de alături. Un nasture mic îi rămăsese deschis la spate, deasupra fermoarului rochiei. El nu putu să nu-şi imagineze cum ar fi fost să tragă fermoarul în jos, să audă sunetul scos de materialul care se dădea la o parte de pe pielea ei fină.

Încercând să-şi distragă atenţia de la gândurile erotice, el se concentră pe ce avea în jur. Casa era mică şi foarte curată. Pereţii şi mobila aveau culori pastelate, iar canapeaua comodă era plină de perne mari, cu modele în dungi sau cu flori, unele chiar mărginite de ciucuri. Era o cameră feminină cu totul, dar zugrăveala şi obiectele de mobilier antic o făceau să fie comodă şi primitoare.

Justine se întoarse, purtând sandale cu tocuri subţiri, medii, şi barete ca pânza de păianjen.

— Eşti foarte frumoasă, spuse Jason.

— Mulţumesc.

— Am observat…

Se văzu nevoit să se întrerupă, fiindcă i se tăiase răsuflarea.

— Am observat că nasturele de la spate a rămas descheiat. Dacă vrei să…

Se opri din nou, văzând-o că roşeşte. Nu era o roşeaţă banală, ci una atotcuprinzătoare, care se ridică de la partea de sus a rochiei şi până la linia părului. Jason îşi dori să urmărească acea undă de căldură cu gura şi cu vârfurile degetelor, s-o sărute peste tot.

— Da, mulţumesc, spuse Justine încercând să pară indiferentă, fără ca într-adevăr să reuşească. Nu am ajuns până acolo.

Se răsuci încet, ridicându-şi coada şi aducând-o peste umăr, în faţă. Jason îi privi musculatura fină a spatelui, ceafa delicată, cu puful aproape invizibil. Avea corp de dansatoare, subţire şi flexibil.

Panglicile rochiei ei fără mâneci se legau într-o fundă fragilă. Jason ezită, străduindu-se să-şi păstreze controlul. Când se simţi în stare, întinse mâna spre nasturele mic, cu precauţia cuiva care dezamorsa o bombă.

Îi atinse pielea mătăsoasă a spatelui cu degetele în timp ce strecura nasturele în gaica lui. O simţi încordându-se, şi îl traversă un fior de pasiune neaşteptată, ca pocnitura unui metal încins prea repede.

— Gata, spuse răguşit.

Ea îşi lăsă coada să cadă la loc, făcându-l să-şi dorească să-i prindă părul în palmă şi să-l răsucească în jurul degetelor. Justine se întoarse spre el şi îl privi, cu ochii ei de culoarea ciocolatei amărui. Tăcerea se lăsă deasupra atracţiei care vibra întunecată între ei.

— Unde mergem? întrebă ea.

Lui îi luă un moment ca să poată să-şi pună gândurile în cuvinte.

— La restaurantul *Coho,* dacă eşti de acord.

— Da, e unul dintre preferatele mele.

Restaurantul era aproape, la numai trei străzi distanţă de feribot. Jason o însoţi pe Justine de-a lungul trotuarelor învăluite de tăcere, potrivindu-şi mersul cu mersul ei, păşind relaxat, fără grabă.

Intrară în restaurant, o casă de negustor transformată în local, în care aveau loc doar câteva mese. Feţele albe de masă erau

scăldate în lumina lumânărilor. Chelnerii, care atingeau echilibrul perfect între amabilitate şi politeţe, apăreau la masă când era nevoie de ei şi se făceau invizibili exact atât cât era nevoie.

— A mers bine întâlnirea cu Alex? întrebă Justine după ce li se turnase vinul în pahare.

Jason dădu aprobator din cap.

— Pare a fi omul potrivit pentru treaba asta.

— Pentru că…?

— E clar că ţine la detalii. Lucrează bine şi termină proiectele la timp. Plus că nu se sperie uşor. La finalul zilei am discutat cu avocaţii ca să adauge în contract o clauză de asumare a răspunderii financiare. Dacă proiectul nu e gata până la o anumită dată, noi pierdem un milion de dolari taxe, iar Alex o, să ne datoreze nouă suma respectivă. Nu-l deranjează asta. Ştie că poate să termine proiectul la timp, iar mie-mi place genul ăsta de încredere în sine.

Justine păru tulburată.

— Dar, dacă se întâmplă ceva, Alex o să fie ruinat. N-o să aibă de unde să facă rost de un milion de dolari.

Jason ridică din umeri.

— E un risc mare, dar şi recompensa e mare.

Justine îşi ridică paharul şi spuse:

— Ei bine, atunci să bem în cinstea taxelor tale!

Expresia ei fusese nevinovată, dar Jason ştia prea bine când era luat peste picior.

— Eu aş fi sugerat un toast mai liric, spuse.

— Chiarte, rog.

După o clipă, el rosti:

— Fiecare zi e o călătorie, călătoria însăşi e acasă:

Justine îl privi uimită.

— Cine-a scris asta?

— Matsuo. Un poet japonez.

— Citeşti poezie?

— Uneori.

— Nu ştiam că bărbaţii fac asta.

— Unul dintre beneficiile insomniei e că ajungi să fii destul de citit.

Îşi atinseră paharele, apoi băură, savurând aromele de fructe şi fum ale pinot noir-ului Williamette.

— Alex mi-a spus că tu eşti proprietara casei de la capătul şoselei Dream Road,

spuse Jason.

În ochii lui Justine apăru o strălucire de bucurie, de parcă abia ar fi aşteptat o astfel de remarcă.

— Ei bine, da, aşa este.

— Cum a ajuns să fie a ta?

— N-am ştiut nici că există înainte de vara trecută. Bunica lui Zoe, Emma, era proprietara, dar nu mai locuise nimeni acolo de ani întregi şi casa era într-o stare deplorabilă.

Tânăra se uită în pahar, amestecând cu o mişcare potolită lichidul din interior.

— Emma a fost diagnosticată cu demenţă vasculară, iar funcţiile ei cerebrale au început să se deterioreze foarte repede. Zoe a vrut să aibă grijă de ea în ultimele luni de viaţă, aşa că eu m-am oferit să cumpăr casa şi s-o renovez, ca Zoe şi Emma să aibă ceva bani şi o locuinţă fără chirie.

— Foarte generos din partea ta.

Din ce văzuse în raportul despre starea ei financiară, nici Justine nu înota în bani.

— N-a fost mare lucru, spuse aceasta. Iar Alex să întrecut pe sine cu renovările. A făcut multe lucruri la comandă şi nu ne-a cerut bani pentru ele, continuă zâmbind.

Cumva, cred că asta a avut mai mare legătură cu Zoe decât cu mine.

— Nu mi se pare că eşti prea legată emoţional de locul acela.

— Acum sunt, când ştiu că vrei să-l cumperi tu, rosti Justine pe un ton inocent, luând o înghiţitură din paharul de vin.

Degetele ei subţiri alunecară în sus pe piciorul paharului, iar el îi urmări avid mişcările.

— Te deranjează că există o bucăţică de teren lângă lac care nu e a ta?

— Nu-mi plac lucrurile neterminate, recunoscu el. Te-ai gândit la un preţ pentru casă?

— Nici măcar nu m-am gândit s-o vând.

— Îţi dau jumătate de milion pentru ea, oferi el, bucurându-se s-o vadă uluită.

— Nu vorbeşti serios.

Dar pe chipul lui se vedea adevărul.

— Doamne. Nu.

Jason păru iritat de reacţia ei.

— E o ofertă generoasă.

— E o ofertă stupidă. De ce mi-ai oferi un preţ cu atât de mult mai mare decât preţul real?

— Pentru că-mi permit. De ce te simţi

ofensată?

Justine răsuflă adânc, exasperată.

— Poate pentru că o astfel de ofertă ar putea fi înţeleasă ca o încercare să cumperi pe cineva.

Replica ei ajunse la latura lui cinică, mereu aproape de suprafaţă, şi Jason se trezi că spune:

— Sper că n-ai de gând să încerci să mă convingi că nu toată lumea are un preţ.

— Nu. Dar nu-ţi permiţi să plăteşti preţul meu.

— Am destul de mulţi bani, răspunse el.

— Preţul meu n-are legătură cu banii, rosti ea, privindu-l cu o expresie gravă, rănită, care-l atinse. Şi nu mai face asta.

— Ce să nu fac?

— Nu mai încerca să mă impresionezi cu portofelul tău supradimensionat. E enervant şi nu e cinstit pentru niciunul dintre noi.

Jason o privi lung.

— Îmi cer scuze, spuse cu blândeţe.

Justine se relaxă.

— Nu-i nimic.

Conversaţia se opri o vreme, cât timp chelnerul aduse antreurile. Amândoi comandaseră halibut în crustă de cartof,

stropit cu sos de smântână şi Chardonnay şi ornat cu frunze prăjite de busuioc.

Discutară despre familiile lor în timp ce mâncau peştele preparat minunat. Curând aflară că aveau ceva în comun: niciunul dintre ei nu avea familie. Drept răspuns la întrebările timide ale lui Justine, Jason îi povesti despre momentul în care viaţa lui se destrămase, la jumătatea celui de-al doilea an la USC.

— Totul a început când mi-am dat seama că n-aveam să fiu niciodată mai mult decât competent la fotbal, spuse. Nu aveam instinctul necesar unui jucător cu adevărat mare, continuă, zâmbind trist. În plus, începuse să mă obsedeze designul de jocuri pe calculator. Oricând eram la sală sau la antrenament, nu mă gândeam decât la momentul în care o să mă duc în laboratorul de informatică.

Apucă piciorul paharului şi-l mângâie încet, amintindu-şi.

— Aşa că, de Crăciun, m-am dus acasă, cu gând să le spun alor mei că renunţ la fotbal. Aveam de gând să plătesc singur şcoala pe mai departe. Scrisesem şi vândusem deja un joc 2D, aşa că îmi

făcusem intrarea, dar în clipa în care am văzut-o pe mama, am uitat cu totul de prostiile mele. În două luni s-a transformat într-un schelet.

— Cum aşa? întrebă Justine încet.

— Fusese diagnosticată cu un cancer la ficat. Numi spusese nimic şi refuza tratamentul de orice fel. Acel tip de cancer evoluează cu foarte mare viteză. A murit la o săptămână de la vizita mea.

După aceea, facultatea nu mai contase. Nimic nu mai contase. Jason renunţase la şcoală, plecase de acasă, lăsase în urmă tot ce-i era familiar, încercând să găsească un sens undeva.

— Îmi pare atât de rău, spuse Justine.

El clătină repede din cap. Nu voia milă.

— Asta a fost demult.

Ea îşi apropie mâna de mâna lui, iar Jason deschise palma. Atingerea ei era timidă, caldă.

— Şi tatăl tău? întrebă ea. Vă mai vedeţi?

Jason clătipă din cap, uitându-se fix la mâinile lor.

— L-aş omorî dacă l-aş vedea.

Degetele ei se opriră în palma lui.

— A fost un tată rău? întrebă pe un ton neutru.

Jason ezită înainte să-i răspundă. Pe tatăl lui ai fi putut să-l descrii într-o mie de cuvinte sau într-unul singur: violent.

Ray Black, instalator, avea suficiente instrumente cu care să disciplineze un fiu neascultător: chei franceze, ţevi, lanţuri. Jason ajunsese de multe ori la urgenţe şi glumise cu asistentele şi cu doctorii, spunându-se ce adolescent neîndemânatic era, cum se lovea şi-şi fractura mereu membrele, cum aşa era dacă jucai fotbal, erai mereu lovit.

„Tata ştie că a mers prea departe. A promis că n-o să se mai întâmple. Zâmbeşte şi spune că a fost un accident”.

Jason făcuse cum îl rugase mama sa, zâmbise şi minţise, ştiind că nu era, nici pe departe, ultima dată. Ştia, de asemenea, că voia să fie cu totul diferit de Ray şi că singura cale era să nu piardă niciodată controlul.

— Înainte să moară mama, se auzi spunând, m-a rugat să uit şi să iert. Până acum n-am reuşit să fac niciuna, nici alta.

Nu mai avea niciun pic de iertare în el.

Detaliile copilăriei sale erau de neşters, precum literele gravate pe o piatră de mormânt. Îşi amintea lucruri pe care n-ar fi vrut să şi le amintească. Deşi nimeni nu putea să-l înţeleagă fără să ştie măcar câteva dintre acele detalii, nu reuşise niciodată să aibă suficientă încredere în cineva cât să le împărtăşească. Trecutul lui nu era ceva ce dorea să folosească pentru a câştiga simpatia cuiva. Până în acel moment nu văzuse niciun beneficiu în a fi înţeles.

Degetele lui Justine alunecară spre interiorul încheieturii lui, mângâind încet, de parcă ar fi putut să-i simtă bătăile inimii.

— Nici eu n-am reuşit. Nu vorbesc cu mama. Ne învinovăţim una pe cealaltă. Ea nu poate să mă ierte fiindcă…

O pauză neputincioasă.

— Pentru multe lucruri. În principiu nu poate să mă ierte fiindcă n-am vrut să trăiesc ca ea.

— Cum, ca ea?

— Ei bine…

Justine ridică din umeri şi se uită în altă parte, zâmbind evaziv. Când se întoarse spre el, păru că-l priveşte printr-un hăţiş de secrete.

— Mama e… diferită.

— Cum diferită?

— E foarte dedicată unei… ai putea să-i spui religie alternativă.

Încă o pauză grea.

— Bazată pe natură.

— Practică Wicca?

— Mai mult decât atât.

Jason o privi interesat. Ea începu să-şi retragă mâna, dar el îi prinse degetele într-o strânsoare blândă.

— Am fost crescută păgână, spuse ea. Mare parte din copilărie mi-am petrecut-o la festivaluri de paranormal, adunări spirituale, întâlniri ale practicanţilor de magie, cercuri păgâne… ba chiar am mers la câteva parade. Sunt sigură că din afară toate par destul de nebuneşti. Păreau nebuneşti şi din interior.

Justine zâmbi şi încercă să pară degajată, dar pe fruntea ei de porţelan se vedea o venă pulsând cu o tensiune delicată.

— Am fost întotdeauna diferită, spuse. N-am putut să sufăr asta.

Jason voia să-i atingă chipul, să şteargă de pe faţa ei semnele tulburării. În loc de

asta îi mângâie încet încheietura mâinii.

— De Halloween, continuă Justine, nu puteam să mă îmbrac într-un costum şi să merg la colindat. În loc de asta mergeam la cina de Samhain şi stăteam lângă locurile goale pregătite pentru spiritele rudelor moarte.

Jason ridică puţin din sprâncene.

— Apărea vreodată vreuna dintre ele?

— Nu pot să-ţi spun, ca să nu te sperii şi să fugi.

— Nu înainte de desert, rosti el, apoi tăcu o vreme. Am impresia că păgânismul ăsta includea elemente de vrăjitorie?

Ea păli şi nu spuse nimic. Spre uimirea ei, în ochii lui apăru o strălucire de umor ireverenţios.

— Şi? Eşti o vrăjitoare bună sau una rea?

Recunoscând citatul din „Vrăjitorul din Oz”, Justine încercă să zâmbească, dar nu reuşi.

— Prefer să nu am o etichetă.

Îi spusese prea multe. Ba mai rău, tot ce-i spusese era adevărat. Oare cum reuşea el s-o transforme într-o aşa o gură-spartă? Simţi că i se face puţin rău şi încercă să-şi

tragă mâna din mâna lui, dar Jason n-o lăsă.

— Justine, spuse încet. Aşteaptă. Pot să-ţi spun ceva? Am petrecut ultimii zece ani creând lumi fantastice, complexe, pline de dragoni şi de troli. E genul de slujbă pe care un om normal n-ar vrea-o. Câţiva dintre cei mai buni prieteni ai mei, care se întâmplă să lucreze cu mine, poartă urechi ascuţite, din latex, şi picioare de hobbit la întâlnirile de la birou. După cum ţi-am spus deja, eu sunt dependent de muncă, insomniac şi nu am suflet. Aşadar, dacă te joci puţin cu magia neagră în timpul liber, nu e o problemă pentru mine.

Justine se temu să-l creadă, însă nu mai încercă să-şi retragă mâna, şi senzaţia de greaţă dispăru. Degetele îi erau ascunse în strânsoarea lui fermă, iar ea n-avea de gând să-i dea drumul.

De altfel, niciunul dintre ei nu voia să-i dea drumul celuilalt. Zece

Tot restul cinei, Justine se simţi mai ameţită decât ar fi fost normal după numai două pahare de vin. Conversaţia luase avânt şi se desfăşura fără efort. Aveau gusturi similare în muzică: Death Cab for Cutie, The Black Keys, Lenny Kravitz. Jason încercă să-

i explice de ce anime-ul era o formă de artă, îi vorbi despre exagerările stilistice, despre calitatea liniară derivată din caligrafia japoneză, iar ea acceptă să se uite fără prejudecăţi la *„Howl's Moving*

Unii bărbaţi sunt atât de chipeşi încât n-au nevoie să fie sexy. Alţii sunt atât de atrăgători încât nici nu-i nevoie să fie frumoşi. Faptul că Jason era şi una, şi alta, constituia dovada supremă că viaţa nu-i dreaptă. El era unul dintre câştigătorii întâmplători ai ruletei genetice a naturii.

„Nimeni nu m-ar învinui dacă m-aş culca cu el. Figura asta frumoasă, mâ Nici eu nu m-aş învinui".

Împărţiră un şerbet de portocală şi ghimbir, rece şi acrişor pe limbă, dizolvându-se instantaneu în gura ei fierbinte.

„Vreau să-l sărut". se gândi, privindu-i conturul buzelor.

Încercă să-şi distragă atenţia şi îi puse mai multe întrebări despre familie, despre mama sa, iar el răspunse îndatoritor. O chema Amaya, care însemna „ploaie de noapte" în japoneză. Fusese o persoană blândă, dar rece. Păstra casa curată şi

ordonată şi punea mereu flori într-o vază de pe masă.

„Vreau să fiu cu el în pat, să-i simt mâinile pe corpul meu. Vreau să-l simt peste tot. Vreau să-i simt răsuflarea pe piele.

— Părinţii tăi au fost vreodată îndrăgostiţi unul de altul? se auzi întrebând. Măcar la început?

Jason clătină din cap.

— Tata credea că, dacă se însoară cu o femeie pe jumătate japoneză, o să aibă o soţie ascultătoare. În loc de asta, a avut parte de o soţie nefericită.

„Vreau să-l simt mişcându-se în mine şi să văd plăcerea pe chipul lui. Vreau să mă tachineze până când îl implor să-mi dea mai mult”.

— De ce s-a măritat cu el?

— Cred că a fost ceva de moment. Ea se simţea singură, iar el a cerut-o de soţie, aşa că ea s-a mulţumit cu ce i se oferea.

— Eu n-aş face asta niciodată.

— N-ai fost atât de singură cum era ea. Mama a fost mereu exclusă. Majoritatea familiei ei era în Japonia…

— Ba am fost exact atât de singură. Nu eşti legat de nimic. În unele nopţi ai

senzaţia că mori cu ora. Eşti atât de disperată încât nu mai atragi nici bărbaţi cu care odată ai jurat că n-o să fii. Aşa că-ţi faci de lucru, munceşti, faci teste de personalitate din reviste şi încerci să nu urăşti cuplurile care poartă tricouri de aceeaşi culoare şi par fericite numai stând la coadă la magazin.

Se opri brusc, clipind, iar Jason o luă de mână. O privea fix, mângâindu-i palma cu degetul mare, făcându-i pielea subţire să devină foarte sensibilă.

Ridicase vocea, îşi dădu seama cu un fior de groază. Vorbise prea tare în restaurantul acela mic. Se plânsese. De singurătate.

„Spirite, luaţi-mă acum”.

Nu putea să îndure astfel de umilinţă. Avea să fie nevoită să plece din ţară şi să-şi schimbe numele. Auto-deportarea era singura soluţie.

— De obicei mă descurc mai bine la prima întâlnire, şopti.

— Nu-i nimic, spuse el pe un ton blând. Orice ai face, orice ai spune sau ai simţi. E în regulă.

Justine nu reuşi decât să se uite fix la el. Orice spunea era în regulă? Oare exista

vreo şansă ca el să vorbească serios?

Jason plătise deja. Se ridică şi o ajută şi pe ea, trăgându-i scaunul cu o mişcare eficientă. Ieşiră. Cerul era înnorat şi cenuşiu precum o găleată de lapte, iar în aer plutea o ceaţă cu gust de apă de mare. Hornul feribotului de la ora zece traversă strada, reverberând în uşile magazinelor întunecate şi în zidurile tăcute.

Strigătul zimţat al unui corb o făcu pe Justine să tresară. Văzu aripile negre bătând în timp ce pasărea mare îşi luă zborul de pe streaşină acoperişului. Un semn rău. Jason o luă de braţ şi o trase într-o parte a clădirii, cu mişcări lente, deliberate.

Ea tresări când el o cuprinse în braţe. În răcoarea cu miros de piatră erau înconjuraţi de umbre, iar pietrişul fin îi strivea lui Justine tălpile sandalelor, întunericul o dezorientă o clipă, iar Jason îi cuprinse capul în palmă, electrizându-i pielea, în timp ce cu cealaltă mână o trase la piept. Materialul hainei lui, mirosul pielii, amestecat cu acela de săpun simplu, alb, se amestecau într-un parfum curat, ameţitor.

Jason aplecă scurt capul şi-şi apăsă

buzele peste buzele ei. Ea scoase un sunet mic, iar el îl sorbi de parcă ar fi putut să-l guste, mângâindu-i gura cu gura lui. O săruta uşor, lent, căldură arzătoare ascunsă sub răcoare.

Îi dădu după ureche o şuviţă care-i alunecase din coadă şi o sărută pe gât, cu atâta blândeţe de parcă pielea ei ar fi fost delicată precum petalele de iasomie. Găsi un punct sensibil, iar ea tremură şi se arcui, lipindu-se de el. Plăcerea îi inundă abdomenul, sfârcurile şi locul unde i se întâlneau coapsele.

Tremurând prea tare ca să poată să rămână în picioare, Justine se sprijini de el. Jason îi cuprinse spatele şi o susţinu, apoi o sărută, desfăcându-i buzele. Avea gust de portocale şi limba dulce. Ea suspină, încercând să se abţină fără să reuşească.

Săruturi mai apăsate, mai adânci, ameţitoare, care

O făceau să nu mai poată să respire sau să gândească, ci doar să simtă, absorbind senzaţii, umplându-se până la refuz. Nu ştia câte minute trecuseră când Jason îşi slăbi strânsoarea. Buzele lui le părăsiră încet pe ale ei, întorcându-se pentru câte încă un

sărut, apoi atingându

1 obrazul, de parcă nu s-ar fi putut opri.

Noaptea se răcise, iar întunericul cădea precum florile de miazănoapte. Jason îşi scoase haina şi i-o puse ei peste umeri. Recunoscătoare, Justine îşi strecură braţele în mânecile căptuşite cu mătase, înconjurată de parfumul lui cald. El o luă de mână.

Vorbiră foarte puţin pe drumul înapoi spre han. Se spuseseră atâtea în ultimele ore, atâta intimitate împărtăşită… Doar că Justine nu ştia ce ar fi ales să ia înapoi. Încercă să-şi dea seama unde întrecuse limita, când îi spusese prea mult, dar nu existase nicio limită, încă nu exista.

Merseră pe o cărare pietruită care ducea în spatele hanului, spre căsuţa ei, iar ea simţi cum stomacul i se ridică şi rămâne suspendat, ca şi cum ar fi fost într-un balon cu aer cald aflat în cădere liberă. Totul era prea acut, prea sensibil.

Oare aşa trebuia să fie, atracţia asta nimicitoare, care-o şoca, o speria şi o încânta în acelaşi timp? Poate că aşa era normal pentru ceilalţi.

„Doamne, cum fac faţă alţii?”

Pe măsură ce se apropiau de casă, lumina de la o veioză începu să se vadă prin fereastră, aruncând dreptunghiuri aurii pe pământ. Justine se întoarse cu faţa la Jason când ajunseră în prag. Emoţiile îi transformaseră interiorul într-un joc mecanic, plin de arcuri, clopoţei şi agitaţie.

— Ce faci mâine? întrebă ea.

— Mă trezesc devreme ca să văd lacul cu reprezentantul unei firme de închiriere de ambarcaţiuni.

— Ce fel de vas închiriezi?

— Un Bayliner de şapte metrj. O să-i iau pe câţiva dintre băieţi la pescuit şi în vizită.

— Nu e prea mult loc de pescuit pe o barcă aşa mică.

— La cum pescuim noi, spuse el sec, n-o să conteze.

— Pe aici sunt câteva locuri periculoase.

— Mă descurc să citesc o hartă.

— Asta-i bine.

Se întrebă dacă ar fi trebuit să spună ceva despre sărut… săruturi… cele de pe aleea restaurantului. Jason nu spuse nimic. Căutând clanţa cu mâna, ea deschise uşa puţin şi se întoarse din nou spre el.

— Mulţumesc pentru cină. Mi-a plăcut

mai mult decât mă aşteptam. Adică, nu că mă aşteptam la ceva. Adică... Nu credeam că noi doi...

— Înţeleg, spuse Jason zâmbind puţin. Ne vedem mâine.

Aşadar n-avea de gând să încerce s-o seducă. Justine se aştepta să fie uşurată, însă nu simţi decât dezamăgire la gândul că o aştepta încă o noapte de singurătate.

— O să fiu plecată mâine aproape toată ziua, îi spuse. Merg în vizită la două prietene, pe Cauldron. Două femei care locuiesc în vechiul far.

— Lei un taxi?

— Nu, merg cu caiacul.

Chipul lui Jason se schimbă, amuzamentul îi dispăru.

— Te duci singură?

— Nu e departe. Cel mult două mile. Şi e un traseu pe care-l cunosc şi pe care-l fac într-o oră sau mai puţin.

— Ai echipament de semnalizare?

— Şi unul de reparaţii.

— Tot n-ar trebui să te duci singură. Te duc eu cu barca.

Ea îi aruncă o privire bănuitoare.

— Şi cum mă mai întorc după aceea?

— Te iau eu mai târziu sau, dacă vrei, trimit un taxi.

— Mulţumesc, dar nu-mi place să aştept să fiu luată sau să fac pe altcineva să aştepte după mine. Serios, nu ai de ce să te îngrijorezi. Îmi place să vâslesc până la insulă. Am făcut asta de multe ori şi n-am avut niciodată probleme.

— De unde pleci?

— Din portul Roche.

— O să porţi costum de protecţie?

Grija lui era şi flatantă, şi puţin iritantă. Justine nu era obişnuită să răspundă în faţa nimănui de deciziile ei.

— Nu, nimeni nu poartă la un drum aşa de scurt. Canotorii de pe aici se îmbracă în funcţie de temperatura aerului, doar dacă nu ştiu că o să aibă condiţii dificile de vreme.

— Nu poţi să ştii sigur cum o să fie vremea şi ai putea să eşuezi indiferent de asta. Să porţi costum.

— Să port costum? repetă Justine. Am revenit la ordine?

Deşi îşi dădea seama că Jason ar fi vrut să continue, îl văzu tăcând. Îşi băgă mâinile în buzunare şi se întoarse ca să plece. Avea,

de gând să se îndepărteze fără niciun cuvânt?

— Îţi aduc vodca în câteva minute, spuse ea.

Jason se opri.

— Mulţumesc, dar în seara asta nu o vreau, răspunse el fără să se întoarcă.

— Nu e nicio problemă. Şi n-am de gând să risc să mă bată Priscilla mâine pentru că nu i-am urmat instrucţiile.

Jason se întoarse la ea, enervat.

— Poţi să nu aduci vodca dacă eu îţi spun să n-o aduci.

— O să las tava la uşă. Poţi s-o iei sau s-o laşi acolo, dar o să fie la uşă.

El îi aruncă o privire rece.

— De ce ai insista să faci ceva ce ţi-am spus să nu faci? Mai ales când e o muncă inutilă.

— Nu refuzi vodca doar ca să mă scuteşti pe mine de muncă, se răsti ea. O refuzi pentru că te-ai supărat că plec cu caiacul mâine.

Jason îşi făcu loc pe lângă ea şi intră în casă, trăgând-o după el. Jacheta lui îi alunecă tinerei de pe umeri şi căzu ia podea. El o apucă de braţe şi o trase în sus,

forţând-o să se ridice pe vârfuri. Era lipită de el, iar senzaţia îi trimitea fiori pe şira spinării.

Jason se aplecă destul de aproape ca ea să-i vadă chipul. Vocea lui apăsată îi ridică fiecare fir de păr.

— Motivul pentru care nu vreau să-mi aduci nimic în cameră, Justine, e că nu mai pot să fac faţă tentaţiei. Dacă nu ţi-ai dat seama încă, rosti împingându-şi şoldurile înainte şi făcând-o să tresară, te doresc. De fiecare dată când m-am uitat la tine în rochia asta, mi te-am imaginat goală. Vreau să…

Se opri, strângând-o la piept, încercând să-şi recapete răsuflarea.

— Să nu vii la mine în noaptea asta, spuse până la urmă. O să ajungi în patul meu şi o să facem sex ca iepurii. E destul de clar pentru tine?

Justine dădu aprobator din cap, ameţită. Hainele lor subţiri nu-i ascundeau deloc trupul aprins a lui Jason, apăsarea sa agresivă şi fierbinte. Era aşa de bine să fie lipită de el încât se simţea incapabilă să se mişte. Îi simţi parfumul sărat al pielii. Mirosea a ambră şi a aer de noapte.

După o pauză fierbinte, Jason răsuflă întretăiat.

— Trebuie să-ţi dau drumul, spuse el, vorbind mai mult pentru sine decât pentru, ea.

Justine se agăţă de umerii lui.

— Ai putea să mai rămâi, reuşi să şoptească.

— Nu în seara asta.

— De ce?

— Nu eşti pregătită.

— Pregăteşte-mă tu.

Lui i se tăie răsuflarea. Mâna îi urcă şi-i coborî pe spatele ei, cu o mişcare nesigură.

— Justine… Ai făcut vreodată sex de la prima întâlnire?

— Da, spuse ea imediat.

Jason îi apucă bărbia şi o forţă să-l privească. După ce încercă, timp de câteva secunde, să-i susţină privirea, Justine roşi.

— Nu. Dar rămâi oricum cu rqine.

El continuă s-o privească fix. Unghiurile ascuţite ale chipului său erau reliefate de lumina veiozei, cu o latură în umbră.

— E prea curând, rosti pe un ton sec. Unii pot să facă asta fără să se simtă rău a doua zi. Tu nu eşti aşa. Oricât de bine ar fi,

tot ai regreta mâine.

— Ba nu, protestă ea.

— Se vede pe tine. Aşa că o să luăm lucrurile încet.

Ea deschise gura ca să protesteze, dar el spuse:

— Nu pentru mine, ci de dragul tău.

Tot trupul lui Justine era ca o colecţie de dorinţe şi doruri. Abia dacă reuşea să mai gândească din cauza pasiunii care-i topea inima. O viaţă de dorinţă ce o condusese la acel bărbat, în acel moment.

— Dar te vreau, spuse ea, îngrozită de nota de văicăreală din glasul său.

Ceva se îmblânzi pe chipul lui. Se apropie încet de ea şi întinse mâinile. O mângâie, îi simţi trupul pe deasupra rochiei, se apropie apucându-i cu blândeţe şoldurile. Ea ridică privirea, fără să vadă nimic, iar el o sărută, făcându-i toate gândurile să dispară. Justine gemu, iar el o sărută mai apăsat, de parcă ar fi putut să guste sunetul acela. O mângâie de la talie până la sân, pe care-l cuprinse în palmă şi-i mângâie sfârcul cu degetul mare, făcând cercuri ademenitoare. Pe pielea lui Justine apăru o peliculă subţire de sudoare, care-i făcu

rochia să atârne incomod şi pe ea să-şi dorească să se dezbrace.

Jason coborî mâna undeva mai jos de şold, apucă pe deasupra materialului rochiei marginea lenjeriei şi trase puţin în sus, cu o mişcare fină, făcând îmbrăcămintea să i se adune şi să-i apese lui Justine între coapse. Ea se cutremură când materialul fin îi strânse carnea care pulsa nerăbdătoare.

— Pot să am grijă de tine, şopti Jason.

— Te-ai… te-ai răzgândit? întrebă ea cu gura uscată.

El dădu drumul elasticului, îi ridică rochia mai sus şi îşi strecură mâinile dedesubt, mângâindu-i pielea fină a şoldului.

— Nu, dar pot să te fac pe tine să te simţi bine. Aici, acum.

Îi mângâie cu degetul mare pielea chiar pe marginea lenjeriei.

— Nu trebuie decât să te sprijini de mine. Spune-mi ce vrei. E destul să-mi spui…

Mâna îi alunecă spre posteriorul ei, dar Justine îl prinse de încheietură.

— Aşteaptă. Nu facem sex, dar tu… vrei să ajungem la baza a treia?

Fraza îl făcu să zâmbească.

— Nu-mi mai amintesc ce reprezintă asta în jargonul puştilor, spuse pe un ton sec, dar cred că da, asta intenţionez.

— Şi numai eu aş avea parte de plăcere?

— Da.

— Atunci nu.

Cu o grimasă, Justine se îndepărtă puţin de el.

— Nesimţit condescendent e<s eşti! Nu vrei să te culci cu mine fiindcă ai decis că sunt prea imatură ca să…

— Neexperimentată.

— Acelaşi lucru.

— Ba nu.

— Prea imatură, continuă ea aprinsă, ca să pot să iau propriile decizii în legătură cu corpul meu.

— Nu e o insultă atunci când un bărbat vrea să ia lucrurile încet.

— Atunci ce este?

— Un compliment.

— Mie nu mi se pare.

Undeva, în mintea ei, Justine ştia că ar fi trebuit să-l aprecieze fiindcă încerca să fie un domn, dar în acel moment era prea frustrată sexual ca să-i pese. Îi aruncă o

căutătură urâtă şi se îndreptă spre uşă, pe care o deschise larg.

— Pleacă. Şi nu te obosi să mă mai inviţi în oraş. Eu nu dau o a doua şansă.

Jason zâmbi larg şi îi făcu pe plac, aplecându-se ca să-şi ridice haina de pe jos. Înainte să iasă, se opri în prag şi spuse:

— N-ar trebui să refuzi o a doua şansă. Uneori asta înseamnă bonusuri interesante.

* * *

După o noapte de somn neliniştit, Justine se trezi devreme şi îşi începu ziua ca de obicei, umplând şi pornind filtrul comercial de cafea, în bucătărie, aşternând mesele din sala de mese şi încălzind cuptoarele pentru Zoe.

Când ajunse verişoara sa, proaspătă ca un răsărit de soare şi un buchet de margarete, îi aruncă o singură o privire lui Justine şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, spuse aceasta îmbufnată.

Stătea la masa din bucătărie şi ţinea o cană de cafea cu amândouă mâinile. Ridică băutura la buze şi îi goli conţinutul fără să se oprească. După ce amestecă zahărul şi laptele într-o cană proaspăt turnată de

cafea, Zoe i-o aduse şi întrebă:

— N-a mers bine întâlnirea?

— Întâlnirea a fost fantastică. Mâncare şi băutură incredibile, conversaţie pe măsură, şi toate cu cel mai frumos bărbat pe care-l cunosc. La finalul cinei eram gata să fac sex cu el pe capota celei mai apropiate maşini.

— Atunci de ce…

— N-a vrut el. A spus că e „prea curând pentru binele meu”, ceea ce toată lumea ştie că e felul lor dea spune că nu eşti atrăgătoare. După aceea a plecat de parcă ieşea din pădure acoperit de albine.

— Exagerezi, spuse Zoe amuzată. Se poate să te respecte destul cât să nu vrea să se grăbească?

— Bărbaţii nu gândesc aşa. Ideea lor de întâlnire reuşită nu e „vai, ce mi-ar plăcea să văd cum mănâncă femeia asta şi după aia s-o duc apasă”.

Clătină din cap cu obidă.

— Mai bine aşa. Oricum e prea bogat. Prea vrea să deţină el tot controlul. Prea de toate.

— Cum pot să te ajut? întrebă Zoe privind-o îngrijorată.

— Dacă nu te deranjează să fii atentă la Annette şi la Nita cât lucrează astăzi... Vreau să merg cu caiacul pe insulă, în vizită la Rosemary şi la Sage.

— Sigur că da. Mă bucur că te duci să le vezi, fiindcă întotdeauna te simţi mai bine după aceea.

* * *

Era aproape imposibil să te îmbraci pentru combinaţia de douăzeci şi patru de grade în aer şi zece în apă. Un costum de caiac care să ţină destul de cald în apă ar fi fost imposibil de purtat şi foarte restrictiv la vâslit. Dată fiind situaţia, majoritatea alegeau să nu poarte costume şi să rişte. Justine decise să facă un compromis şi îşi puse un tricou din Gore-Tex şi pantaloni până la genunchi, din neopren. Nu avea să fie la fel de comod ca un simplu maiou cu pantaloni scurţi, dar, dacă naufragia, avea nevoie de protecţie.

Scufundarea subită în apă rece era periculoasă chiar şi pentru înotătorii şi canotorii experimentaţi. Justine păţise asta de câteva ori în trecut, la cursurile de caiac. Chiar şi atunci când erai pregătit, şocul rece era neplăcut şi te copleşea. Te făcea să

tragi aer adânc în piept, involuntar, ceea ce era foarte rău dacă aveai capul sub apă. Chiar dacă era deasupra apei, laringele ar fi putut să-ţi închidă căile respiratorii şi să te sufoce, o formă de moarte cunoscută drept „înec uscat”.

Cerul era înnorat, bătea un vânt rece, iar apa făcea nişte valuri scurte şi dese. Se apropia un front atmosferic de presiune scăzută, ceea ce ar fi putut să aducă vânt mai puternic şi chiar ploaie. Pentru că se descurcase fără probleme în astfel de condiţii altă dată, Justine nu-şi făcea griji.

— Eu n-aş sta în apă prea mult în locul tău, îi spuse un barcagiu din port în timp ce ea strângea roţile caiacului şi le punea la locul lor. Bărbatul mai în vârstă stătea în picioare şi ţinea o gogoaşă într-o mână şi o cană de cafea în cealaltă.

— Se apropie furtuna.

Justine făcu un gest cu telefonul înainte să-l bage într-o pungă impermeabilă.

— Aplicaţia de pe mobil zice că totul o să fie în regulă.

— Aplicaţia, pufni bătrânul, luând încă o înghiţitură din gogoaşă. Norii de ieri semănau cu solzii de macrou. Asta

înseamnă că vine furtuna. Vezi pescăruşii ăia care vin încoace şi zboară jos? Vezi peştii ăştia mici care se hrănesc la suprafaţă? Toate sunt semne. Mama natură e aplicaţia pe care o folosesc eu de cincizeci de ani, şi ea nu greşeşte niciodată.

— Peştii ăia n-au verificat staţia meteo din apropiere, spuse Justine zâmbind larg. Prognoza anunţă vreme bună.

El clătină din cap, aşa cum făcea un marinar bătrân când vorbea cu tineri imprudenţi.

— Prognoza şi peştii morţi. Amândouă se strică repede.

După ce-şi puse vesta de salvare, Justine începu să vâslească eficient, fără grabă, ca să-şi dozeze efortul pentru ora care urma. Vâptul tăia căldura zilei şi-i păstra corpul la o temperatură confortabilă. Apucând strâns vâsla, ea se concentră să lovească în spatele fiecărui val care venea spre ea.

Vântul se schimbă, forţând-o să meargă în zigzag faţă de direcţia iniţială. Se aplecă, încercând să descrească rezistenţa la vânt, apucă şi trase apa cu vâsla. Era un efort foarte intens. Avântul îi era înfrânat de încordarea necesară ca să ţină caiacul

îndreptat spre insulă şi să-l împiedice să se răsucească paralel cu valurile.

Rafalele de vânt, acum aducând cu ele stropi de ploaie, loveau din ce în ce mai tare. Aerul o împingea într-o direcţie, iar apa în cealaltă. Valurile deveniră mai lungi şi începură să facă spumă. Justine îngustă pleoapele şi se uită spre cer, speriată de norii deodată întunecaţi şi grei, cu marginea groasă şi neobişnuit de înaltă. Totul se întâmpla prea repede. Nu avea sens.

„Nu e ceva natural”, se gândi speriată. Rosemary o avertizase cândva să nu încerce să fenteze soarta.

Vâslea de cel puţin o oră şi ar fi trebuit să ajungă deja la insula Cauldron. Încercă să-şi dea seama unde era şi îşi dădu seama că marginea insulei era la cel puţin o milă distanţă, iar curentul o împinsese mult în afara traseului. Dacă nu reuşea să recâştige repede teren, avea să fie aruncată precum o jucărie în strâmtoarea Haro.

Valurile se izbeau cu putere de marginea caiacului, lovind şi aruncând cât colo obiectele pe care le prinsese sub marginea elastică… o sticlă de băutură energizantă, kitul de semnalizare.

Inima îi bătea tare. Dacă ar fi avut o mână liberă, ar fi ridicat pumnul spre cer. Atacă apa cu furie reînnoită şi îşi forţă drum printre valurile înalte. În câteva minute, bunul simţ avu câştig de cauză şi Justine încercă să-şi păstreze forţa braţelor lovind cu vâsla jos şi folosindu-se de trunchi ca să se propulseze înainte. Singurele gânduri pe care le mai avea erau cele de supravieţuire.

Întreaga lume era apă. Ploaie şi ocean, deasupra şi dedesubt, stropind şi ridicându-se în valuri, împingând-o şi trăgând-o.

O rafală de vânt răsuci caiacul pe lateral şi apa lovi mica ambarcaţiune. Justine se apleca de fiecare dată când se apropiau valurile, încercând să nu naufragieze şi vâslind ca să se răsucească în direcţia bună. Un nou val lovi, dar ea nu reacţionă destul de repede.

Caiacul se răsturnă. Unsprezece întuneric rece şi arzător. Durere peste tot, dintr-odată, de parcă ar fi luat foc. Încercă să se răsucească, dar caiacul se răsturnase pe partea ei mai slabă şi Justine nu reuşi să ducă mişcarea până la capăt. Suspendată cu susul în jos, dezorientată de şocul rece, ea căută cu disperare mecanismul de închidere a părţii de jos a caiacului, care o ţinea închisă în ambarcaţiune. Frigul începuse deja s-o ameţească. Nu găsi încuietoarea şi începu să intre în panică.

Reuşi să se răsucească pe lateral suficient cât să scoată capul la suprafaţă o secundă şi să tragă în piept aerul atât de necesar. Din nou sub apă, căută încuietoarea şi o găsi. Trase cu disperare şi caiacul se desfăcu, iar Justine începu să se zbată ca să scape din el. Ajunsă la suprafaţă, apucă ambarcaţiunea răsturnată şi respiră adânc înainte ca un nou val s-o lovească.

Era incredibil de rece. Pielea şi carnea îi erau amorţite, iar tensiunea îi crescuse cu furie. Vâsla se legăna la câţiva metri distanţă, încă legată cu nailon de caiac. Răsuflând greu, Justine ajunse la punctul de

legătură, apucă puntea elastică şi-şi menţinu echilibrul, prinse nailonul şi trase spre ea până când vâsla seapropie suficient cât să poată s-o apuce. Îi era greu să prindă obiectul în pumn.

Trebuia să iasă din apă. Nu mai avea control fin al mişcărilor. În aproximativ zece minute, fluxul de sânge spre muşchii neesenţiali avea să se oprească.

Întinse mâna sub caiac, găsi pluta din spumă prinsă de coarda de sub punte şi o trase afară. Avea nevoie de ea ca să se urce înapoi în caiac. Mâinile îi erau neîndemânatice de parcă ar fi fost, amândouă, în mănuşi de bucătărie. Se strădui să bage o parte a vâslei în buzunarul de nailon de pe spatele plutei.

Înainte să termine, însă, o izbi un val. Simţi de parcă s-ar fi lovit de un zid din beton, iar impactul aproape că o făcu să leşine. Respirând cu întreruperi, înecat, văzu cum pluta era dusă departe de un val. Strânse în pumn mânerul vâslei încă legată de caiac.

Reuşi să ajungă din nou la ambarcaţiune, recunoscătoare că vesta de salvare o ţinea la suprafaţă. Acum, că pluta

dispăruse, singura opţiune era să întoarcă la loc caiacul şi să încerce să se urce în el ca pe o scară. Încercă să apuce partea de sus, dar nu mai avea forţă aproape deloc.

Totul se întâmpla prea repede. Frigul o săgetă mai adânc şi muşchii i se încordară de parcă s-ar fi transformat în piatră. Îi era frică, dar acela era un semn bun. Când nu-ţi mai era frică, atunci când nu-ţi mai păsa, atunci erai în cel mai mare pericol.

Încercă să se gândească la o vrajă, o rugăciune, orice ar fi putut să aibă sens, dar cuvintele îi pluteau prin minte precum literele din supa alfabet.

Suprafaţa din plastic galben a caiacului o lovi la cap, trezind-o la realitate. Alegerea era simplă: urcă în caiac şi supravieţuieşte sau rămâi în apă şi mori.

Gâfâind, gemând de efort, răsturnă caiacul cu faţa în sus şi se îndreptă spre partea din faţă. Apa o izbea cu lovituri violente, de sus, de jos şi din lateral. Fiecare mişcare cerea voinţă şi mult efort. Justine ştia ce să facă: trebuia să prindă cu vâsla marginea caiacului, să împingă cu greutatea corpului şi să dea din picioare ca să ajungă deasupra caiacului, apoi să se târască

înăuntru.

Nu era, însă, convinsă că făcea acele lucruri sau doar se gândea la ele. Nu. Era încă în apă. Partea din spate se ridicase. Probabil că apucase să împingă în jos faţa. Nu-şi dădea seama dacă mişca sau nu picioarele, dacă avea să fie în stare să lovească suficient de puternic încât să se ridice deasupra. Era singura ei şansă într-o clipă se trezi întinsă peste caiac, cu picioarele de-o parte şi de alta a lui. *„Mulţumesc, spirite”*. Începu să se târască spre centru, chinuindu-se să păstreze echilibrul ambarcaţiunii.

Dar se apropia un alt val. Un zid înalt de doi metri se îndrepta direct spre ea. Justine îl privi cum se apropia cu o resemnare ciudată, înţelegând că avea să se răstoarne iar. Se terminase. Închise ochii şi-şi ţinu respiraţia cât timp lumea se răsturna cu susul în jos. Caiacul şi vâsla îi fură smulse, iar ea se trezi scufundată într-un iad rece şi agitat. Vesta de salvare o ridică la suprafaţa apei, unde se formase o spumă albă ca laptele.

Abia dacă vedea sau auzea prin haos, dar un sunet ca de tunet coborî asupra ei,

de parcă întreg cerul s-ar fi prăbuşit. Tremurând, se răsuci şi văzu ceva alb, masiv, în amonte, ridicându-se şi coborând peste furtună. Îi luă multă vreme minţii ei dezorientate să înţeleagă că vedea o barcă. Era foarte aproape de punctul în care nu i-ar mai fi păsat de nimic, nici măcar dacă era sau nu salvată.

Cineva striga. Nu reuşea să înţeleagă cuvintele, dar după sunetul vocii, părea că bărbatul înjura din toţi rărunchii. Simţi încă un val lovind-o. Tuşi şi scuipă apă sărată, apoi încercă să dea la o parte cortina de păr ud, ca să vadă ceva, însă nu-şi mai simţea mâinile. Alte ţipete. Un sac de un portocaliu strălucitor, cu un colac, ateriză chiar în faţa ei.

Nu mai era în stare să gândească. Se uită prosteşte la obiect, mintea procesând prea lent reacţia pe care ar fi trebuit s-o aibă, cu trupul şi membrele tremurându-i violent.

Comenzi furioase străbătură aerul, îndemnând-o să acţioneze. Ştia că sunetele erau cuvinte, dar nu reuşea să le desluşească sensul. Deşi nu înţelegea ce ar fi trebuit să facă, trupul ei preluă comanda.

Se trezi că încearcă neîndemânatic să prindă sacul, ca un căţelandru jucându-se cu o minge. A doua oară când încercă, reuşi să prindă în braţe forma din spumă portocalie şi s-o strângă la piept. Imediat simţi cum e trasă prin apa infernală.

Gândurile i se tot dezintegrau înainte ca ea să poată să le dea vreun sens. Nu conta, deşi o parte îndepărtată a minţii ei ştia că ar fi trebuit să conteze, întreaga lume era apă, deasupra şi dedesubt, apă la picioare, îndemnând-o să capituleze şi să adoarmă în linişte şi întuneric, departe sub valuri.

În loc de asta, Justine simţi cum e trasă în sus cu o forţă nemaiîntâlnită. Avu o străfulgerare de luciditate când cineva o aşează pe o banchetă capitonată, în spatele ambarcaţiunii. Tremurând prea tare ca să poată să vorbească sau să gândească, ea zăcu acolo, uitându-se în sus la chipul familiar al unui bărbat al cărui nume nu şi-l amintea. El îşi scoase mantaua impermeabilă şi o înfăşură în ea. Un fulger despică înaltul cu ramificaţiile sale lungi, iar bărbatul se apropie de cârmă.

Se afla pe o barcă de agrement, cu o copertină care se putea da la o parte,

nepotrivită pentru ocean. Motorul scoase un sunet chinuit când bărbatul schimbă viteza: Pentru că valurile erau prea înalte ca să forţeze barca să le despice prin propria forţă, era nevoie să meargă încet.

„Jason”. Justine îl recunoscu prin ceaţa epuizării şi, odată cu asta, simţi un fior slab de emoţie. Nu-şi putea da seama cum ajunsese el acolo. Nicio persoană întreagă la minte nu şi-ar fi riscat viaţa ca să salveze o femeie pe care abia dacă o cunoştea.

El lucra metodic la cârmă, făcând întoarceri de nouăzeci de grade, luptând cu valurile ce atacau barca din toate părţile. Era nevoie de experienţă şi de talent ca să faci ce făcea el, să urci fiecare val în unghi, să încetineşti la fiecare coborâre ca să nu te scufunzi.

Barca se mişca în sus şi în jos, răsucindu-se, în timp ce energia apei ameninţa s-o răstoarne. Justine se aştepta să naufragieze dintr-o clipă într-alta.

Se ghemui în carapacea subţire a impermeabilului în timp ce sângele ei încerca precaut să-şi reia circulaţia. Un tremurat continuu îi făcu dinţii să clănţănească până când îşi simţi tot capul

vibrând. Dacă se încorda putea să oprească tremuratul o secundă, însă acesta reîncepea imediat ce se relaxa. Timpul trecea precum un videoclip prost editat. Mâinile îi erau cu totul amorţite, dar simţea pulsaţii ca loviturile de ciocan în interiorul coatelor.

Justine închise ochii şi se întări ca să suporte fiecare ridicare şi fiecare ameţitoare coborâre, fiecare lovitură a apei reci în marginile ambarcaţiunii. Deşi nu se uita la Jason, putea să-şi dea seama cât se lupta el cu fiecare răsucire şi zvâcnire a bărcii ca să menţină cursul.

Într-un final, valurile îşi pierdură din intensitate. Motorul începu să muncească mai puţin. Justine ridică privirea şi se uită cu ochii obosiţi spre direcţia de mers. Recunoscu în faţă farul, pe dealul lui familiar. Îi adusese pe insula Cauldron. Tinerei nu-i venea să creadă.

Jason aruncă peste marginea din dreapta pernele de cauciuc care apărau barca atunci când ancorai în port. Se apropiară de uscat în unghi ascuţit, cu motorul scos din viteză. Imediat ce ambarcaţiunea se opri el băgă în marşarier, aducând şi partea din spate lângă doc.

După ce opri motorul, începy să lege parâmele. Văzând că Justine se străduia să se ridice, îndreptă un deget spre ea şi spuse ceva răstit. Deşi nu-l auzea din cauza furtunii, era clar că nu voia ca ea să se mişte încă. Justine se uită cu disperare la scările lungi şi înguste care duceau la far. Urcuşul era dificil chiar şi în zilele bune. N-avea să reuşească să ajungă sus.

După ce termină de legat barca, Jason se aplecă după ea. Justine îi întinse mâna albă, amorţită, şi se trezi că el o ridică pe umăr. Trupul i se răsturnă ca un scaun pliant. El o duse ca un pompier în sus pe trepte, cu o mână pe după genunchi şi cu cealaltă apucând balustrada din loc în loc.

Justine încercă să se încordeze ca să nu mai tremure, ştiind că mişcările involuntare nu ajutau la ascensiune, dar Jason o ţinea strâns, cu putere. Urca repede, cu o uşurinţă extraordinară, respirând greu, dar ritmic. Ar fi putut s-o ducă de două ori mai departe fără să se oprească.

O aduse în pragul uşii casei din calcar şi bătu cu putere. În numai câteva secunde uşa se deschise. Justine auzi strigătele speriate ale lui Rosemary şi ale lui Sage.

— Pământule mamă!

— Pentru numele lui Hades!

Jason nu se opri ca să pună întrebări sau să dea răspunsuri. O duse pe Justine în sufragerie şi începu să dea ordine chiar înainte s-o aşeze pe canapea.

— Aduceţi pături. Daţi drumul la apă caldă în cadă. Caldă, nu fierbinte. Şi faceţi nişte ceai cu zahăr sau cu miere.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Rosemary deschizând un taburet cu capac de lângă canapea şi scoţând din el pături împletite.

— S-a răsturnat caiacul, răspunse Jason pe un ton tăios, aplecându-se deasupra trupului tremurând al lui Justine.

Îi scoase cizmele ude, din neopren. Vocea îi era scăzută, feroce:

— Ţi-a trecut prin cap să asculţi cinci nenorocite de minute la prognoza meteo de la radio, Justine? Ai auzi vreodată de atenţionarea pentru ambarcaţiuni mici?

Simţindu-se jignită, ea încercă să-i spună că nu era niciun avertisment atunci când plecase, dar nu reuşi decât să scoată câteva sunete incoerente şi să clănţănească din dinţi.

— Taci din gură, îi spuse el aspru în timp

ce-i scotea şosetele.

Rosemary, căreia nu-i plăceau prea mult bărbaţii din principiu, îi aruncă o privire ofensată. Sage îi atinse braţul cu blândeţe.

— Dă tu drumul la apă în cadă şi fac eu ceaiul.

— Ai auzit cum a…

— E puţin supărat, murmură Sage. Lasă lucrurile aşa.

Jason nu era supărat, voia să-i spună Justine, ci era furios şi plin de adrenalină. Iar ea nu voia să fie singură cu el în dispoziţia aceea.

Amândouă femeile mai în vârstă ieşiră, iar Jason începu dificila sarcină de a-i da jos pantalonii de neopren. Materialul impermeabile agăţa încăpăţânat de picioarele ei, în ciuda nailonului de pe dinăuntru. Jason respira deja greu când reuşi să-i smulgă de pe ea, iar neoprenul se rupse în strânsoarea sa brutală. Justine rămase întinsă, cu pumnii strânşi, tremurând de parcă toată carnea era gata să i se desprindă de pe oase.

Jason aruncă pantalonii cât colo şi se aplecă să-i scoată pantalonii scurţi de pe dedesubt. Dându-şi seama că avea de gând

s-o dezbrace de tot, Justine dădu să protesteze.

— Taci din gură, spuse Jason aspru, dându-i mâinile la o parte. Nu poţi să faci singură asta.

Urmă tricoul impermeabil şi cel de bumbac de dedesubt, care li se alăturară pantalonilor uzi de pe podea. Sutienul şi chiloţii uzi îi fură şi ele scoase cu mişcări eficiente. Justine tremura atât de tare încât nu reuşi nici măcar să se acopere cu mâinile. Clipi ca să scape de lacrimile care-i ardeau pleoapele. Se simţea precum o creatură a mării, chinuită şi pe jumătate moartă, ca un peşte nedorit, prins şi scos la suprafaţă de plasa pescarului.

Deasupra ei, Jason îşi ridică tricoul umed. Justine făcu ochii mari când îl văzu că se dezbracă rapid. Era bine făcut, cu trupul tonifiat, fără urmă de moliciune. Pielea îi era fină, de culoarea mierii, acoperită cu puţin păr întunecat la culoare, începând de la buric şi coborând spre marginea pantalonilor scurţi.

Îşi scoase încălţămintea şi se întinse alături de Justine, îi trase trupul gol mai aproape şi se ascunse cu ea cu tot sub

pături.

— E cea mai bună cale să te încălzim, îl auzi ea spunând apăsat.

Dădu din cap lângă umărul lui, ca să-i spună că înţelegea. El o strânse în braţe, încovoind spatele ca s-o acopere cât mai bine. Era inuman de fierbinte, sau poate că aşa i se părea ei fiindcă era pe jumătate îngheţată. Senzaţia o făcu să-şi dorească mai mult. Încă un atac de tremurat o cuprinse şi se strădui să ajungă mai aproape de el.

— Am eu grijă de tine. Încearcă să te linişteşti.

Jason încă respira greu după efortul pe care-l făcuse, trimiţându-şi răsuflarea fierbinte pe gâtul ei. Picioarele lui aspre se împletiră cu ale ei, gambele solide le cuprinseră pe ale ei ca să le ţină nemişcate.

N-ar fi supravieţuit fără asta, fără căldura trupului lui care se topea în trupul ei, fără respiraţia lui amestecată cu a ei, fără pielea lui sărată de sudoare şi de apa oceanului. Îi simţea pulsul în puncte de pe corp, muşchii încordaţi, mişcarea gâtului când înghiţea. La un moment dat, în viitorul apropiat, Justine avea să se simtă umilită de

amintirea acelui moment, dar în acea clipă era prea disperată ca să-i pese.

O cuprinse un nou val de tremurat, apoi încă unul, şi tot timpul ei îi murmură şi o strânse aproape. Treptat, pielea începu să i se dezmorţească şi să înţepe – senzaţiile se întorceau. O dureau mâinile, palmele erau ca străpunse de ace, iar degetele i se strângeau şi i se desfăceau convulsiv. Fără să spună nimic, Jason întinse mâna şi-i luă mâinile, apăsându-i-le pe talia lui.

— Îmi pare rău, spuse ea gâtuit, ştiind că atingerea îi era îngheţată.

— Totul e bine, spuse el răguşit. Linişteşte-te.

— Eşti furios.

El nu se obosi să nege.

— Când am văzut caiacul răsturnat…

Se opri şi trase aer în piept.

— Mi-am dat seama că şi dacă reuşeam să te găsesc, oricum ai fi fost într-o stare foarte rea. Ştii ce s-ar fi întâmplat dacă ajungeam câteva minute mai târziu, nechibzuite? adăugă el cu o notă sălbatică în glas.

— N-am fost nechibzuită, se răsti Justine. Vremea nu era rea când am…

Se văzu nevoită să se oprească, fiindcă un acces de tuse îi erupse din gâtul plin de sare.

— Ai fost încăpăţânată, insistă el. Tare de cap.

„Da, *tu vorbeşti*”. ar fi vrut să-i spună Justine, dar rămase tăcută, respirând greu. De fiecare dată când încerca să vorbească, câte un suspin îi scăpa dintre buze. Simţi cum Jason o mângâia încet pe păr.

— Nu plânge, spuse pe un ton mai potolit. Nu mai spun nimic. Ţi-a ajuns, draga de tine. Nu-i nimic. Eşti în siguranţă.

Ea se strădui să nu lase să-i curgă lacrimile umilitoare şi îl împinse.

— Lasă-mă să te ţin în braţe, spuse el. Sunt un nemernic, dar sunt cald. Şi ai nevoie de mine.

Se ridică în capul oaselor şi o luă în braţe, înfăşurând pătura în jurul amândurora.

— M-ai speriat foarte tare, murmură. Când te-am tras afară din apă erai doar pe jumătate conştientă şi te învineţiseşi.

Îi şterse obrajii cu un colţ de pătură.

— Dacă aşa ai tu grijă de tine, atunci jur că o să preiau eu slujba asta. Pentru că

trebuie să aibă cineva grijă de tine.

O legănă de parcă ar fi fost un copil, murmurându-i în păr şoapte aspre.

— Cineva trebuie să te apere.

Justine se mai linişti. Braţele lui erau solide în jurul ei, bătăile inimii lui puternice la urechea ei. Nu se simţise niciodată atât de dependentă de cineva în toată viaţa ei de adult. Surpriza era că acel sentiment nu-i displăcea cu totul. Mişcarea blândă, legănarea, o linişteau şi-o făceau să-şi dorească să doarmă, dar Jason îi tot punea întrebări… dacă avea crampe la picioare, ce zi a săptămânii era şi ce-şi amintea din aventura în ocean.

— Sunt obosită, îi spuse ea la un moment dat, cu capul la pieptul lui. Nu vreau să vorbesc.

— Ştiu, iubito, dar nu pot să te las să dormi încă, răspunse el, atingându-i cu buzele urechea. Spune-mi care era jucăria ta preferată când erai mică.

Pe Justine se cutremură de câteva ultime ori, iar el o mângâie ca să alunge disconfortul.

— Un animal de pluş.

— Ce fel de animal?

— Un căţel. Din ăla cu pete albe şi negre.

— Un dalmaţian?

Justine dădu aprobator din cap.

— Tot încercam să inventez vrăji ca să-l fac real.

— Cum îl chema?

— N-avea nume, răspunse eg, lingând sarea care-i rămăsese pe buzele uscate. Ştiam că nu pot să-l păstrez. Niciodată nu păstram jucăriile. Ne mutam prea des şi era mai bine să nu-mi pese.

Scoase un sunet de protest când el o ridică în capul oaselor.

— Nu…

— Prietena ta ţi-a adus nişte ceai. Ridică-te. Nu, nu ai de ales, o să bei ceai.

Justine deschise gura cam fără voie, iar el îi apăsă marginea cănii între buze. Luă o înghiţitură precaută. Lichidul era cald şi foarte dulce, iar mierea îi linişti gâtul. Simţi cum băutura se scurge în jos, spre piept, alungând răceala dinăuntru.

— Încă o înghiţitură, o îndemnă Jason, iar ea se supuse, ridicând mâinile ca să ţină cana.

Cu cât bea mai mult, cu atât i se făcea

mai cald. Cu o viteză uimitoare, temperatura de sub pătură deveni mai mare, transformându-se într-un adevărat foc de tabără. Se simţea de parcă ar fi avut arsuri solare din cap până-n picioare. Trase aer în piept şi încercă să desfacă pătura şi să lase aerul să pătrundă în interior.

— Stai nemişcată, îi spuse Jason.

— Mi-e prea cald.

— Nu-ţi dai bine seama cât e de frig. Nu eşti destul de caldă. Mai bea ceai şi stai sub pătură.

— Cât?

— Până începi să transpiri.

— Transpir deja.

Simţea cum între trupurile lor se adunase umezeală. El îi mângâie coapsa goală, oprindu-şi mâna pe şoldul ei.

— Eu transpir, îi spuse. Tu eşti uscată ca o zi de vară.

Justine încercă să îl contrazică, dar el îi duse cana la buze şi o forţă să bea din nou. După ce o aşeză mai bine în braţele sale, Jason se întoarse spre Sage şi spre Rosemary, care se aşezaseră pe nişte fotolii de lângă canapea. Justine nu putea decât să-şi imagineze ce le trecea prin cap.

Sage umplea fotoliul mic, tapiţat, Queen Anne, ca o pasăre colibri în cuibul ei. Era mică, avea obrajii trandafirii şi păr alb care-i încadra faţa în valuri ca de zahăr vanilat. Se uita la Jason cu ochii ei albaştri precum cerul, aproape îndrăgostită.

Atitudinea lui Rosemary era mult mai echivocă. Ea stătea într-un fotoliu la fel ca al lui Sage şi se uita la Jason cu o privire bănuitoare. Sage era adorabilă, cu obrajii ca nişte mere coapte, Rosemary era înaltă, unghiulară, frumoasă ca o regină şi feroce precum o leoaică în anii de pe urmă.

Drept răspuns la întrebările lor, Jason le povesti cum închinase barca de dimineaţă, când cerul era înnorat, dar oceanul era calm. După câteva ore de călătorie, se întorseseră în port ca să semneze documentele. Tocmai când terminau discuţiile, începuse furtuna şi se anunţase codul de pericol. Priscilla îl sunase pe Jason înainte ca acesta să plece din port şi îi spusese că Zoe era îngrijorată din cauza verişoarei ei.

Justine asculta conversaţia numai pe jumătate, simţindu-se de parcă ar fi fost gata să leşine de cald.

Se cocea sub pătură, strâns lipită de pieptul gol al lui Jason. Când îşi termină ceaiul, acesta luă cana goală şi se aplecă înainte, ca să o aşeze pe măsuţa de cafea. Mişcarea o făcu să scoată un sunet gâtuit. Acum, că se dezgheţa, căldura şi apropierea lui erau aproape copleşitoare. Pantalonii subţiri, din material sintetic, pe care-i avea pe el erau singurul lucru care le despărţea trupurile, aşa că ei îi era imposibil să ignore contururile puternice ale trupului său masculin.

Era foarte conştientă de propria goliciune pe sub pătură, de intimitatea îmbrăţişării lor. Nu îi plăcea să se simtă atât de vulnerabilă. Se aşeză mai bine în braţele lui, încordată, iar mişcarea îi trimise fiori de plăcere neaşteptată pe şira spinării. Oricât ar fi încercat, nu putea să nu se mişte. Sub pătură, el îi strânse şoldul pe loc. Încălzită, tremurând, ea întoarse capul şi-şi ascunse chipul pe umărul lui cald.

— Ne-a sunat Zoe când a văzut că vine furtuna, spunea Rosemary, şi când i-am spus că Justine n-a ajuns, ne-am speriat toate trei.

Jason le povesti că luase Bayliner-ul ca s-

o caute pe Justine, şi că furtuna devenise tot mai rea, transformând un drum scurt într-un chin prelungit ca să păstreze cursul. Până la urmă văzuse caiacul galben aprins al lui Justine printre valuri şi se apropiase că se scoată din valuri.

— Nu ştiu cum am putea să-ţi mulţumim vreodată, îi spuse Sage cu sinceritate. Justine e ca o nepoată pentru noi. Am fi fost devastate dacă ar fi păţit ceva.

— Şi eu la fel, spuse Jason.

Justine ridică puţin capul şi se uită la el cu mirare. Jason îi zâmbi şi o mângâie pe obraz, ştergând sudoarea fină care-l acoperise.

— Cred că acum îi e destul de cald, îi spuse el lui Rosemary. O duc în cadă, dacă-mi arăţi pe unde s-o iau.

— Pot să merg, spuse Justine.

El clătină din cap, dându-i după ureche o şuviţă de păr întărită de sare.

— Nu vreau să te mişti mai mult decât e nevoie. Se poate ca, după hipotermie, să-ţi scadă iar temperatura.

— Serios, sunt… începu Justine, dar el o ignoră, ridicând-o la piept ca pe un fulg.

— Se pare că rămâi la noi peste noapte,

domnule Black, spuse Sage. Ultima prognoză spune că furtuna trece abia mâine.

— Îmi pare rău că vă deranjez.

— Nu ne deranjezi deloc. Pe aragaz e o oală de supă şi două bucăţi de pâine „mamă întunecată” în cuptor.

— Mamă întunecată? repetă Jason cu un interes politicos.

— O trimitere la Hecate. Ne apropiem de echinocţiul de toamnă, căruia noi îi spunem Mabon, cuvântul modern pentru sărbătoarea…

— Sage, protestă Justine, cu vocea înfundată în umărul lui Jason. Nu vrea să audă despre astea.

— Ba vrea, să ştii, îi spuse Jason lui Sage. Poate mai târziu în după-amiaza asta?

Sage îi zâmbi.

— Da. O să-ţi arăt altarul recoltei. Cred că anul

1

ăsta e foarte frumos…

Vorbind încântată, Sage se îndreptă spre bucătărie. Jason o urmă pe Rosemary prin far, în dormitorul mare, cu o baie alături. Furtuna lovea calcarul şi lemnul

construcţiei, iar ploaia cădea cu zgomot de bile din sticlă pe jaluzelele exterioare. Farul, ce rezistase la mii de ploi şi de furtuni, scârţâi şi se aşează mai bine în aşteptarea unei nopţi lungi şi ude.

— Trebuie să dau câteva telefoane, îi spuse Jason lui Rosemary.

— Am sunat deja la han şi le-am spus că ai adus-o aici pe Justine şi că e în siguranţă. Probabil că n-o să ai semnal la telefon aici, dar eşti binevenit să foloseşti linia noastră fixă din bucătărie.

— Mulţumesc.

Jason o duse pe Justine în baie, îi coborî picioarele pe podea şi o înfăşură într-un prosop, apoi puse mâna pe capacul toaletei şi-l ridică.

— Rinichii lucrează furios atunci când ai fost expus frigului extrem, spuse pe un ton pragmatic.

Justine îi aruncă o privire ofensată. Desigur, avea dreptate, dar felul în care stătea nemişcat îi dădea de înţeles că avea de gând să rămână acolo.

— Mi-ar plăcea puţină intimitate, te rog.

Spre surpriza şi supărarea ei, Jason clătină din cap.

— Trebuie să rămână cineva cu tine în caz că se întâmplă ceva.

— Rămân eu, bineînţeles, spuse Rosemary din prag.

— Să n-o laşi singură nicio clipă.

— Nu am de gând s-o las, răspunse femeia mai în vârstă, încruntând sprâncenele castanii. Mai e o baie în dormitorul din turn. Poţi să faci şi tu un duş acolo.

— Mulţumesc, spuse Jason, dar acum trebuie să cobor ca să acopăr barca şi să scot apa din ea. S-ar putea să dureze ceva.

— Nu, spuse Justine îngrijorată, fiindcă nu voia ca Jason să iasă singur pe furtună.

Sigur era obosit după tot ce făcuse, după ce o salvase pe ea din ocean şi o cărase pe treptele abrupte.

— Odihneşte-te mai întâi.

— N-o să păţesc nimic.

Jason se opri în dreptul uşii, uitându-se în altă direcţie.

— După baie să te bagi direct în pat.

— Iar îmi dai ordine, spuse Justine, deşi tonul ei era mai degrabă amuzat decât răstit.

Jason continuă să n-o privească, dar ea îl

văzu zâmbind.

— Obişnuieşte-te, îi spuse. Acum, că ţi-am salvat viaţa, eu sunt responsabil pentru tine.

Părăsi baia, iar Rosemary se uită cu o expresie uluită în urma străinului aceluia extraordinar.

* * *

După ce Justine se aşeză cu grijă în baia caldă, Rosemary lăsă să plutească în apă un săculeţ de ierburi.

— O să te ajute la durerile musculare, spuse. Şi ceaiul lui Sage a fost ceva special, medicinal. O să-ţi revii curând.

— Mi s-a părut mie că a pus ceva în el, spuse Justine. Mi-a fost mult mai cald imediat ce l-am băut.

Tonul celeilalte era blând, dar apăsat:

— Cred că şi apropierea fizică de domnul Black tea ajutat să te încălzeşti.

— Rosemary, protestă Justine, râzând stânjenită.

— De când sunteţi împreună?

— Nu suntem, spuse Justine, uitându-se fix la suprafaţa apei, care se mişca puţin din cauză că ei îi tremurau picioarele. Am ieşit o singură dată împreună, la cină. Atâta tot.

— Ce s-a întâmplat cu ultimul iubit? Cum îl chema?

— Duane.

— Îmi plăcea.

— Şi mie, dar am stricat totul. Ne certam dintr-un motiv stupid, nici nu-mi amintesc ce era, m-am enervat şi am…

Justine se întrerupse şi mişcă mâna prin apă, făcând valuri la suprafaţă.

— L-a explodat farul motocicletei. Am încercat să inventez o scuză, dar Duane şi-a dat seama că eu am fost. Acum, de fiecare dată când mă vede prin oraş, îşi face cruce şi fuge mâncând pământul.

Rosemary o privi cu asprime.

— De ce nu mi-ai spus?

— Tocmai ţi-am spus.

Justine simţi un val de anxietate când auzi consternarea din vocea lui Rosemary.

— Nu vreau să te deranjez cu toate problemele din viaţa mea amoroasă. Ca să nu mai spun că…

— Nu mă refer la Duane, o întrerupse prietena ei. Mă refeream la farul motocicletei.

— Aha. Ei bine… nu e aşa de neobişnuit, nu? Vam văzut pe tine şi pe Sage, ba chiar şi

pe alte vrăjitoare din cercul vostru, făcând astfel de trucuri.

— După ani buni de pregătire, dar niciodată ca novice.

Expresia de pe chipul lui Rosemary o făcu pe Justine să-i pară rău că spusese ceva.

— Nu e un truc, Justine, e o abilitate periculoasă. Mai ales dacă nu ai tehnici de concentrare şi echilibru. Şi n-ar trebui să se întâmple niciodată într-un acces de furie.

— N-o să mai fac asta, spuse Justine. De fapt, nici atunci n-am vrut.

Rosemary luă un prosop de şters pe mâini de pe marginea chiuvetei şi-l împături din nou, deşi nu era nevoie.

— A fost singura dată când s-a întâmplat?

— Da, spuse Justine imediat.

Rosemary ridică din sprâncene.

— Nu, recunoscu Justine, încercând să pară nonşalantă. S-ar putea să fi ars şi nişte siguranţe la un moment dat.

— Poftim?

— Mi-am scăpat o cutie de ceară pentru podele pe picior, spuse Justine defensiv. Săream prin cameră şi blestemam, şi m-am

trezit că au sărit siguranţele şi a trebuit să merg în subsol să apăs siguranţa generală.

— Sigur tu ai cauzat asta? N-9 fost o coincidenţă?

Justine clătină din cap.

— Am simţit aşa, ca o energie ciudată, pe sub piele.

— Depolarizare.

Prosopul de mâini suferi noi despăturiri şi împăturiri.

— Toate celulele vii generează încărcătură electrică naturală, dar unii, puţini, pot să adune energie până când eliberează curentul. Ca un tipar electric.

— Orice vrăjitoare poate să facă asta?

— Nu. Doar unele dintre cele născute vrăjitoare. Puţine.

Hotărâtă să se lămurească, Justine îşi mişcă degetele în aer.

— Deci cam câtă energie ai zice că am în astea?

— Cam cât un defibrilator mediu, spuse Rosemary pe un ton scăzut, aspru.

Justine clipi şi coborî mâinile.

— Nu ai de ales, Justine. Trebuie să fii instruită. Una dintre noi, Violet sau Ebony ar fi potrivite, o să te ajute să înveţi cum să

stăpâneşti puterea asta. Altfel ai fi un pericol pentru tine şi pentru alţii.

Justine gemu, ştiind că, dacă avea de-a face cu ele prea mult, vrăjitoarele din cerc vor insista ca ea să li se alăture.

— O să mă descurc singură. N-o să se repete.

— Pentru că aşa ai decis tu acum? întrebă Rosemary pe un ton caustic.

— Da.

Răspunsul îi aduse o privire aspră.

— Nu poţi să-ţi controlezi puterea, Justine. Eşti ca un copil de şase ani la volanul unei maşini. O să discute şi Sage cu tine mai târziu. Sunt sigură că o să te convingă să asculţi de raţiune.

Justine ridică privirea spre cer şi începu să împingă săculeţul de ierburi cu degetul de la picior. Se jucă nepăsătoare cu lanţul de la gât, urmându-i forma în jos, spre cheia mică din cupru care-i atârna între sâni. O ridică şi o atinse de câteva ori, absentă, de buze. O rafală de vânt lovi fereastra băii cu o forţă uimitoare, şuierând dinspre marea agitată.

Auzind un sunet scurt de la Rosemary, Justine aruncă o privire în direcţia ei.

Femeia mai în vârstă îşi luă ochii de la fereastră şi se uită la cheia de la gâtul lui Justine, apoi din nou la fereastră.

— Ai rupt legământul, spuse uluită. Aşa e? Spiritele sunt foarte agitate.

— Eu… începu Justine, dar cuvintele se stinseră când văzu expresia de pe chipul lui Rosemary, una pe care n-o mai văzuse niciodată până atunci.

Era teamă.

— Vai, Justine, spuse aceasta până la urmă. Ce-ai făcut?

* * *

Înainte ca Justine să recunoască orice, insistase să afle ce ştiau Rosemary şi Sage despre legământul de care nu-i povestiseră niciodată. Ajunseseră într-un impas.

— Vorbim altă dată despre as, ta, spuse Rosemary într-un final. Cândva când n-o să fii epuizată.

„Şi când Sage o să fie cu tine, ca să nu ne certăm”, se gândi Justine cu amărăciune.

Rosemary o ajută să se ridice din cadă şi îi dădu o cămaşă de noapte albă, din flanel, în care să se îmbrace pentru somn.

— O să dormi puţin la noi în pat acum, după-amiază, îi spuse ea lui Justine. În seara

asta poţi să rămâi în dormitorul din turn.

Făcu o pauză diplomată, apoi întrebă:

— Domnul Black o să doarmă cu tine sau pe canapeaua din sufragerie?

— Cred că pe canapea.

Justine oftă, simţindu-se în sfârşit comod, aşezată în patul cu patru stâlpi şi cu saltea moale. Rosemary îi puse nişte perne la spate şi o acoperi cu o pătură cusută din bucăţi diferite de mătase, catifea şi brocart, cu o căptuşeală din pânză de sac.

Furtuna se înteţise, iar cerul după-amiezii avea culoarea unui ziar ud. Un fulger o făcu pe Justine să tresară. Din punctul ei de vedere, Jason ar fi trebuit să se întoarcă imediat. Voia să-l ştie înăuntru, în siguranţă.

Aşezându-se lângă Justine, Rosemary începu să-i împletească părul umed, proaspăt spălat. Senzaţia mâinilor ei în părul său îi aminti tinerei de atâtea alte dăţi când prietena ei făcuse acelaşi lucru pe când ea era doar o fetiţă. În nesfârşita vâltoare care fusese copilăria alături de Marigold, Justine se bucurase de vizitele la far, unde viaţa era calmă, liniştită, şi unde Sage cânta melodii vechi la pian, iar

Rosemary o ducea sus, în turn, ca s-o ajute să cureţe lentila Fresnel. Justine se bucurase de afecţiunea lor necondiţionată. Dintr-un impuls se apropie mai mult de Rosemary.

O mână blândă îi atinse obrazul. Sage intră, cântând „Pennies from Heaven”. Ducea nişte haine împachetate în hârtie de ambalaj. Aşează pachetul pe pat, cu grijă.

— Ce ai acolo? întrebă Rosemary, continuând să-i împletească părul lui Justine.

— Domnul Black o să aibă nevoie de haine. Am deschis cufărul de cedru şi am găsit câteva haine mai vechi de-ale lui Neil. O să-i vină bine.

Justine îşi ascunse zâmbetul când înţelese cât de bucuroasă era Sage să aibă un bărbat în casă.

— Din cer până-n iad, spuse Rosemary iritată, hainele alea sunt din anii şaizeci.

— Dar sunt foarte bune, spuse Sage pe un ton calm, desfăcând hârtia. Şi stilul vintage e foarte la modă acum.

Ridică o cămaşă crem, din în cu un guler drept.

— Perfect. Şi ăştia…

Scoase o pereche de pantaloni de zi, bej, caroiaţi şi croiţi pentru cineva subţire.

— N-o să-i ajungă nici la glezne domnului Black, spuse Rosemary pe un ton acru. Neil nu era cu mult mai mare decât tine, Sage.

Sage puse jos hainele şi le măsură din privire.

— O să fie nevoie să le modific puţin, bineînţeles.

Spuse câteva cuvinte încet, pentru sine, apoi făcu un semn din mâna ei plinuţă.

— Cam cât de înalt ai spune că e domnul Black, Justine?

— Cam un metru optzeci, răspunse aceasta.

Sage trase de tivul unuia dintre crăcii pantalonilor.

Cu fiecare mişcare, materialul se lungi, până când ajunse să aibă cam doisprezece centimetri în plus. Vraja fusese făcută cu o uşurinţă pe care Justine o admiră.

— Un bărbat foarte bine, aşa e? întrebă Sage fără să se adreseze cuiva anume. Şi atât de bine dotat…

— Sage! protestă Justine.

— Nu mă refeream la corp, draga mea.

Mă refeream la faptul că e şi chipeş, şi inteligent. Deşi…

Sage continuă să lungească pantalonii, apoi îi ridică şi o întrebă pe Justine:

— Ce zici? E destul loc la tur?

— Zic că eşti puţin cam prea interesată de ce are Jason în pantaloni.

Rosemary pufni în râs.

— Sage încearcă să afle, în felul ei ocolit, dacă te-ai culcat cu el, Justine.

— Nu, răspunse aceasta râzând. Nu m-am culcat cu el şi nici nu am de gând s-o fac.

— Aşa e cel mai bine, probabil, spuse Sage.

— Sunt de acord, adăugă imediat şi Rosemary.

Sage îi zâmbi partenerei sale.

— Ai observat şi tu, deci.

Începu să lucreze la cămaşa din în lungind mânecile.

— Bineînţeles.

Rosemary termină de împletit şi prinse capătul cozii cu un elastic. Justine privi nedumerită de la una la cealaltă.

— Ce să observe? Despre ce vorbiţi?

Sage răspunse pe un ton egal:

— Domnul Black nu are suflet, drăguţa mea. Doisprezece

— Şi asta ce înseamnă? întrebă Justine pe un ton apăsat, făcând ochii mari. Jason mi-a spus acelaşi lucru acum câteva seri.

— Deci ştie? întrebă Sage, împăturind atent pantalonii. Ce interesant. De obicei nu ştiu.

Îi aruncă o privire plină de semnificaţie lui Rosemary…

— Să-mi explice şi mie cineva, spuse Justine pe un ton urgent. Vreţi să spuneţi că e sociopat sau aşa ceva?

— Vai, dar deloc.

Sage chicoti şi se aplecă să o bată pe Justine pe genunchi pe deasupra păturii.

— Cunosc câţiva oameni foarte simpatici care nu au suflet. Nu e ceva de criticat, şi cu siguranţă nu e ceva ce să poată fi schimbat. Este ceea ce este.

— Cum v-aţi dat seama? Ce l-a dat de gol?

— Vrăjitoarele naturale au, de obicei, darul de-a simţi când cineva nu are suflet. Tu n-ai simţit asta când l-ai cunoscut pe domnul Black?

După ce se gândi puţin la întrebare,

Justine răspunse lent:

— O secundă mi-a venit să păşesc în spate, dar n-am ştiut sigur de ce.

— Exact. O să mai simţi asta din când în când, atunci când cunoşti pe câte cineva. Dar sigur că nu trebuie să zici nimic despre asta. Majoritatea celor lipsiţi de suflet nu ştiu ce le lipseşte, şi nici n-ar vrea să ştie.

Justine era inexplicabil de supărată.

— Nu pricep. Nimic din toate astea.

— Chiar şi fără suflet, Rosemary îi explică, tot ai emoţii, gânduri, amintiri. Ai fi tot tu, dar nu ai avea parte de… transcendenţă. După ce corpul ţi-ar muri, n-ar mai rămâne nimic.

— Fără iad şi fără Rai, spuse Justine lent. Nici Walhalla, nici vară veşnică, nici Hades… doar „poc” şi ai dispărut definitiv?

— Exact.

— M-am întrebat întotdeauna dacă oamenii ăştia nu ştiu adevărul în adâncul lor, gândi Sage cu voce tare. Oamenii fără suflet ajung rareori la vârste înaintate şi au tendinţa să trăiască foarte intens. De parcă ar şti cât de puţin timp au.

— Asta-mi aduce aminte de poezia aia care ţi-a plăcut ţie mereu, Sage. Cea despre

lumânare.

— De Edna St. Vincent Millay, rosti Sage, zâmbind şi începând să recite. „Lumânarea-mi arde la ambele capete. N-o să trăiesc peste noapte. Dar, vai, inamici şi prieteni, ce lumină frumoasă împarte!”

— Asta descrie perfect oamenii fără suflet, îi spuse Rosemary lui Justine. Ei se simt îndemnaţi să experimenteze tot ce pot, înainte să moară. Au un apetit foarte crescut, dar oricât ar aduna, niciodată nu e suficient… şi nu înţeleg niciodată de ce.

— Cum ajunge cineva să nu aibă suflet? întrebă Justine încet.

— Unii oameni pur şi simplu se nasc fără suflet. E o trăsătură precum culoarea ochilor sau mărimea la pantof.

— Dar e atât de necinstit!

— Da, viaţa e adesea necinstită.

— Cum poate fi remediată situaţia? întrebă Justine. Cum poate cineva să facă rost de suflet dacă nu are unul deja?

— Nu poate, răspunse Rosemary. Nu se poate, sau cel puţin eu n-am auzit de aşa ceva.

— Dar dacă-şi dau seama că le lipseşte sufletul, spuse Sage, atunci lucrurile se

destabilizează. Toate creaturile vii sunt împinse să-şi păstreze viaţa. Oare un bărbat ca Jason s-ar da înapoi de la ceva care i-ar putea aduce viaţa eternă?

Nu. Jason nu s-ar fi oprit de la nimic. Justine duse mâna la piept, acolo unde cheia din cupru era ascunsă sub cămaşa de noapte. Rosemary îi aruncă o privire plină de compasiune.

— Văd că acum înţelegi. Prietenia cu un bărbat ca Jason Black ar putea să devină repede un dans cu diavolul.

— Oare Jason ar putea să iubească pe cineva dacă nu are suflet?

— Sigur că da, spuse Sage. Are inimă, până la urmă. Nu are timp, ce-i drept.

După ce se ocupă de barcă, Jason urcă treptele lungi şi înguste spre far. Treptele din piatră antică se aşezaseră neuniform în pământ, unele erau înclinate pe diagonală, multe dintre ele erau crăpate. Centrul fiecărei trepte era atât de uzat încât devenise concav de la atâţia paşi câţi îndurase. Ploaia le făcea periculos de alunecoase. Rafale de vânt loveau din diferite direcţii, făcându-l să-şi piardă echilibrul. Încă nu ştia cum reuşise s-o ducă

pe Justine până sus fără să cadă. Fusese prea încărcat de adrenalină ca să se gândească atunci la ce făcea.

Jason se îndoia că îşi va reveni vreodată după ce

O văzuse zbătându-se în ocean, cu figura cenuşie, resemnată, ca un om care ştia că moare. Ar fi făcut orice pentru ea, ar fi riscat totul, fără îndoială, l-ar fi dat ei chiar viaţa lui, şi-ar fi scurs tot sângele în venele ei, dacă asta ar fi salvat-o. Sacrificiul de sine era o idee cel puţin nouă pentru el.

Cel mai ciudat era că nici măcar nu încerca să se convingă singur să nu mai gândească aşa. Nu voia. Sentimentele lui pentru Justine nu erau unele care să

1 dea de ales, aşa cum nu avea de ales nici dacă voia să respire, să doarmă sau să mănânce. Era prea curând ca să fie atât de sigur în privinţa ei, dar nici asta nu conta.

Relaţiile lui din trecut se terminaseră pentru că deveniseră prea inconvenabile sau prea plictisitoare, şi de fiecare dată Jason mersese mai departe cu siguranţa arogantă că iubirea n-avea să-l găsească niciodată.

Ce prost fusese!

Acum ştia că adevărata iubire era aceea despre care erai sigur că nu se va termina. Era inevitabilă precum gravitaţia. Îndrăgostirea, o alunecare fără alternativă, în care nu puteai decât să mergi mai departe ca să nu fii rănit. Să te îndrăgosteşti din ce în ce mai mult.

Când se apropie destul de capătul scărilor, aruncă o privire farului. Avea o arhitectură de final de secol, din calcar şi lemn, cu terase sprijinite pe coloane din lemn. Turnul octogonal, lipit de casa îngrijitorului, se înălţa deasupra acoperişului din ţiglă.

Jason trecu pe lângă un clopot de ceaţă, intră cu greu pe uşă, pe care o închise în urma sa, lăsând afară furtuna. Îşi scoase jacheta şi o atârnă într-un cârlig, apoi îşi scoase încălţămintea udă. Tricoul, pe care-l trăsese înapoi pe el înainte să coboare, era acum rece şi umed. Pantalonii scurţi se uscaseră, dar erau lipicioşi şi plini de sare. În casă mirosea a pâine proaspăt coaptă care te făcea să-ţi lase gura apă. Jason era mort de foame.

— Domnule Black.

Sage se grăbi spre el, ducând un braţ de

prosoape albe şi cu buclele cărunte dansând precum antenele unui fluture.

— Poftim, spuse ea pe un ton vesel.

— Mulţumesc. Te rog să-mi spui Jason, răspunse el, ştergându-şi părul şi ceafa cu mişcări apăsate. Cum se simte Justine?

— Doarme liniştită la noi în dormitor. Rosemary e cu ea.

— Poate că ar trebui să merg s-o văd, spuse Jason încercând să-şi liniştească emoţiile care-i strângeau pieptul în cercuri de oţel.

Îngrijorare. Încă un lucru nou în peisajul său emoţional.

— Justine e o tânără sănătoasă, rosti Sage cu blândeţe. Un pic de odihnă şi o să revină la normal.

Îi aruncă o privire fascinată, de parcă expresia de pe chipul lui ar fi surprins-o.

— Ai fost foarte curajos astăzi. Înţeleg ce înseamnă pentru un bărbat în poziţia ta să rişte astfel.

Un bărbat în poziţia sa? Jason o privi în ochi, întrebându-se ce voia să spună.

— Hai să-ţi arăt baia pentru oaspeţi, rosti Sage. Poţi să faci un duş fierbinte şi să te îmbraci cu nişte haine uscate.

El făcu o grimasă şi spuse:

— Din păcate nu am o cămaşă de schimb…

— Nu-ţi face griji, dragă băiete. Am pregătit nişte haine care i-au aparţinut fostului meu soţ, care s-ar bucura să ştie că există cineva căruia-i folosesc.

— N-aş vrea să… începu Jason, stânjenit la gândul că trebuia să îmbrace haine care-i aparţineau cuiva care murise, dar atenţia i se îndreptă brusc spre expresia „fostului meu soţ”. Ai fost măritat? întrebă.

— Da. Neil s-a ocupat de farul de aici. După moartea lui, am preluat eu postul. Vino cu mine în camera de oaspeţi. Mergem pe drumul mai lung, ca să vezi şi casa.

— Farul nu mai funcţionează acum, nu?

— Nu. După ce a fost scos din funcţionare la începutul anilor ’70, paza de coastă mi l-a vândut pentru aproape nimic. În schimbul faptului că am întreţinut casă, am primit pensie pe viaţă din partea unei fundaţii pentru păstrarea istoriei. Să urci în turn mai târziu – lentila originală Fresnel e încă acolo. E făcută din cristal franţuzesc. Foarte frumoasă, ca o sculptură Art Deco.

Încăperile erau zugrăvite în tonuri

delicate de ou de raţă şi verde ca marea şi mobilate cu piese comode, tapiţate, şi lemn lustruit. Sufrageria dădea într-o bucătărie mare şi într-o cameră mai îngustă ce servea drept spaţiu bun la toate.

— Îi spunem camera mare, rosti Sage. De cele mai multe ori o folosim pentru diferite proiecte, dar când avem oaspeţi, ca în seara asta, extindem masa şi o folosim pe post de sală de mese.

Jason se apropie de un colţ al camerei, unde, pe un raft în perete, fusese aşezată o cască de scufundări antică, din bronz. Casca avea geam din sticlă, închizătoare cu lanţ şi o greutate şi o supapă din piele.

— Asta parcă ar fi dintr-un roman de Jules Verne. Cât de veche e?

— A fost făcută în o mie nouă sute optsprezece, sau pe acolo, spuse Sage râzând uimită. Neil a spus la fel când a cumpărat-o, că îi amintea de Jules Verne. Ai citit vreunul dintre romanele lui?

— Pe majoritatea, răspunse Jason zâmbind. Jules Verne a reuşit să prezică multe dintre invenţiile moderne. Submarinele, videoconferinţa, navele spaţiale…

N-am reuşit niciodată să mă hotărăsc dacă omul a fost genial sau vrăjitor.

Lui Sage păru să-i placă replica lui.

— Poate că a fost puţin din fiecare.

Îl conduse în camera de oaspeţi de la parterul turnului. Era o cameră de poveste, octogonală, cu ferestre mari şi banchete tapiţate aproape la fiecare perete. Singurele alte piese de mobilier erau un pat mare, din fier forjat, în centru, şi o masă mică, din lemn, pictată, alături de pat. O cămaşă simplă cu nasturi şi o pereche de pantaloni îl aşteptau.

— Mă tem că nu am ciorapi pe măsura ta, rosti Sage cu părere de rău. Până ţi se usucă pantofii o să fii nevoit să umbli desculţ.

— La bunica acasă, în Japonia, mergeam mereu desculţ.

— Eşti în parte japonez? Aşa se explică pometii şi ochii tăi frumoşi şi negri.

— Flirtezi cu mine, Sage, spuse el râzând încet.

— La vârsta mea, pot să flirtez oricât vreau şi nu provoacă nimănui probleme.

— Ba eu cred că ai putea să provoci ceva probleme dacă ai vrea.

Sage chicoti.

— Acum cine flirtează? întrebă, arătând spre baia mică şi duşul de modă veche. Săpunul şi şamponul pentru oaspeţi sunt în coşul de sub chiuvetă. Ai suficient timp să dormi puţin. Poţi să te odihneşti aici şi nimeni n-o să te deranjeze.

— Mulţumesc, dar eu nu dorm după-amiaza.

— Ar trebui să încerci. Probabil că eşti obosit după cât de curajos ai fost azi.

— N-am fost curajos, spuse Jason, stânjenit de lauda ei. Am făcut ce era necesar.

Ea îi zâmbi.

— Nu asta e definiţia eroului? Treisprezece

Jason coborî trei ore mai târziu. Făcuse duş, se bărbierise şi îi ascultase sfatul lui Sage, aşa că încercase să se odihnească. Deşi întotdeauna i se păruse aproape imposibil să doarmă după-amiaza, adormise la câteva minute după ce se aşezase în pat. Camera din turn avea ceva special, se decisese el. Într-un loc atât de înalt şi de izolat, înconjurat de furtună şi de ocean, putuse să se relaxeze atât de profund de

parcă ar fi petrecut ore întregi meditând.

Hainele pe care i le pregătise Sage erau moi şi comode, deloc umede sau decolorate, aşa cum te-ai fi aşteptat. Un parfum proaspăt de cedru răzbătea din ţesături. Avea cămăşi fabricate manual, din Londra şi Hong Kong, care nu-i veneau atât de bine. Hainele acelea păreau făcute special după măsurile sale. Ceea ce lui nu i se părea deloc o coincidenţă.

Până în acel moment, se gândi el amuzat, se bucurase de compania vrăjitoarelor mai mult decât se aştepta.

Ajunse la etajul de jos şi găsi sufrageria goală. În aer pluteau mirosuri apetisante. Din bucătărie se auzeau voci şi sunetul oalelor care se atingeau. Se opri în pragul camerei mari, acolo unde masa era aşternută cu o pânză albă şi pregătită cu farfurii şi pahare strălucitoare.

Justine aprindea luminările, cu spatele la el. Formele subţiri îi erau îmbrăcate într-un pulover subţire, albastru, şi o fustă lungă, vaporoasă. Era în picioarele goale, atrăgătoare, cu părul desfăcut şi ondulat. Fără să-şi dea încă seama de prezenţa lui, ea încercă de mai multe ori să aprindă o

brichetă lungă, dar nu reuşi. Umărul puloverului îi alunecă şi îi dezgoli pielea albă ca fildeşul, iar ea îl ridică nerăbdătoare. Puse deoparte bricheta şi pocni din degete în faţa fiecărei lumânări. Un rând de flăcări mici, strălucitoare, apăru imediat.

Mai multă vrăjitorie. Deşi Jason nu avu nicio reacţie vizibilă, îl surprinse s-o vadă pe Justine scoţând scântei din vârful degetelor, *„Iisuse Hristoase cu pantofi de step!”*. Oare ce altceva mai putea să facă? Privind-o fascinat, el băgă mâinile în buzunare şi se sprijini de tocul uşii.

Auzind podeaua cum scârţâie sub tălpile lui, Justine tresări şi se întoarse repede spre el. Păli, apoi roşi, făcând ochii mari.

— Vai. Eu…

Făcu un gest spre masa din spatele ei.

— Lumânări de spectacol.

Colţul gurii lui Jason zvâcni puţin, într-un zâmbet abia stăpânit.

— Cum te simţi?

— Bine. Foarte bine.

Părea că i se tăiase răsuflarea. Îl măsură cu o privire temătoare.

— Tu cum te simţi?

— Mie mi-e foame.

Ea făcu semn spre bucătărie, aproape dărâmând o lumânare.

— Cina e aproape gata. Hainele astea îţi vin foarte bine.

Ridică din nou umărul puloverului.

— Cum te simţi?

— Mai bine de când m-ai băgat tu la decongelare, răspunse ea roşind. Mulţumesc.

— Nu m-a deranjat să te decongelez, spuse Jason, întinzând mâna şi trecându-şi degetele printre câteva dintre şuviţele ei ondulate, strălucitoare.

Îi trase cu blândeţe puloverul în jos de pe umăr şi îi mângâie cu palma pielea mătăsoasă proaspăt descoperită. O auzi cum respiră mai greu şi prin minte îi trecură toate lucrurile pe care ar fi vrut să i le facă, toate felurile în care ar fi vrut s-o aibă, să-i facă plăcere, s-o posede. Apoi se forţă să-i dea drumul cât încă era în stare. Justine intră în bucătărie, parcă ameţită, iar Jason se apropie de uşa de la intrare şi o deschise.

În calea vântului rece, el încercă să-şi imagineze o scenă liniştită… Un gheţar din

Alaska, un munte cu vârful înzăpezit. Văzând că nu funcţionează, începu să se gândească la criza economică. La Piranha, la Compa Loompa. Când nici asta nu funcţională, începu să spună în gând numerele prime, înapoi, începând de la o mie. Când ajunse la 613 simţi că e pregătit să se întoarcă în casă.

Justine aşeza pe masă nişte castroane cu supă de legume. Îl privi îmbujorată.

— Pot să te ajut şi eu? întrebă el.

Rosemary răspunse în locul ei, intrând din bucătărie cu două coşuri de pâine în mână.

— Nu ai cu ce, la loc, te rog.

Jason le ţinu scaunele lui Rosemary şi lui Sage, apoi se aşează alături de Justine. Rosemary binecuvântă masa de care urma să se bucure, mulţumindu-i soarelui c-o hrănise, ploii fiindcă-i potolise setea şi aşa mai departe.

— Jason, îl invită Sage la finalul binecuvântării, povesteşte-ne despre rudele tale din străinătate. Mi se pare foarte interesant. Amândoi bunicii tăi erau japonezi?

— Nu. Bunicul a fost soldat american

detaşat în Naha, o bază din Okinawa, în timpul războiului din Vietnam. S-a însurat cu bunica împotriva dorinţelor familiei ei. Nu la multă vreme după aceea el a fost ucis în luptă, dar bunica era deja gravidă cu mama.

Justine îi întinse unul dintre coşurile cu pâine.

— Şi mama ta cum a ajuns în America?

— A venit, adolescentă fiind, în Sacramento, ca să-şi cunoască rudele de aici, şi a rămas.

— Cum de nu s-a mai întors?

— Cred că voia să aibă ocazia să trăiască singură o vreme. În Okinawa, familia o ţinea din scurt, şi locuiau toţi sub acelaşi acoperiş: bunica şi tot felul de mătuşi, unchi şi veri.

— Cerule, exclamă Rosemary, cât de mare era casa?

— Cam trei sute de metri, dar era mult mai spaţioasă decât echivalentul american. Nu aveau prea multă mobilă şi nici prea multe lucruri. Interiorul putea să fie împărţit în mai multe camere cu nişte uşi pliante din hârtie. Când era ora de somn, fiecare îşi aşeza rogojina pe jos şi închidea

uşa.

— Cum să rezişti cu atât de puţină intimitate? întrebă Justine.

— Eu am învăţat că intimitatea nu trebuie să depindă neapărat de uşi şi de pereţi. Cel puţin nu de pereţii externi. Doi oameni pot să stea într-o cameră în care să citească sau să lucreze separat, fără să rupă nicio clipă tăcerea. E vorba de abilitatea de-a ridica pereţi în mintea ta, ca nimeni să nu treacă.

— Şi tu te pricepi la asta, aşa e? întrebă Justine.

Bucurându-se de provocare, el o privi netulburat.

— Şi tu nu? răspunse.

Ea lăsă prima privirea în jos. Jason conduse conversaţia spre Sage, pe care o întrebă cum era viaţa pe insula Cauldron la început, când abia se mutase acolo. Ea îi povesti despre anii în care lucrase drept profesoară pentru cei aproximativ şase elevi. Se întâlneau cu toţii de dimineaţă într-una dintre camerele şcolii din Crystal Cove, nu departe de far. Acum, singurele familii care mai locuiau acolo erau pensionari sau muncitori cu jumătate de

normă, aşa că şcoala se închisese.

— O mai folosim din când în când, adăugă Sage. Clădirea s-a păstrat foarte bine.

— La ce o folosiţi? întrebă Jason, şi simţi cum Justine îl avertizează cu o atingere a degetelor de la picioare.

— Pentru întâlniri amicale, răspunse Rosemary pe un ton puţin răstit. Îţi place mâncarea, Jason?

— E minunată, răspunse el.

Supa era aromată şi cu gust proaspăt, făcută din cartofi, varză, roşii, porumb şi verdeţuri. Pâinea îndulcită cu miere avea alături gem de mere şi bucăţi de brânză telemea.

Desertul era un chec fără ouă, îndulcit cu melasă şi fructe uscate. Sage spunea că reţeta venea tocmai de pe vremea marii crize economice, pe când ouăle şi laptele nu erau uşor de găsit.

Cele două doamne mai în vârstă erau ca un cuplu căsătorit de multă vreme când îşi aminteau despre viaţa lor pe insulă. Povestiră despre cum era Justine când era mică, de pildă când, odată, foarte hotărâtă să aibă o petrecere-surpriză de ziua ei,

plănuise totul ea însăşi şi le dăduse lui Rosemary şi lui Sage instrucţii meticuloase. Cele două dăduseră petrecerea, bineînţeles, şi-i spuseseră „petrecerea nesurprinzătoare a lui Justine”.

În timpul unei vizite, în timpul iernii, fetiţa se plânsese de tradiţiile lor păgâne, fiindcă-şi dorea un pom de Crăciun.

— L-am explicat lui Justine, spuse Rosemary, că tradiţia noastră era să punem o capră din paie în curte. Ea a întrebat ce tradiţie am avea dacă n-ar fi capra, iar eu i-am răspuns că nu ştiu sigur. În dimineaţa următoare…

Se opri când Sage chicoti, iar Justine îşi ascunse faţa în palme.

— M-am uitat pe fereastră şi am descoperit că nu mai era capra. În locul ei rămăsese numai o grămăjoară de cenuşă fumegândă. Justine a negat orice responsabilitate, bineînţeles, dar după aceea a spus cu mare entuziasm că puteam să luăm un pom de Crăciun.

— Ai ars capra din paie? o întrebă Jason amuzat.

Ea îi explică stânjenită:

— A fost un ritual. Trebuia să dispară.

— De atunci, avem brad de Crăciun în fiecare an, spuse Sage. Chiar şi când Justine nu e aici.

Justine întinse mâna şi o atinse pe Sage pe umăr.

— V-am vizitat la fiecare sărbătoare la care am putut, spuse. În ultima vreme le-am petrecut pe toate împreună, nu-i aşa?

Sage îi zâmbi.

— Aşa e.

După cină merseră în sufragerie, ca să stea lângă foc şi să se relaxeze cu un pahar de şocată. La un moment dat, Sage şi Rosemary se aşezară una lângă alta la pian şi cântară în duet „Stardust”, înflorat cu arpegii şi glissando-uri.

Justine se ghemui într-un colţ al canapelei, cu genunchii strânşi sub fusta lungă şi vaporoasă şi cu mâna peste ei. Îi zâmbi lui Jason când acesta se aşeză alături de ea.

— Te plac, îi spuse încet.

— De unde ştii?

— „Stardust” e piesa lor de rezistenţă, pe care o cântă numai celor pe care-i plac.

— Sunt… împreună? întrebă el cu tact.

— Da. Nu vorbesc despre relaţia lor de

obicei. Singurul lucru pe care Sage mi i-a spus vreodată despre asta e că, indiferent cât de mult înaintezi în vârstă, întotdeauna eşti capabil să te iei pe tine însuţi prin surprindere.

Jason îi privi expresia lui Justine, în timp ce notele melancolice ale melodiei. Autumn Leaves" pluteau prin aer. Era genul de cântec care nu avea nevoie de cuvinte, plin de emoţii cum era pe fiecare notă. Lumina focului se juca pe pielea ca de porţelan a lui Justine şi pe marginea zâmbetului ei nostalgic. Era obosită. Jason ar fi vrut s-o ţină în braţe cât timp dormea, să-i simtă trupul liniştit şi îngreunat de vise aproape de el.

Un fulger brăzdă cerul, însoţit de un trăsnet asurzitor, care o făcu pe Justine să tresară.

— Parcă furtuna asta nu se mai termină.

— Cred că o să se potolească destul cât să puteţi să plecaţi mâine, rosti Sage, cântând în continuare la pian. Sigur, o să fie nevoie să pregătim o vrajă de protecţie puternică înainte să plecaţi.

Justine se crispă şi îi aruncă o privire precaută lui Jason.

— Protecţie? De ce? întrebă el încet, astfel ca doamnele de la pian să nu-l audă. Din cauza furtunii?

— Cam aşa ceva, răspunse Justine, strângând între degete faldurile fustei, curăţându-le de scame invizibile şi netezindu-le.

El îi acoperi mâna cu mâna sa, oprindu-i mişcările agitate.

— Pot să ajut şi eu?

Întrebarea o făcu să zâmbească scurt.

— A fost mai mult decât suficient că mi-ai salvat viaţa.

Sage încheie melodia, iar Rosemary se întoarse cu faţa spre Justine.

— Avem ceva important de discutat, spuse.

Deşi ştia că nu e treaba lui, Jason nu putu să se stăpânească şi spuse:

— Ar fi mai bine să aşteptaţi dimineaţa. Justine e încă tulburată după ce i s-a întâmplat astăzi şi nu se controlează încă foarte bine. Acum nu aţi reuşi decât să vă simţiţi frustrate dacă discutaţi sau, şi mai rău, vă certaţi.

Justine se încruntă şi-şi trase mâna din mâna lui.

— Avem ceva de discutat, îi spuse. N-aş putea să dorm altfel. Pentru asta am şi venit aici, de fapt.

Gura i se strâmbă într-o grimasă mică, stânjenită.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar… crezi că ai putea să mergi în camera de oaspeţi puţin?

— Sigur.

Jason se ridică şi se apropie de raftul cu cărţi de lângă şemineu.

— O să iau câteva cărţi cu mine. De mult vreau să citesc şi eu ceva.

Scoase câteva volume la întâmplare.

— Uite, mai ales, spuse, făcând o pauză ca să citească titlul de deasupra. „Ciupercile din nord-estul Pacificului” şi „Istoria elicelor şi propulsiei marine”.

— A doua o să-ţi placă la nebunie, îi spuse Justine.

El îi aruncă o privire sarcastică.

— Să nu-mi spui cum se termină.

* * *

Jason insistase să ducă vasele în bucătărie înainte să urce în dormitorul din turn. Justine descoperise cu plăcere şi surpriză că un bărbat în poziţia lui era

dispus să participe la treburi casnice, şi o amuzase să observe cât de mult îl plăcea Rosemary împotriva voinţei ei.

— Nu e vorba că nu-mi plac bărbaţii, spuse aceasta pe un ton defensiv după ce Justine îi spuse ce gândea, doar că îmi displac foarte mulţi dintre ei.

Acea remarcă şi expresia acră de pe chipul ei le făcură pe Justine şi pe Sage să pufnească în râs în timp ce clăteau farfuriile şi le puneau una peste alta lângă chiuvetă.

Rosemary şterse cu demnitate dulapurile.

— Recunosc, rosti după o clipă, că Jason e un bărbat fermecător şi priceput la cuvinte, ca să nu mai spun inteligent. Abia dacă-mi vine să cred că a jucat odată fotbal american.

Justine răspunse pe un ton grav, îngrijorat:

— Sper că nu ţi-a distrus vreun stereotip, Rosemary.

— Eu nu folosesc stereotipuri, ci generalizez.

— Care-i diferenţa? întrebă Justine zâmbind larg. Trebuie să-mi explici, fiindcă cu nu-mi dau seama de ea.

— Îţi explic eu, interveni Sage. Dacă Rosemary ar spune că toţi bărbaţii sunt nişte brute insensibile care iubesc fotbalul şi beau bere, ar însemna că foloseşte un stereotip. Oricum, dacă ea spune că majoritatea bărbaţilor sunt brute insensibile care iubesc fotbalul şi beau bere, atunci generalizează.

Justine o ascultă cu o expresie neîncrezătoare pe chip.

— Niciuna dintre versiuni nu le acordă prea mult credit bărbaţilor.

— Asta pentru că niciunul dintre ei nu-l merită, spuse Rosemary.

Sage i se adresă aproape în şoaptă lui Justine:

— Acum a folosit un stereotip.

Cele trei continuară să lucreze în bucătărie, într-o atmosferă prietenoasă, să clătească farfuriile şi să încarce maşina de spălat vase. Justine se oferi să spele oala mare de supă din chiuvetă. Îşi afundă mâinile în apa caldă, plină de clăbuc, şi curăţă resturile de mâncare, gândindu-se cum să deschidă subiectul blestemului, dar Sage făcu asta în locul ei.

— Justine, draga mea… Rosemary pare a

crede că ai reuşit, cumva, să rupi legământul. i-am spus că aşa ceva n-are cum să fie adevărat, fiindcă ţi-ar fi aproape imposibil să faci una ca asta singură.

Justine nu se opri din curăţat.

— Deci recunoşti că a existat un legământ?

O tăcere apăsătoare veni în întâmpinarea întrebării ei. Justine era uluită că ele două încercau să păstreze faţă de ea secrete care aveau un impact atât de profund asupra vieţii ei. În afară de Zoe, Justine nu avea mai mare încredere în nimeni. Faptul că o înşelaseră o rănea la fel de tare cum o rănise şi Marigold.

— A existat un legământ, recunoscu Rosemary încet. Hai în sufragerie, să stăm jos şi să…

— Nu încă. Mai am de spălat oala.

Justine apăsă buretele pe oţelul inoxidabil cu mişcări frenetice. Avea nevoie de activitate. Simţea că ar fi explodat dacă s-ar fi văzut nevoită să stea nemişcată, fără să facă nimic.

— Foarte bine.

Cele două femei se aşezară pe scăunele de lemn, la masa mică din bucătărie. Se

auzi iar vocea lui Sage:

— Justine, vrei să ne spui cum ai aflat? Şi ce-ai făcut?

— Da, dar mai întâi o să vă zic de ce am făcut-o. Deşi ştiţi deja.

— Voiai iubire, veni răspunsul pe un ton scăzut.

Justine scurse oala de săpun şi începu s-o clătească atentă. Încercă să vorbească pe un ton calm, dar vocea i se ascuţise precum un mecanism cu arc, gata să pocnească.

— De câte ori am stat în bucătăria asta şi m-am plâns şi am jelit şi v-am spus că ştiu că e ceva în neregulă cu mine? Odată v-am şi întrebat dacă ar putea să aibă legătură cu magia, şi amândouă aţi spus că nu. Aţi spus că o să se întâmple într-o zi şi că trebuie să am răbdare. Dar aţi minţit. Ştiaţi că nu am nicio şansă să fiu vreodată cu cineva. Ştiaţi că aveam să fiu mereu singură. Cum aţi putut să-mi faceţi aşa ceva?

— Poţi să fii singur, spuse Rosemary, fără să te simţi însingurat. Şi poţi să te simţi însingurat şi fără să fii singur.

Furioasă, Justine trânti oala pe dulap cu mai multă forţă decât era nevoie.

— Nu-mi trebuie vorbe de duh ca dintr-o

prăjitură cu răvaş. Îmi trebuie răspunsuri.

Sage vorbi pe un ton blând:

— Justine, voiai să ne spui cum ai aflat despre legământ.

Încă stând cu spatele la ele, Justine se sprijini cu palmele umede de chiuvetă.

— Din Triodecad, spuse încet. De la pagina treisprezece.

Umerii i se încordară când le auzi scoţând sunete uimite.

— Jupiter pe trotinetă! spuse Rosemary.

— Vai, Justine, rosti şi Sage pe un ton pierdut, ţi s-a spus să nu faci aşa ceva niciodată.

— Mi s-au spus multe lucruri. Din păcate, nu şi despre legământ. Aşa că a trebuit să aflu din Triodecad, rosti ea, răsucindu-se şi privindu-le sfidător. E cartea mea de vrăji şi a fost decizia mea.

Rosemary părea mai mult uluită decât supărată.

— Nu eşti suficient de naivă încât să crezi că poţi să încalci una dintre regulile magiei fără să dai naştere la consecinţe pentru toate cele din congregaţie.

— Eu nu fac parte dintre voi, aşa că e problema mea şi a nimănui altcuiva. Am

deschis grimoarul la pagina treisprezece, el mi-a dat o vrajă ca să rup legământul, iar eu am urmat instrucţiile.

Le aruncă amândurora o privire sfidătoare.

— Acum am şi eu câteva întrebări. Cine m-a blestemat şi de ce? Mama ştie? De ce nu mi-a spus nimeni niciodată? Nu pot să-mi imaginez ce-am făcut ca să mă urască vreun om atât de mult.

Niciuna dintre ele nu voia să-i răspundă. Justine se uită de la una la alta şi avu un sentiment nefast, ca şi cum ar fi stat pe o şină de tren.

— N-a fost un gest de ură, spuse Sage cu grijă. A fost unul de iubire, draga mea.

— Cine naiba a fost?

— Marigold, spuse Rosemary pe un ton scăzut. A făcut-o ca să te protejeze.

Justine încremenise, suspendată în gheaţă. Nu avea niciun sens.

— Să mă protejeze de ce? reuşi să întrebe, deşi simţi durere când forţă cuvintele să-i iasă din gură.

— Marigold era să moară după ce l-a pierdut pe tatăl tău, răspunse Sage. Nu a fost… ea însăşi multă vreme după aceea.

— N-a fost în toate minţile, spuse Rosemary. A suferit atât de tare încât n-a mai avut loc pentru nimic altceva. Chiar şi după ce şi-a revenit, n-a mai fost niciodată la fel. A venit la noi când tu erai încă bebeluş şi a spus că s-a hotărât ca singurul ei copil să nu îndure niciodată astfel de agonie. Voia să-ţi facă un legământ ca să fii mereu apărată de o astfel de pierdere.

— Să mă apere de pierdere, spuse Justine cu o voce spartă, asigurându-se că n-o să am niciodată pe nimeni pe care să-l pierd.

Îşi cuprinse trupul cu braţele, un efort instinctiv să se păstreze întreagă. Emoţiile îi năpădiră mintea precum acuarelele pe hârtia udă.

— N-am fost de acord cu ea, rosti Sage, dar e mama ta. O mamă are dreptul să ia decizii pentru copilul ei.

— Nu şi astfel de decizii, spuse Justine pe un ton sălbatic. Unele decizii nu trebuie luate nici măcar de o mamă.

Se înfurie când citi pe chipurile lor că erau de acord cu ea.

— De ce n-aţi oprit-o?

— Am ajutat-o, Justine, spuse Rosemary.

Întreaga congregaţie a făcut asta. Legământul e o vrajă prea puternică pentru o singură vrăjitoare.

Justine abia dacă mai putea să respire.

— Aţi ajutat-o toate?

— Marigold era una dintre noi şi eram obligate s-o ajutăm. A fost o decizie colectivă.

— Dar eu n-am avut niciodată de ales.

O trădaseră, toate. I se păru deodată că întregul univers era o minciună. Justine se simţea ca un animal rănit, gata să atace, vrând să rănească pe cineva, chiar şi pe sine.

— A fost pentru siguranţa ta, o auzi pe Rosemary pe deasupra pulsului care i se zbătea ameţitor, pulsându-i în urechi.

— Marigold n-a vrut să fiu în siguranţă, strigă Justine. A vrut să fiu într-o închisoare făcută de ea. Aş fi fost singură, aşa că n-aş fi putut decât să fac ce-a făcut şi ea. Aş fi fost nevoită să mă alătur congregaţiei şi să-i urmez ei planul, iar ea avea de gând să mă supravegheze şi să mă facă să ajung exact ca ea. N-a vrut o fiică. A vrut o clonă.

— Te-a iubit, rosti Sage. Ştiu că încă te mai iubeşte.

Pe Justine o indigna mai mult decât orice s-o audă pe Sage spunând că nedreptatea care i se făcuse era iubire.

— De unde ştii tu? Fiindcă aşa spune ea? Nu înţelegi diferenţa dintre iubire şi control?

— Justine, te rog, încearcă să înţelegi…

— Înţeleg, spuse ea, bucurându-se de furia atât de intensă pe care o simţea, ce părea panică. Voi nu înţelegeţi. Vreţi să credeţi că fiecare mamă vrea ce-i mai bine pentru copilul ei. Dar unele mame nu sunt aşa.

— N-a vrut să-ţi facă rău, Justine…

— A vrut să facă exact ce-a făcut.

— Poate că n-a fost o mamă perfectă, dar…

— Nu încerca să-mi spui ce fel de mamă a fost Marigold. Sunt singura persoană din lume care ştie cum e să fii crescut de ea. O mamă ar trebui să vrea o educaţie şi un cămin stabil pentru copilul ei. În loc de asta, eu am fost târâtă de colo, colo precum o valiză ieftină. Mama mea n-a rămas niciodată nicăieri şi nu s-a ţinut de nimic dacă nu era „distractiv”. Oricând nu-i mai plăcea să fie părinte, adică aproape tot

timpul, trebuia să mă descurc pe cont propriu. Am fost un inconvenient.

Era adevărat, dar niciuna dintre ele nu voia să audă, aşa cum se întâmplă cu majoritatea oamenilor care sunt puşi în faţa câte unui adevăr incomod. Relaţia lor cu Marigold şi cu Justine, partea lor în aruncarea blestemului, încrederea în înţelepciunea surorilor lor, toate păreau acum precare, iar Justine ştia exact cum aveau să se poarte. Aveau să dea vina pe ea, fiindcă fusese rebelă şi dificilă. Era mai uşor să dai vina pe cel care face probleme, pe victima nefericită, decât să te uiţi la tine însuţi.

— Bineînţeles că eşti supărată, rosti Sage. Ai nevoie de timp ca să te obişnuieşti, dar nu avem timp. Trebuie să facem ceva acum, draga mea, pentru că atunci când ţi-ai schimbat soarta, ai reuşit să…

— Nu mi-am schimbat soarta, se răsti Justine. Am reparat-o.

Sub piele îi jucau fulgere de energie, alergând de la o celulă la alta. Rosemary o privea ciudat, cu o expresie întunecată.

— Justine, spuse cu grijă. Nu poţi să repari lucrurile şi să le faci cum erau

înainte. Soarta ţi-a fost modelată de toate acţiunile pe care le-ai făcut vreodată. Pentru fiecare dintre ele există o reacţie. Atunci când ai rupt blestemul, ai tulburat echilibrul dintre tărâmul spiritelor şi lumea fizică. Ai creat o furtună, şi nu doar într-un singur sens.

Din punctul de vedere al lui Justine, ar fi fost ultima picătură să suporte dojana cuiva care participase la aruncarea unui blestem asupra ei.

— Atunci n-ar fi trebuit să o ajuţi de la bun început!

Energia se eliberă cu o pocnitură volatilă în cameră, inundând lustra. Trei becuri explodară şi o ploaie de cioburi de sticlă străluci în lumina aruncată de lampa din colţ.

— Justine, spuse Rosemary pe un ton ascuţit, calmează-te.

Tacâmurile începură să se zguduie şi să sară lângă chiuvetă. Justine simţi gust de cenuşă. Furia şi durerea o străpungeau ca nişte lame ascuţite. Sage pălise, uluită şi îngrijorată.

— Nu vrem decât să te ajutăm…

— N-am nevoie de un ajutor ca al vostru!

Un cuţit şi câteva tacâmuri rătăcite se magnetizară şi zburară pe deasupra unui dulap, lipindu-se de marginea frigiderului. Justine era pe jumătate orbită de furie. Nimic nu era cum crezuse ea. Nimic nu era adevărat sau real. Le auzi strigând-o pe nume. Rosemary era furioasă, iar Sage speriată.

În mijlocul agitaţiei, îşi dădu seama că Jason intrase şi el în cameră. Rosemary îi spuse pe un ton răstit să se dea la o parte, fiindcă Justine îşi pierduse controlul şi avea să-l rănească. Undeva, sub furie, Justine se temea din tot sufletul ca nu cumva femeia mai în vârstă să aibă dreptate.

Ignorând avertismentul, Jason ajunse lângă ea din câţiva paşi, mâncând pământul, şi o trase la pieptul lui. Îi cuprinse capul în palme şi o forţă să ridice privirea.

— Justine, spuse el pe un ton scăzut, ferm. Uită-te la mine. Nu-i nimic, iubita mea. Îţi aminteşti ce ţi-am spus? Orice faci, sau spui, sau simţi. Uită-te la mine.

Abia respirând, plângând, Justine îl privi cu greu. Ochii lui întunecaţi îi prinseră privirea. Se uita la ea de parcă ar fi cunoscut-o de când lumea. Era calm şi

echilibrat, îndemnând-o să fie acolo, alături de el. O conducea la distanţă de furtună, din nou.

— Te-ai tăiat? întrebă, netezindu-i şuviţele negre. Ai călcat pe vreun ciob?

— Nu… nu cred.

Justine simţi energia încinsă, albă, retrăgându-se. Dar furia şi angoasa rămaseră pe loc. Nu se putea uita la Rosemary şi la Sage.

— De asta, îi spuse lui Jason, tremurând şi râzând, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Întrebarea de la „Adevăr sau provocare”. Mai ştii? De ce m-am despărţit de iubitul meu. Îi era frică de mine. Şi ţie ar trebui să-ţi fie. Ar trebui să…

Jason o făcu să tacă, sărutând-o pe frunte şi dându-i la o parte o şuviţă de păr de pe obrazul ud. Întinse mâna şi rupse o bucată dintr-o rolă de prosoape de hârtie. După ce-i şterse lacrimile, îi duse batista la nas, iar ea îl suflă ascultătoare.

Sage oftă, văzând că furtuna trecuse.

— Strângem noi aici, îi spuse lui Jason, care se uita spre dezastrul din bucătărie. Mulţumesc. O să terminăm discuţia, acum că Justine s-a…

— Nu, răspunse el uitându-se fix la cuţitul şi tacâmurile lipite pe frigider. O duc sus.

Justine se crispă când văzu la ce se uita Jason. Ar trebui să fugă de ea, aşa cum ar fi făcut Duane. În loc de asta, el o cuprinse pe după umeri cu braţul lui puternic.

— Ai grijă pe unde calci, îi spuse. Ştiu ce să fac în caz de hipotermie, dar nu mă pricep să pun copci.

— Are mai multă putere decât am crezut, spuse Rosemary fără să se adreseze cuiva anume. S-ar putea să aibă mai multă decât am văzut vreodată la un singur om. Şi nu poate s-o controleze deloc.

Epuizată şi amărâtă, Justine nu spuse nimic. Bărbia îi tremura, aşa că strânse din dinţi ca să nu plângă din nou.

— Cred că noi o să spunem noapte bună, rosti Jason pe un ton deliberat amabil, conducând-o pe Justine afară.

— Trebuie să ştiţi amândoi ceva, spuse Rosemary.

— Poate să aştepte până mai târziu, răspunse Jason.

— Ba nu. Vezi tu…

— Rosemary, o întrerupse Jason pe un

ton ferm. Cu tot respectul… e momentul să taci.

Femeia mai în vârstă deschise gura ca să îl contrazică, apoi o închise şi se uită la Sage cu o expresie amuzată şi tristă.

— Poate că este. Paisprezece

Justine redeveni conştientă treptat. Sunetul ploii, durerea din braţe, parfumul şi moliciunea cearşafurilor din bumbac. Lumina cenuşie, tristă, a dimineţii i se strecură pe sub pleoape, iar ea închise ochii mai strâns. Aerul din dormitorul din turn era rece, dar spatele, fundul şi picioarele ei erau calde, ca încinse de soare. Jason era cu ea. Dormise îmbrăcat, deasupra cearşafurilor şi-a păturilor, învelit cu una dintre ele. Justine era în cămaşă de noapte, ascunsă bine sub cuverturi.

Amintirile din noaptea precedentă îi năpădiră mintea. Vorbise fără oprire, deşi probabil că lui Jason îi fusese greu s-o urmărească din cauza suspinelor. O ţinuse în braţe şi ascultase răbdător în timp ce ea îi spunea lucruri pe care nu le mai spusese nimănui până atunci. Indiferent dacă o crezuse sau nu, el o ţinuse în braţe şi îi oferise alinare atunci când avea mai mare

nevoie de ea, iar Justine avea să-i fie veşnic recunoscătoare pentru asta.

Încă nu-i venea să creadă că propria ei mamă o blestemase. Un act de control deghizat drept iubire. Contradicţia era imposibil de acceptat. Nu părea să aibă niciun sens.

— N-o să aibă niciodată sens, îi spusese Jason, pentru că nu are cum.

Vorbise atât de convins încât Justine aproape că-l crezuse.

— Ştii tu sigur? şoptise, sprijinită de umărul lui. Rosemary şi Sage cred că a fost pentru binele meu. Înseamnă că eu am greşit? Am voie să fiu furioasă?

El îi răspunsese, jucându-se cu părul ei, adunându-i şuviţele lungi în coadă.

— Justine, oricând cineva spune că e pentru binele tău, garantat vrea să-ţi facă rău într-un fel sau altul.

— Mi se pare că ştii bine despre ce e vorba.

— Tata mă bătea des, îi răspunse el. Cu cabluri, lanţuri, orice prindea. Dar cel mai dureros nu era că dădea în mine, ci că-mi spunea că o face pentru că mă iubeşte. M-am întrebat mereu cum se poate ca iubirea

să însemne o vizită la urgenţă.

Justine îl cuprinsese cu braţele şi-i mângâiase părul, şi după o clipă, el îi spuse:

— Ideea e că, atunci când cineva te răneşte, poate să-i spună oricum vrea, chiar şi iubire. Cuvintele mint, acţiunile nu.

Adevărul aducea cu sine o oarecare uşurare, deşi era dureros.

— Nu greşeşti, murmurase Jason. Şi ai voie să fii furioasă. Mâine. În noaptea asta dormi.

Justine rămăsese întinsă, tăcută, în timp ce vântul bătea în rafale agitate în jurul turnului. Trecuse multă vreme de când nu se mai trezise alături de cineva în pat. Chiar şi prin materialul care-i despărţea, Jason radia căldură. O cuprinse un fior plăcut, care-o făcu să se lipească mai mult de el.

Jason se mişcă puţin, respirând încet, egal şi îi puse mâna pe mijloc într-o mişcare reflexă. Justine simţi un firicel de plăcere pe spate şi pe şira spinării.

Îşi dădu seama că era prima dată când dormea alături de un bărbat cu care nu făcuse sex înainte. Jason ar fi putut să profite de ea cu o seară înainte, când fusese atât de tulburată. Dar n-o făcuse. Se

comportase ca un domn. Tânăra se întrebă de ce-ar fi fost nevoie ca să-l facă să-şi piardă controlul său de fier. Începu să se răsucească spre el, atingându-i braţul cu sânul. Senzaţia i se duse direct în capul pieptului.

Jason se întinse şi se mişcă, lăsându-şi mâna să alunece mai comod deasupra ei. Justine îi simţi respiraţia pe ceafă, deasupra perişorilor fini. Era treaz? Ar fi trebuit să-i spună ceva? El o mângâie pornind de la talie în sus şi-i cuprinse sânul în palmă. Era treaz. Sigur. O cuprinse un val de entuziasm când îl simţi descheindu-i şirul lung de nasturi ai cămăşii de noapte, cu mişcări stăpânite, fine.

Degetele lui alunecară sub flanelul subţire şi alb. Atât de blând… spre deosebire de felul dur în care-o ţinuse cu o zi înainte. Inima începu să-i bată mai tare, fiecare bătaie parcă rostogolindu-se în următoarea. El îi ridică sânul şi-i mângâie sfârcul cu degetul mare până când îl făcu să se strângă. Atingerea fină îi făcu interiorul să pulseze ritmic.

— Jason…

El îi acoperi buzele cu arătătorul, doar

pentru o clipă. Justine simţi un sărut cu buzele desfăcute pe ceafă, iar vârful limbii lui îi atinse pielea, gustând-o, de parcă ar fi fost o delicatesă exotică. Jason îşi strecură mâna sub aşternut, îi apucă marginea cămăşii de noapte şi i-o ridică până în talie. Pielea de pe coapse i se înfioră, expusă aerului rece. Mâna lui caldă îi mângâie abdomenul, apoi, cu vârful unui deget, îi desenă marginea buricului. Justine îi apucă încheietura cu un gest disperat.

— Răbdare, îi şopti el în păr.

— Nu pot doar să stau aici, ca o statuie…

— Maguro, îi spuse el la ureche, atingându-i cu buzele marginea delicată.

— Cum? întrebă ea nedumerită.

— Cuvântul japonez pentru o femeie care nu se mişcă în pat.

Avea vocea scăzută şi răguşită de dimineaţă. Îi puse din nou mâna pe abdomen, mângâind cu o mişcare circulară, liniştitoare. Ea îl simţi zâmbind cu buzele lipite de ceafa ei.

— E şi cuvântul pentru ton.

— Ton? întrebă ea indignată, încercând să se întoarcă spre el.

Jason o ţinu pe loc, vorbindu-i amuzat.

— Din acela pentru sushi. O delicatesă în Japonia, ceva ce trebuie savurat.

— Acolo… acolo nu vor ca femeile să se mişte?

Jason dădu pătura la o parte.

— Pasivitatea sexuală e considerată feminină, răspunse el, apoi trase cuvertura şi se aşează mai aproape în spatele ei, destul cât ea să-i simtă trupul puternic pe sub hainele din în

— Întotdeauna unul dintre parteneri e activ şi celălalt pasiv.

Justine simţi un gol în stomac când el îşi lipi erecţia de posteriorul ei. Cu una dintre coapsele sale el îi desfăcu picioarele şi le ţinu aşa.

— Şi bărbatul e întotdeauna partenerul activ? reuşi ea să întrebe.

— Bineînţeles.

O sărută pe gât şi îşi împleti degetele în părul ei.

— Eşti sexist.

Tresări când el îi strânse şuviţele în pumn şi trase cu blândeţe, dar ferm.

— Ce…

— Linişte, rosti, iar răsuflarea sa caldă i

se adună lui Justine în scoica urechii. Nu pune întrebări. Nu te mişca dacă nu-ţi spun eu. Fii fetiţă cuminte pentru mine, şopti, cu buzele aproape de urechea ei.

Nimeni nu-i mai vorbise vreodată aşa. Justine nu s-ar fi aşteptat să accepte una ca asta, dar era prinsă, cu mâna în păr şi cu picioarele desfăcute de coapsa lui. Se relaxă deodată, ca drogată. Nu putea decât să aştepte, neputincioasă, aprinsă.

Jason îşi retrase mâna din părul ei şi-i trase coapsa spre el, mai departe de cealaltă coapsă, apoi îi mângâie sexul, desfăcându-l cu mişcări blânde, atingându-i încet centrul sensibil. Senzaţia era atât de înnebunitor de plăcută încât ea gemu, surprinsă. Degetele lui descoperiră puţină umezeală şi mângâiară locul. Muşchii coapselor ei zvâcniră într-un ritm pe care

Justine nu-l putea controla. Un sunet de frustrare îi scăpă de pe buze când el îşi retrase mâna. Cu disperare ea se răsuci ca să-l atingă.

— Jason…

El îi atinse buzele cu degetele, o comandă tăcută. Un parfum uşor, sărat, ajunse până la ea – parfumul intim al

trupului ei. Tăcu, tremurând, confuză şi aprinsă, cu interiorul strângându-se ritmic, în gol.

— Pe spate, spuse el încet.

Ea îl ascultă, tresărind când îi desfăcu partea de sus a cămăşii de noapte până când sânii îi rămaseră descoperiţi şi mâinile prinse în materialul strâmt. Jason, pe de-a întregul îmbrăcat, se aplecă deasupra coapselor ei goale. Justine simţi o atingere delicată pe sân… gura lui, înconjurată de umbra unei bărbi nerase în acea dimineaţă. El îi cuprinse sfârcul cu buzele şi trase puţin, apoi îl mângâie cu limba. Ea strânse din dinţi ca să oprească geamătul care ameninţa să-i scape de pe buze.

— Desfă picioarele, spuse el cu gura deasupra sânului ei.

Coapsele lui Justine se desfăcură, dând la iveală umezeala din interior.

— Mai mult.

Ea se supuse, arzând de ruşine, mai aprinsă decât crezuse că ar fi putut să fie vreodată. El îi atinse centrul senzaţiilor cu degetul mare, mângâind încet, ca atingerea unui fluture. Justine ridică şoldurile, dornică de mai multă presiune. Imediat, el îşi

retrase mâna. Ea suspină şi-i rosti numele, lăsând şoldurile înapoi pe pat şi strângând pumnii de-o parte şi de alta a corpului. Jason aşteptă, aşteptă, netulburat. Tăcerea era întreruptă numai de răsuflarea ei agitată. Îi venea să se roage de el. *„Te rog să faci ceva. Orice”*. După o vreme, care ei i se păru o eternitate, el o atinse din nou, desfăcându-i trupul febril, mângâind cu blândeţe. Tensiunea se adună precum faldurile de mătase, din ce în ce mai multă, până când se transformă într-o plăcere grea.

El o pătrunse cu două degete, blând dar insistent. Justine simţi cum ţesuturile i se întind. Încă un deget, presiunea din interior aproape incomodă. Dădu să protesteze, dar Jason nu se opri, continuă să împingă încet şi-i spuse să primească tot ce-i oferea el, apoi alunecă mai jos pe trupul ei, sărutând şi mângâind. Era pierdută, respira cu greu şi suspina.

Gura lui se închise deasupra centrului ei sensibil, sărutând-o lung. Ea ţipă şi tremură, incapabilă să se stăpânească, incapabilă să controleze orice. Senzaţiile crescură din ce în ce mai mult, până când

Justine crezu că o să leşine, dar în loc de asta se trezi împinsă mai sus, într-un val de plăcere bogat, fierbinte, eliberator, care nu semăna nici pe departe cu orice altceva simţise înainte.

Senzaţiile veneau din toate părţile şi o traversau în grabă. Încet, se transformară în valuri lente. El continuă să o sărute, absorbindu-i fiecare tremur şi fiecare zvâcnire. Îndoi degetele înăuntrul ei, iar Justine gemu, satisfăcută.

Însă el nu terminase. Apăsă mai adânc, mai mult puls decât împingere, iar şi iar. Construi senzaţiile cu gura, răbdător ca un diavol, alături de ea, ţinând-o pe loc. Incredibil, dar dorinţa o cuprinse din nou.

— Nu, şopti, convinsă că n-ar fi putut să supravieţuiască din nou, dar el nu se opri şi o conduse nemilos spre un al doilea climax.

Când termină, Justine era sfârşită, doar pe jumătate conştientă. Jason o sărută pe interiorul coapsei şi se ridică, intrând în baie. Când auzi apa la duş curgând, Justine se ridică, se frecă la ochi şi clipi.

— Nu e şi rândul tău? întrebă ameţită, dar el n-o auzi din cauza apei care curgea.

Nesigură pe propriile picioare, Justine

intră în baie şi deschise cabina duşului. Tresări când stropi mici şi reci de apă îi atinseră pielea obrazului. Jason făcea un duş rece, cu spatele la ea, ca apa să-i cadă pe piept şi să curgă de-a lungul trupului său aprins. Era minunat, cu pielea de culoarea mierii, acoperită de stropii mici de apă, cu umerii, spatele şi fundul puternice, încordate.

— Jason, spuse ea nedumerită, de ce faci asta? Vino înapoi în pat. Te rog…

El se uită peste umăr.

— Nu avem prezervative.

Justine se pregăti să simtă duşul rece şi întinse mâna în interiorul cabinei de duş, ca să mărească temperatura apei. Când se încălzi suficient, intră alături de el şi-l îmbrăţişă de la spate, lipindu-şi obrazul de spatele lui fin.

— N-avem nevoie de prezervative, îi spuse. Iau anticoncepţionale.

El rosti pe un ton puţin stânjenit:

— Eu le folosesc mereu. E o regulă de-a mea.

— Am înţeles. Bine.

Se lipi de spatele lui şi savură căldura apei care curgea peste ei amândoi, de parcă

ar fi fost o singură fiinţă şi nu două. Îşi lăsă mâinile să alunece pe talia lui, cu palmele mişcându-se în ritmul respiraţiei sale. Investigă cu atenţie adânciturile cutiei sale toracice puternice.

Continuă să-i exploreze trupul, atingând părul mătăsos ce cobora spre o zonă cu păr mai aspru. El se încordă din cap până în picioare când Justine îl cuprinse în palmă şi-l mângâie în sus şi-n jos, strângând din când în când.

Jason gemu aspru o dată, de două ori, apoi se răsuci în îmbrăţişarea ei delicată şi o strânse ferm la piept, ridicând-o pe vârfuri. Aproape că nu mai atingea pământul cu picioarele şi toată greutatea îi alunecase înainte. El îşi presă trupul deasupra trupului ei, alunecând sub jetul de apă, şi în câteva secunde scoase un sunet gutural, înfundat, ascuns în şuviţele ude ale părului ei. Plăcerea îl cuprinse ascunsă de căldura apei care curgea, grăbită, disipându-se şi lăsându-i îmbrăţişaţi, mulţumiţi.

Până la urmă Justine încercă să se desprindă, dar Jason nu se grăbea să-i dea drumul. Oricum n-ar fi ştiut de unde să

începapă, fiindcă nu i se părea că-şi putea da seama care mâini, care picioare şi care inimă erau ale ei şi care ale lui.

* * *

Din fericire, micul dejun nu era o masă lungă, la care să fie nevoie să stai jos. În loc de asta, Rosemary pregătise mâncarea pe bufet: brioşe cu smochine, fructe şi iaurt simplu de la lăptăria locală. Deşi Justine era tentată să tacă, supărată, se trezi că se alătură conversaţiei degajate, în încercarea lor comună să acopere tensiunea din aer.

Rosemary şi Sage îi înşelaseră încrederea, dar asta nu ştergea cu buretele toate lucrurile bune pe care le făcuseră pentru ea în trecut. Le iubea. Nu era sigură cum ar fi putut să mai aibă vreodată încredere în ele, dar iubirea nu era ceva ce se putea da uşor la o parte. Nici măcar aceea imperfectă.

În plus, era tare greu să fie rece şi distantă după toată plăcerea pe care i-o oferise Jason. Terminaţiile nervoase încă îi vibrau. Se tot uita spre el, atletic şi atrăgător în tricoul şi pantalonii pe care Sage îi spălase pentru el. Din când în când el îi zâmbea scurt, numai ei, făcând-o să se

simtă ameţită. „Aşa *trebuie să simţi. Asta ţi-a lipsit mereu*”. Îi şopteau simţurile. Iar Justine voia mai mult.

Unul dintre lucrurile care o deranjau puţin era întrebarea: unde poate să ducă legătura lor. Nu voia să se gândească la asta, fiindcă răspunsul evident era că nicăieri. Se cunoscuseră la intersecţia dintre două drumuri divergente. Stilul de viaţă al lui Jason n-o atrăgea deloc, şi ori de câte ori încerca să-şi imagineze un loc pentru el în viaţa ei potolită nu reuşea să găsească unul.

Aşadar întrebarea nu era dacă relaţia lor avea să dureze. Evident că nu le era sortit să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi, dar pe Justine n-o deranja să trăiască fericiţi cât de mult se putea. Ciudat era că, deşi ştia că n-aveau cum să fie împreună, asta n-o oprea să simtă o legătură cu el la un nivel care n-avea nimic de-a face cu raţiunea. Aproape de parcă ar fi fost suflete pereche.

Dar cum să fii sufletul pereche al unui bărbat fără suflet?

— Furtuna s-a mai potolit, spuse Jason după ce terminară micul-dejun. Sunt valuri, dar nimic ce Bayliner-ul să nu poată

învinge. Tu decizi, Justine. Dacă vrei să plecăm mai târziu, nu am nimic împotrivă.

— Nu. Trebuie să mă întorc la han, spuse Justine, deşi i se strânse inima la gândul că avea să se urce din nou în barcă şi să navigheze peste ape tulburi.

Jason o privi lung.

— O să fie bine, spuse cu blândeţe. Doar nu crezi că aş permite să ţi se întâmple ceva, nu?

Surprinsă că el îi citise gândurile cu atâta uşurinţă, Justine îi aruncă o privire uimită şi clătină din cap.

— Justine, rosti Sage încet, înainte să pleci, avem ceva pentru tine.

Justine se aşează împreună cu ea pe canapea, iar Rosemary se opri în prag. Jason rămase la fereastră, cu braţele încrucişate neglijent la piept.

— Am mers în golful de cristal la răsărit, îi spuse Sage lui Justine, ca să facem o vrajă de protecţie. Nu e permanentă şi nu ştim cât o să fie de ajutor, dar cu siguranţă că rău n-o să facă... Poartă asta ca să-i întăreşti efectele.

Îi întinse lui Justine o brăţară făcută din bucăţi mari de piatră trandafirie,

transparentă, legate împreună într-un cerc strălucitor.

— Cuarţ roz?

Justine îşi puse brăţara şi ridică mâna ca să admire frumuseţea cristalelor.

— O piatră de echilibru, spuse Rosemary din prag. O să liniştească spiritele şi o să te apere de energiile negative. Poart-o cât mai des.

— Mulţumesc, reuşi Justine să zică, deşi era tentată să le atragă atenţia că n-ar fi avut nevoie de vrăji de protecţie sau de cristale dacă ele n-ar fi participat de la bun început la crearea legământului.

— Poart-o şi de dragul lui Jason, rosti Sage arătând cu capul în direcţia lui. Am încercat să extindem vraja şi pentru el.

— De ce ar avea Jason nevoie de protecţie? întrebă Justine cu un aer obosit. El n-a avut de-a face cu ruperea legământului.

— Mai e un lucru despre care nu ţi s-a spus, zise Sage. N-a fost nevoie înainte, dar, pentru că ai rupt legământul, trebuie să ştii că există acest pericol.

— Nu-mi pasă dacă sunt în pericol. Nu-mi spune.

— Nu tu eşti în pericol, o informă Rosemary, ci el.

Justine se uită la chipul lipsit de expresie al lui

Jason, apoi din nou la prietenele ei, simţind că i se face rău.

— Îţi explic eu, spuse Rosemary. După cum deja ştii, Justine, universul necesită echilibru. Pentru puterea de care se bucură vrăjitoarele înnăscute, trebuie plătit un preţ.

— Eu nu mă bucur de ea, răspunse Justine. Aş renunţa la ea dacă aş putea.

— Nu ai cum. E parte din tine şi, la fel ca noi, restul.

O să plăteşti preţul.

— Care preţ?

— Oricărui bărbat pe care o vrăjitoare îl iubeşte cu adevărat îi e sortit să piară. Tradiţia îi spune „blestemul vrăjitoarei”.

— Poftim? De ce?

— E o chemare să fii născută cu puteri magice, răspunse Sage. Un angajament să-i serveşti pe ceilalţi, cam ca o călugăriţă. Nu ştiu când sau cum a apărut blestemul, dar eu am crezut mereu că există ca să nu fim distrase de complicaţiile unei familii, unui

soţ.

Era prea mult de înţeles, mai ales după toate celelalte revelaţii din ultimele douăzeci şi patru de ore. Justine îşi ridică genunchii la piept şi-şi sprijinii capul pe ei, închizând ochii.

— Fiindcă nu te distrage deloc ca bărbatul pe care

1 iubeşti să moară, spuse ca pentru sine.

— Marigold a vrut să te scutească de suferinţa asta, rosti Sage. Şi e motivul pentru care eu, poate greşind, am ajutat-o. Am crezut că o să-ţi fie mai uşor fără astfel de povară. Să nu cunoşti niciodată durerea iubirii pierdute.

Jason asculta cu un zâmbet trist.

— Toată lumea moare, mai devreme sau mai târziu, spuse.

— În cazul tău, răspunse Rpsemary, probabil mai devreme. N-o să păţeşti nimic o vreme. Nimeni nu poate prezice câtă vreme, dar într-o zi o să înceapă ghinioanele… o să te îmbolnăveşti sau o să ai un accident. Şi dacă reuşeşti să supravieţuieşti, o să se întâmple ceva a doua zi, apoi următoarea, până când, în sfârşit, o să fie ceva de care n-o să mai

scapi.

— Numai dacă mă îndrăgostesc de el, spuse Justine repede, fără să se uite la Jason. Şi nu m-am îndrăgostit. Nici n-o să se întâmple.

Făcu o pauză.

— Există vreo clauză prin care să pot să scap? O soluţie? Un ritual care să desfacă blestemul, o vrajă…

— Mă tem că nu.

— Şi dacă nu cred în blestem? întrebă Jason.

— Nici Neil al meu n-a crezut, răspunse Sage cu regret. Nici tatăl lui Justine n-a crezut. Nu contează ce crezi, băiete dragă.

Cuvintele o făcură pe Justine să simtă fiori reci. Începu, speriată, să-şi măsoare emoţiile. Nu era prea târziu. Nu-l iubea pe Jason. N-avea să-şi dea voie să iubească pe nimeni, niciodată, ca să nu-l transforme într-o victimă a unei penalizări supranaturale.

Pierdută în gânduri, nu-şi dădu seama că Jason se apropiase decât când îi simţi palma caldă pe umăr.

— Justine…

— Nu, spuse ea, crispându-se şi ferindu-

se de mâna lui.

— Ce nu?

„Nu mă atinge. Nu face dragoste cu mine”.

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta, spuse pe un ton egal, ferindu-şi privirea. Vreau să merg acasă. Şi după aceea o să fac tot ce pot ca să stau departe de tine. Cincisprezece

Drumul spre Roche Harbor se dovedi a fi destul de liniştit, iar dintre norii care se despărţeau pe ici, pe colo, se vedeau fâşii de cer albastru ca porţelanul. Jason navigă precaut, atent la stânci şi la insuliţele care se iveau din apă. Multe ele erau locuri de refugiu pentru pescăruşi, cormorani şi alte păsări marine. Un vultur privea oceanul de pe creanga unui copac uscat şi complet lipsit de frunze. Când văzură malul, un stol de lebede zburară prin faţa ambarcaţiunii lor, îndreptându-se spre California pentru iarnă.

Jason îi aruncă o privire lui Justine, care abia dacă observa peisajul. Se juca absentă cu brăţara de la mână, cu buzele strânse şi evident într-o dispoziţie proastă. De când plecaseră de la far fusese distantă, de parcă numai încercarea de-a face conversaţie l-ar

fi pus pe Jason într-un pericol de moarte.

Ancorară la locul bărcii lor, şi doi dintre angajaţii portului, îmbrăcaţi în cămăşi roşii, veniră să tragă sforile şi să se ocupe de întreţinerea ambarcaţiunii. Jason o ajută pe Justine să coboare şi o conduse de-a lungul docului din lemn. O luă pe după umeri şi-o simţi cum se încordează.

— Îmi pare rău pentru caiacul tău, spuse. Poate că o să apară pe undeva.

— Cred că e pe fundul oceanului, răspunse ea, apoi răsuflă repede şi încercă să pară veselă. Măcar nu sunt cu el, şi asta datorită ţie.

— Pot să mă ofer să-ţi cumpăr altul şi în acelaşi timp să fac să fie clar că nu încerc să te impresionez cu portofelul meu supradimensionat?

Justine clătină din cap, zâmbind fără voia ei.

— Mulţumesc, dar nu.

— Acum ce urmează? întrebă el.

Expresia de pe chipul ei deveni nostalgică.

— Ne întoarcem la han, spuse. Tu te duci la muncă, eu fac la fel. Şi… asta e.

Jason o opri la capătul pontonului,

apucând cu ambele mâini de balustrada de care ea se lipise cu spatele. Trupurile nu li se atingeau, dar el ştia cum ar fi fost s-o simtă aproape; corpul lui îşi amintea de căldura ei moale.

Se uită lung în ochii ei căprui.

— Avem treburi neterminate.

Ea înţelese ce voia să spună.

— Eu… Nu pot să fac asta cu tine.

— Azi-dimineaţă ai fi vrut.

— Nu gândeam cum trebuie, răspunse Justine roşind. Acum ştiu mai bine.

— Ţi-e frică să nu cumva să începi să ţii la mine. Şi să nu mă pui cumva în pericol, continuă el cu o notă de sarcasm în glas. Aşa e?

— Nu. Da. Ascultă, oricum niciun om raţional n-ar putea să spună că noi doi ar trebui să fim împreună. Tu m-ai alege pentru tine?

— Tocmai am făcut asta.

Ea încercă să scape din cercul braţelor lui, dar Jason nu-i dădu voie.

— Nu merită, spuse Justine uitându-se în altă parte. Ştiu ce se întâmplă când moare cineva fără suflet. Se termină tot. Nu mai rămâne nimic din tine. Timpul tău e şi aşa

destul de scurt.

— Dar pot să aleg cum să-l petrec.

— Dar, dacă te rănesc cumva, eu trebuie să trăiesc cu asta.

Pe chipul ei apăru o grimasă. Justine se străduia să nu plângă.

— Nu aş putea, rosti pe un ton răguşit. N-aş suporta.

— Justine.

Jason o trase mai aproape, ea se răsuci şi ajunse cu braţele lui strângând-o de la spate. El se aplecă şi-i şopti la ureche:

— E un risc pe care sunt dispus să mi-l asum. Aşa ceva se întâmplă o dată în viaţă. Cunoşti pe cineva şi ai reacţia asta nebunească... îi atingi pielea şi ţi se pare cea mai grozavă piele pe care ai atins-o vreodată, şi niciun parfum de pe pământ nu ar putea să fie mai plăcut decât aroma ei, şi ştii că n-ai avea cum să te plictiseşti vreodată cu ea, pentru că e interesantă chiar şi atunci când nu face nimic. Chiar şi fără să ştii totul despre ea, o înţelegi. Ştii cine este, şi te potriveşti cu ea din toate punctele de vedere.

O strânse mai tare în braţe şi continuă:

— Mi-am petrecut ultimii zece ani fiind

cu tot felul de persoane cu care nu mă potriveam, motiv pentru care pot să-mi dau bine seama când am găsit femeia potrivită, spuse, sărutând-o apoi în spatele lobului urechii. Şi tu simţi ăsta. Ştii că trebuie să fim împreună.

Justine clătină din cap şi nu-i veni să creadă când îl simţi zâmbind, cu buzele lipite de urechea ei.

— O să te fac să recunoşti, spuse el. În noaptea asta.

— Nu.

Jason o răsuci cu faţa spre el.

— Găseşte o vrajă, atunci, spuse pe un ton scăzut. Găseşte o cale să fim împreună.

Justine îşi muşcă buza de jos şi clătină din cap.

— M-am gândit deja la toate vrăjile pe care le ştiu. Nu-mi trece prin cap decât o vrajă de longevitate, şi nu pot să fac asta.

El o privi atent.

— De ce?

— Ţine de magia înaltă. Orice are legătură cu viaţa şi cu moartea e interzis. Vrăjile de genul ăsta sunt periculoase chiar şi în mâinile celor mai experimentaţi practicieni. Dacă vraja de longevitate ar

funcţiona, ar fi teribilă. Oamenii cred, în general, că longevitatea e un lucru bun, dar în orice grimoar citeşti, ea e clasificată drept blestem. E o soartă crudă să trăieşti mai mult decât ar fi natural… ai trăi mai mult decât toţi cei la care ţii, trupul şi mintea ţi s-ar deteriora, dar oricât de multă durere, singurătate şi dor ai simţi, ai continua să trăieşti. La final ai ajunge să cerşeşti finalul suferinţei, fiindcă moartea ar fi o binecuvântare.

— Şi dacă aş vrea să încerci chiar şi aşa? Dacă aş spune că meritǎ, doar ca să fiu cu tine?

Ea clătină din cap.

— Nu ţi-aş face aşa ceva. Chiar dacă aş fi dispusă s-o fac şi vraja mi-ar reuşi, tot n-am putea să fim împreună. Suntem prea diferiţi. Eu n-aş putea să sufăr viaţa ta şi n-aş putea să trăiesc ca tine, iar pe tine nu te văd renunţând la toate lucrurile pentru care ai muncit ca să trăieşti pe o insulă mică şi liniştită. Ai fi nefericit până la urmă. Ai da vina pe mine.

Justine se întoarse spre el, cu faţa ascunsă.

— Nu are rost, spuse pe un ton înfundat.

Ne e mai bine despărţiţi. Asta-i soarta.

Jason o strânse în braţe şi o ţinu aşa multă vreme, fără să-i pese de străinii care treceau pe lângă ei pe ponton. Părea că se resemnase în faţa inevitabilului.

Doar că, atunci când în sfârşit vorbi, în voce nu i se auzi nici urmă de resemnare:

— Singura soartă în care cred, Justine, e aceea care intervine atunci când noi nu alegem. Te vreau, şi să fiu al naibii dacă o să las ceva să-mi stea în cale.

* * *

Toată lumea din grupul *Inari* se arătă uşurată să-l aibă pe Jason înapoi la *Artist's Point.* Gil Summers, un coleg din facultate care se ocupa de dezvoltare, Lars Arendt, avocatul, Mie Tierney, un director de la contabilitate şi achiziţii, şi Todd Winslow, arhitectul clădirii *Inari* din San Fracinsco.

— M-am bucurat de pauză, le spuse Jason apăsat. Mă descurc şi fără internet şi semnal la telefon.

Mike nu era prea convins.

— Mie mi-ai spus odată că, dacă iadul şi raiul ar exista, atunci amândouă ar fi orăşele de provincie, doar că în iad n-ar exista internet.

— Eu cred, spuse Todd, zâmbind şiret, că lui Jason nu i-a păsat de internet pentru că primea atenţia unei anume gazde cu picioare lungi şi părul negru.

Jason îi aruncase o privire ameninţătoare şi, cu toate că Todd îi zâmbise fără urmă de stânjeneală, nici nu mai spusese nimic. Existau limite ale intimităţii pe care toată lumea, chiar şi prietenii apropiaţi ai lui Jason, ştiau că nu era cazul să le întreacă.

Priscilla, pe de altă parte, îndrăznea să deschidă subiecte de care alţii se fereau. Cu un an înainte, Jason o intervievase şi o angajase dintre mai multe stagiare pe postul de asistentă personală, după ce unul dintre directorii lui făcuse o selecţie preliminară. Cu accentul ei de provincie şi trecutul neconvenţional, Priscilla fusese o alegere neobişnuită. Oricum, inteligenţa şi competenţa o făcuseră să se remarce printre colegii ei.

Primise postul, însă, şi pentru că la finalul interviului răspunsese la întrebarea lui Jason legată de orice alt lucru pe care el, poate, trebuia să-l ştie despre ea, cu:

— Cred că ar fi, spusese. N-am putut să

nu observ că nu aveţi suflet.

El o privise fix, iar ea adăugase:

— S-ar putea să pot să vă ajut în privinţa asta.

Nu se putea ca Priscilla să ştie. Îi ceruse să explice, iar ea îi spusese că simţea astfel de lucruri. O angajase aşteptându-se să aibă parte şi de alte revelaţii mai târziu, şi aşa se şi întâmplase. Până la urmă ea recunoscuse că era vrăjitoare înnăscută.

— Ai putea să spui că eu şi ai mei suntem ramura săracă a familiei Cincifrasini, îi spusese Priscilla lui Jason. Avem sânge de vrăjitoare, dar nimeni din ramura asta a familiei n-a făcut niciodată nimic în privinţa asta. Doar într-o noapte, în 52, bunica Cincifrasini a făcut luna să cadă de pe cer. S-a izbit de linia orizontului şi s-a ridicat la loc. Totul a durat zece minute, de la început până la sfârşit. Oricând povestea despre cum dăduse luna jos de pe cer, mama îmi spunea că de fapt fusese un balon meteorologic, dar eu ştiam că bunica nu minţea.

Priscilla spunea că mama ei nu voia ca ea să ştie adevărul despre moştenirea magică a familiei lor, fiindcă ar fi fost daţi

afară din comunitatea cu frica lui Dumnezeu din care făceau parte. Aşa că Priscilla încercase pe ascuns să înveţe ce putea de la bunica şi de „la stră-mătuşa ei, amândouă vrăjitoare care practicau în secret.

După ce începuse să lucreze pentru Jason, ea adunase date despre câteva dintre grimoarele vechi. Triodecadul era amintit pe lista lor. Căutându-i pe descendenţii proprietarilor anteriori ai Triodecadului, Priscilla o identificase pe Justine Hoffman ca fiind ultima din familie. Cu siguranţă că avea deja grimoarul şi, dacă vreo carte de pe pământ conţinea secrete care ar fi putut să-l ajute pe Jason, atunci legendarul Triodecad era aceea. Printr-o coincidenţă sau datorită unei întorsături a sorţii, Justine locuia pe o insulă unde Jason voia să cumpere teren.

Jason îi era recunoscător Priscillei pentru că-l condusese în acel loc, şi ajunsese s-o placă pe cât de mult putea să placă pe cineva care îşi amintea cu drag de caşcavalul Pimento, de sandvişurile cu pâine albă, de chiftele din jeleu de strugure şi care credea că apogeul carierei lui Clint Eastwood fusese filmul cu urangutanul.

Jason îşi asumase rolul de mentor şi încercase se ajute pe Priscilla să înţeleagă valori precum subtilitatea şi moderaţia. Nu era nevoie de un ciocan ca să omori muşte. Treptat, ea învăţă că deprinderile care te ajutau să ieşi din mizerie nu erau în mod necesar cele la care trebuia să ţii după ce-ţi depăşeai condiţia.

— Cum se simte Justine? întrebă Priscilla, aşezându-se la masa din camera lui Jason şi deschizând laptopul.

Jason se aşează pe marginea patului.

— E bine.

— Aţi…

El o opri cu un gest scurt.

— Hai să terminăm cu afacerile mai întâi.

Priscilla îşi dădu o şuviţă arămie şi dreaptă după ureche şi deschise un fişier de pe ecran.

— Trebuie să răspunzi numai la două lucruri. Ai fost invitat să ţii discursul de începere la *Quakelon* în Dallas, vara viitoare.

Era simplu.

— Nu.

— Nici măcar la un panel nu vrei să

participi? O oră?

Jason clătină din cap.

— Săptămâna viitoare mă duc la *Cal-Con.* O conferinţă pe an, nu mai mult.

Fusese de acord să dea o petrecere privată pentru o strângere de fonduri în numele unei asociaţii caritabile care se ocupa de cancer, dar avea să fie un eveniment nemediatizat. Discutară alte câteva lucruri care ţineau de afaceri – ultimele reparaţii pentru *Skyrebels,* inclusiv o eroare logică la ecranele de încărcare ale add-on-urilor şi câteva optimizări la memorie şi stabilitate.

Priscilla închise laptopul şi-i aruncă lui Jason o privire întrebătoare.

— Ce s-a întâmplat? Cu tine şi Justine.

Jason tăcu o clipă, fiindcă nu ştia cum să răspundă. Dacă-i enumera faptele nu era destul ca ea să înţeleagă tot ce se întâmplase, ce se întâmpla în continuare. Era imposibil de cuantificat ce voia şi ce simţea.

— Ai auzit vreodată de un legământ? întrebă.

Priscilla clătină din cap. El îi explică, iar ea îl ascultă în felul în care asculta atunci

când aduna informaţii pentru mai târziu. Spre deosebire de Justine, ea nu avea deloc reţineri în ceea ce privea magia. Voia să înveţe cât mai mult şi nu i se părea important preţul, încă. Într-o zi avea să-i pese şi de asta.

— Săraca, spuse cu un aer sincer şi înţelegător. Nu pot să-mi imaginez cum e să fii blestemată de cineva dintre ai tăi.

— Lui Justine nu i-a picat deloc bine, spuse Jason, şi n-a ajutat nici să afle că Rosemary şi Sage au făcut şi ele parte din asta. Sunt ca o familie pentru ea. A fost devastată.

— Norocul ei că ai fost şi tu acolo ca s-o ajuţi.

Ceva din tonul Priscillei era puţin ironic.

— L-am fost alături ca prieten, rosti Jason scurt.

— Un prieten n-ar plănui să-i fure grimoarul.

— N-am de gând să fur nimic. O să-i dau cartea înapoi după ce găsesc informaţia de care am nevoie.

— De ce n-o rogi să ţi-o împrumute?

— M-ar refuza.

— Cum aşa? Dacă ţi-e prietenă…

— E complicat.

Priscilla se uită la el fără să clipească.

— Am găsit cartea de vrăji cât ai lipsit tu, spuse până la urmă. Sub patul lui Justine, în casa din spate. E încuiată.

— Ştiu unde e cheia. Justine o poartă pe un lanţ, la gât.

— Chiar dacă iei cheia de la ea, cartea e apărată de ceva mai puternic decât o încuietoare din cupru. N-ai reuşi să treci de uşa din faţă.

Jason clătină încet din cap. Văzând că nu înţelege, Priscilla îi explică:

— Un grimoar e legat de stăpânul lui printr-o grămadă de vrăji. Dacă încerci să-l iei, o să se opună. Ca un magnet.

— Şi cum trec peste asta?

— Părerea mea e că trebuie să-i câştigi încrederea lui Justine. S-o faci să ţină la tine, spuse Priscilla, părând tulburată. Înţelegerea pe care am făcut-o… o să-ţi ţii cuvântul? N-o să-i faci rău lui Justine luându-i cartea definitiv?

— Am spus deja că am de gând să i-o dau înapoi. N-am nici cea mai mică intenţie să-i fac rău sau să mi-o fac inamică. Ba chiar pe dos.

Priscilla căpătă o expresie puţin uimită.

— Doar n-ai de gând să fii prieten cu ea după asta, nu?

— E treaba mea.

Priscilla îi studie chipul neclintit.

— Nu uita ce ţi-am spus: să nu te încurci niciodată cu o vrăjitoare. Dacă se îndrăgosteşte de tine, eşti mort. Chiar şi cele mai amabile dintre noi sunt ucigaşe de bărbaţi. Nu controlăm asta. Toţi bărbaţii din familia mea au murit înainte de vreme, inclusiv tăticul meu. Nu vrei să ai de-a face cu aşa ceva. Nu poţi să câştigi.

— Dar tocmai mi-ai spus să-i câştig încrederea lui Justine.

— Încrederea, da, dar nu iubirea. După ce faci rost de ce-ţi doreşti, pleacă de lângă ea cât mai repede şi nu te uita înapoi.

* * *

— Sigur te simţi bine? întrebă Zoe din nou, punând ingrediente în cămară.

— Totul e minunat, exclamă Justine în timp ce curăţa filtrul industrial de cafea. Mă simt bine, doar că am pierdut caiacul. Dar se poate înlocui. Orgoliul mi-e puţin rănit, însă. M-am simţit ca o proastă când mi-am

dat seama că m-a prins furtuna.

— Cred că ai fost foarte uşurată să-l vezi pe Jason.

— Mai mult decât uşurată, spuse Justine, hotărând că nu avea sens s-o facă pe Zoe să se îngrijoreze explicându-i că era pe jumătate moartă când apăruse Jason.

După ce se întorsese la han, Justine se bucurase să afle că totul mersese bine în absenţa ei. Annette şi Nita făcuseră curat în camere şi în salon, iar Zoe se ocupase de bucătărie. Niciunul dintre oaspeţi nu se plânsese, ci toţi se bucuraseră să stea în salonul de citit, lângă şemineu, cât durase furtuna, iar verişoara ei le adusese gustări şi ceai.

Zoe simţi cumva vă Justine nu-i spunea tot ce se întâmplase pe insula Cauldron. După ce ascultă versiunea scurtă a nopţii petrecute la far, ea întrebă cu un aer bănuitor:

— Nu s-a întâmplat nimic între tine şi Jason?

În mintea lui Justine apăru imaginea ei în braţele puternice ale lui Jason, cu pielea lui aurie ca lumina soarelui, şi simţi cum roşeşte.

— Cred că n-aş fi umană dacă n-aş fi puţin amorezată de el, spuse, încercând să pară nonşalantă.

— Şi Jason? întrebă Zoe, aducându-i în acelaşi timp o rolă de prosoape de hârtie ca să folosească pe filtrul de cafea. Şi el simte ceva pentru tine?

— Ei bine… asta nu contează.

— De ce nu?

— E opusul meu în toate, Zoe. Face parte dintre cei unu la sută. Are un avion al companiei. Are trei case şi nu locuieşte în niciuna dintre ele. Nu pot să fiu cu cineva care e aşa.

Zoe îi aruncă o privire afectuoasă şi exasperată.

— Se poartă frumos cu tine? Te face să râzi? îţi place să vorbeşti cu el?

După ce Justine dădu din cap aprobator drept răspuns la fiecare dintre întrebările ei, Zoe adăugă:

— Poate că astea sunt singurele lucruri la care trebuie să te gândeşti.

— Nu e atât de simplu.

— Eu cred că este. Oamenii se folosesc de complicaţii doar ca să renunţe prea repede.

Zoe o ajută pe Justine să împingă aparatul greu la locul lui, apoi întrebă:

— Câteva fete vor să ne vedem la sfârşit de săptămână. Ai chef de o seară de film?

— Sigur. Dar fă-mi o favoare. Spune-le dinainte să nu mă întrebe nimic despre Jason.

— O să fie nevoie să găseşti o variantă PR pentru ele, spuse Zoe. Altfel n-o să se oprească din întrebat.

— PR adică relaţii publice? Sau prostii repetate?

— Provocator şi riscant, sugeră Zoe făcându-i cu ochiul.

Justine zâmbi şi se apropie de unul dintre dulapuri.

— Unde e mojarul ăla mic, din piatră, pe care-l foloseşti la pisat mirodenii?

— Ţi-l aduc eu.

Zoe deschise unul dintre dulapuri, scoase mojarul şi pistilul şi i le aduse lui Justine.

— Pot să te ajut cumva?

— Nu. Mă gândeam să încerc o mască din ovăz pisat şi miere.

— Să adaugi câteva picături de lămâie, îi sugeră Zoe întinzând mâna spre castronul

cu fructe. O să-ţi lumineze tenul.

Ridică o lămâie coaptă şi i-o oferi verişoarei ei.

— Cât despre ce discutam înainte… încearcă să fii deschisă, Justine. Uneori iubirea apare unde nu te aştepţi.

Justine îi aruncă o privire întunecată.

— La fel şi buruienile.

Zoe îi zâmbi.

— Bine. Am plecat.

După ce verişoara ei ieşi, Justine se îndreptă spre căsuţa sa, luă grimoarul de sub pat şi-l aduse în bucătărie. Se uită la secţiunea cu poţiuni, tonice şi tincturi, unde găsi reţeta pe care o căuta. O licoare de descurajare, care garantat avea să rupă orice atracţie sau ataşament. Dacă-i dădea chiar ea lui Jason paharul, acesta avea să-şi piardă interesul pentru ea cât de curând.

Fiindcă nu se aştepta ca el să bea din proprie iniţiativă licoarea, Justine avea să fie nevoită să i-o dea fără ştirea sa. Se simţea mai mult decât vinovată din cauza asta, dar n-avea de ales. Era pentru binele lui, până la urmă. Încerca să-i salveze viaţa.

Tresări când îşi aminti cuvintele lui: „Oricând cineva spune că e pentru binele

tău, garantat vrea să-ţi facă rău într-un fel sau altul”.

Nu exista un termen pentru situaţiile în care trebuia să alegi între două opţiuni la fel de neplăcute? Decise amuzată că într-o astfel de situaţie se numea că eşti „mâncat”.

Ieşi în grădina de mirodenii ca să adune rădăcină de lemn dulce, mentă, pătrunjel şi măghiran. Se întoarse în bucătărie cu o mână de plante aromate şi încuie amândouă uşile. Era important să urmeze reţeta la literă şi n-avea de gând să rişte întreruperi.

Măcină ierburile în mojar, puse mixtura într-o tigaie din cupru şi adăugă apă. După ce lăsă totul la fiert pe aragaz, merse în cămară ca să ia o cutie din carton de pe raftul de sus. În ea erau câteva ingrediente de bază, printre care mici borcane, sticluţe şi câteva pacheţele de răşină. Măcină puţin mirt şi nişte răşină de dracena şi le adăugă la fiertură.

În timp ce licoarea fierbea, Justine aprinse un mănunchi de crengi de salvie legate împreună şi făcu mişcări largi în toată bucătăria, ca să alunge energiile negative. După ce termină fiertura, Justine strecură amestecul într-un castron mic, făcu

puţină curăţenie şi se întoarse la masă, ca să termine licoarea. Deschise din nou cartea şi citi în continuare din reţetă, care cerea „lacrimi de fecioară”.

— Minunat, spuse Justine către carte pe un ton sarcastic. Sunt destul de sigură că nu intru la categoria fecioare.

În lipsa unor fecioare care să plângă în hohote, însă, trebuiau să fie suficiente propriile ei lacrimi. Dar cum să se facă să plângă? Intră în cămară şi găsi lădiţa în care Zoe ţinea ceapa.

— Sper să merite efortul, spuse încet, aşezând o ceapă mare şi galbenă pe tocător.

O tăie în două, se încordă şi îşi apropie faţa de aburii caustici, forţându-şi ochii să rămână deschişi.

Începură să o usture şi să-i curgă aproape instantaneu.

— Fir-ar să fie! spuse cu răsuflarea tăiată, căutând orbeşte o sticlă mică.

Reuşi cumva să prindă două lacrimi şi, după ce-şi şterse ochii cu nişte şerveţele de hârtie, duse sticla la masă şi folosi o pipetă ca să o umple cu amestecul din castron.

Acum nu mai rămânea decât să recite vraja, iar licoarea avea să fie gata. Dar când

întinse mâna spre Triodecad, paginile se mişcară de la sine, iar cartea se închise cu zgomot.

— Hei, protestă Justine, nu te mai juca şi lasă-mă să termin licoarea.

Forţă grimoarul să se deschidă şi găsi iar vraja. Recită repede cuvintele, folosindu-şi braţele ca să ţină coperţile desfăcute, fiindcă se străduiau să se închidă iar.

— Pasiune nedorită, cu lacrimi de fecioară eşti stropită. Elixir, inima i-o răceşte, până când iubirea nu şi-o mai doreşte!

Răsuflând greu din cauza efortului, Justine închise Triodecadul şi-i puse dop sticlei.

— Gata, spuse cu voce tare. Un strop din asta şi Jason n-o să ştie cum să scape mai repede de mine.

Ochii o usturau iar.

— Ceapă proastă, spuse, întinzând mâna spre încă un şerveţel, deşi ceapa feliată era în cealaltă parte a camerei.

La nouă seara fix, Justine bătu la uşa lui Jason. Strângea tava de argint mai tare decât era necesar, iar paharele de vodcă şi cuburile de gheaţă se ciocneau cu zgomot.

Uşa se deschise. Privirea lui Jason o cuprinse cu totul şi declanşă un carusel de emoţii în interiorul ei – căldură, dorinţă, fascinaţie.

El îi făcu semn să intre şi luă tava, pe care o aşeză pe masă.

„Nu sunt îndrăgostită de el”, îşi spuse când Jason întinse mâinile spre ea. Deşi parfumul pielii, care mirosea a apă sărată şi senzaţia de confort din braţele lui îi intoxicau simţurile. Deşi i se pusese un nod în gât, de parcă i-ar fi venit să plângă.

— Poimâine pleci, se trezi spunând pe un ton stânjenit.

— Şi?

— O să se termine între noi.

— N-o să se termine nimic, spuse el. Abia am început.

— Orice altă femeie ar fi mai potrivită pentru tine. Ştii că eu nu am ce să caut în viaţa ta.

Jason se aplecă şi o sărută pe gât, apoi îi apucă şoldurile în palme şi îi şopti blând, cu buzele lipite de pielea ei:

— Ba eu cred că o să mi te potriveşti mănuşă. Vino să facem o probă.

Ce bărbat neobrăzat. Obrajii lui Justine

ardeau. Abia dacă putea să stea pe loc, fiindcă fiecare terminaţie nervoasă îi tresărea de dor. Nu putu să nu-şi imagineze, numai o clipă… cum ar fi fost să-l simtă în ea.

— Ţi-am adus vodca, spuse retrăgându-se.

Agitată, îşi aranjă părul şi îşi trase în jos marginea tricoului.

— Ar trebui să bei un pahar. O să te ajute să te relaxezi.

— Nici măcar o sticlă nu m-ar ajuta, îl auzi spunând din spatele ei.

Justine îşi strânse braţele în jurul taliei şi se apropie de fereastră, ca să se uite la conturul întunecat al căsuţei ei. Afară, noaptea era răcoroasă şi întunecată în jurul hanului. Lampa de la uşă avea o aură ca acelea pictate pe icoanele medievale.

— Şi dacă aş fi de acord să-ţi vând casa mea de pe strada Dream Lake? întrebă fără să-l privească. La un preţ cinstit. Aşa, ai putea să locuieşti acolo când ai vrea să vizitezi şantierul. N-ar trebui să te mai întorci la *Artist's Point.*

— Încerci să mă mituieşti să stau departe de tine?

Justine se înfioră când auzi cuburile de gheaţă zornăind în recipientul lor de pe tavă. Jason ridicase unul dintre paharele de vodcă.

— Nu te mituiesc, spuse. Vreau doar să aranjăm situaţia în aşa fel încât să nu avem probleme pe viitor.

— Nu poţi să nu ai probleme pe viitor, spuse el. Chiar dacă ai găsi o cale să nu-ţi mai pese de mine, chiar dacă ai putea să nu-mi mai vorbeşti, ar exista alte probleme. Aşa e viaţa, o problemă după alta. Nu poţi să controlezi nimic din toate astea. Nu poţi decât să întinzi mâna după câte ceva bun atunci când ai ocazia, şi să te ţii bine de acel lucru, orice s-ar întâmpla.

— Nu pot, spuse ea apăsat. Încerc să te salvez.

Urmă o pauză lungă. Justice auzi paharul coborând înapoi pe tavă.

— Nu încerca să mă salvezi. Încearcă doar să mă iubeşti.

— Asta ar fi foarte uşor, rosti ea pe un ton chinuit. Atât de ridicol de uşor ar fi să te iubesc, continuă, cu spatele la el. Doamne, mi-aş dori să nu fi rupt niciodată legământul. Au avut dreptate, era mai bine

înainte. Şi pentru tine era mai bine.

— Nu ai fi fost…

Se opri brusc şi trase adânc aer în piept. Justine se răsuci şi-l văzu sprijinindu-se cu mâinile de masă, cu capul aplecat deasupra paharul gol de vodcă. Era atât de încordat încât prin tricou i se vedeau contururile muşchilor.

— Justine.

Vocea îi sunase ciudat. Băuse licoarea de descurajare. Oare funcţiona? Oare greşise ceva? Jason nu respira cum trebuie. *„Pe oasele lui Hades!”* Oare-l îmbolnăvise?

— Da? întrebă, apropiindu-se precaut.

— Ce-ai pus în vodcă?

Tonul lui fusese înşelător de blând.

— Poate un strop de amestec de ierburi. Ca un fel de… tonic. Cum te simţi?

Jason respira greu şi înghiţea în sec, iar pielea i se înroşise peste tot.

— Precum un cal de curse care-a luat steroizi.

Justine clătină nedumerită din cap. Nu părea prea bine. Ceva nu mersese cum trebuia.

Atunci Jason o privi, cu pupilele dilatate, semănând cu două adâncuri de smoală

topită.

— Justine, spuse încet, ce naiba mi-ai făcut? Şaisprezece

— Ar trebui să stai jos, spuse Justine speriată. Îţi aduc nişte apă. Eşti…

Se opri, surprinsă. Dintr-o privire observă că Jason era excitat. Foarte excitat. Cu siguranţă nu un efect secundar al unei poţiuni de descurajare. Uluită, ea întinse mâna după celălalt pahar de vodcă şi luă o înghiţitură mică, abia umezindu-şi buzele.

Un val de căldură o cuprinse dintr-odată, din cap până-n picioare. Simţi cum focul îi aleargă prin vene. Între coapse ceva îi zvâcni puternic. Abia dacă reuşea să gândească prin ceaţa de dorinţă şi nedumerire. Şi toate astea de la o singură înghiţitură de vodcă.

Iar Jason băuse tot paharul.

— E exact pe dos decât am vrut! exclamă frustrată. Oare ce n-a mers?

Jason luă un pumn de gheaţă şi o duse la ceafă. Gheaţa se topi de parcă ar fi fost aruncată într-o tigaie încinsă. Pârâiaşe strălucitoare începură să-i curgă pe gât şi mai jos, pe tricou. Respira printre dinţi, întretăiat, tremurând.

— Îmi pare foarte rău, îi spuse Justine nefericită, întinzând mâna ca să-l atingă, apoi trăgând-o înapoi ca arsă când el îi aruncă o privire ameninţătoare. N-am vrut să… N-ar fi trebuit… Ce te-ar ajuta? Mai multă gheaţă? Să dau drumul la apă rece în baie?

Jason nu păru că aude. Îşi trecu mâinile reci şi ude pe faţă, pe bărbie. Pometii înalţi îi erau îmbujoraţi, genele lungi şi negre, ude. Îşi scoase tricoul, îl mototoli şi îşi şterse cu el umerii şi ceafa. Pentru un moment, Justine nu putu decât să se uite fix la el.

— Îmi pare rău, spuse din nou. Înrăutăţesc încontinuu situaţia.

Muşchii puternici ai spatelui lui tresăriră când îl atinse, de parcă şi cea mai mică presiune ar fi fost tortură. Justine îşi puse cu regret obrazul pe pielea lui fierbinte. Jason se întoarse încet, de parcă o mişcare bruscă ar fi putut să-l facă să-şi piardă controlul. O strânse la piept, iar ea simţi în el tensiunea înfometată a unui leopard care se pregăteşte să atace.

— Am urmat reţeta întocmai, reuşi să spună. Ar trebui să funcţioneze.

Jason îşi plimbă buzele pe pielea ei, până la intersecţia dintre gât şi umăr, sărutând-o apăsat.

— Reacţie paradoxală, spuse.

— Ca atunci când antidepresivele dau gânduri suicidare sau…

Tresări când simţi că el încerca să-i desfacă blugii. Nasturele de sus se desfăcu, fermoarul coborî cu un şuierat.

— Sau atunci când analgezicele îţi dau dureri de cap…

I se tăie răsuflarea când el băgă mâna în blugii ei, pe la spate, pe sub lenjeria intimă.

— Te vreau, îi spuse cu buzele lipite de pielea ei.

Sper că sentimentul e mutual.

— Da, dar…

— Pentru că nu scapi de-aici fără să te culci cu mine.

Justine făcu ochii mari. Nu putea să gândească în timp ce ei o mângâia, căutându-i corpul cu gura şi cu mâinile. O şocau lucrurile pe care el le şoptea cu fiecare răsuflare întretăiată… voia să-i sărute, să-i atingă şi să facă proprietatea lui fiecare părticică a ei, s-o facă să cerşească, s-o facă să aibă un orgasm aşa puternic

încât să i se pară că fusese întoarsă cu susul în jos.

— Şi voiam toate astea, fir-ai tu să fii, spuse încet, chiar şi înainte să-mi pui drogul violului în pahar.

— N-a fost vorba de aşa ceva, protestă ea. Am pregătit o licoare de descurajare ca să te fac să nu mă mai vrei.

El îşi apăsă buzele deasupra pielii ei, sărutându-i gâtul cu pasiune.

— Ţi se pare că sunt descurajat? întrebă, trăgându-blugii în jos şi apucându-i fundul cu amândouă mâinile.

Ea închise ochii pe jumătate şi lăsă capul pe spate, iar el o trase mai aproape, lipind-o de corpul lui aprins.

— Nu, spuse ea pe un ton pierdut. Dacă vrei, pot să mă duc să caut un antidot.

— Am eu deja unul.

Îi trase tricoul peste cap şi începu să-i desfacă sutienul. Justine simţi blugii alunecându-i la podea şi călcă afară din ei cu neîndemânare. Jason îi aruncă lenjeria cât colo şi-şi scoase şi ei blugii, privind-o de parcă se aştepta ca ea s-o ia la fugă. N-aveau să vorbească înainte, să scadă lumina lămpii, să închidă fereastra, să-şi pună

hainele frumos pe scaun. Exista posibilitatea destul de mare să nici nu ajungă până în pat.

O trase lângă el, la pieptul lui, sărutând-o fără oprire, ba cu blândeţe, ba cu nesaţ. Căldura trupului îi era insuportabilă, pielea abdomenului şi a pieptului şi a sexului fierbinţi, arzând. Justine îşi feri gura, cu răsuflarea tăiată. Aerul era ca într-o saună şi îi ardea plămânii. Jason întinse mâna spre masa din spatele ei şi luă în pumn nişte gheaţă, pe care o lipi de sânul ei, apoi o plimbă în jos, spre abdomen. Justine tremură şi răsuflă uşurată. Jason îi prinse un sfârc în gură şi sorbi umezeala rămasă în urma mâinii sale. Mai luă gheaţă de pe tavă şi şi-o trecu pe piept, apoi băgă în gură un cub.

Arzând, dezorientată, Justine se sprijini de marginea mesei din spatele ei în timp ce Jason se aplecă. Lăsă privirea în jos şi părul îi acoperi chipul. Îi simţi mâinile reci pe coapse, cu degetele care mângâiau în sus, spre locul în care pielea ei era chinuitor de sensibilă. Simţi cum îi desface trupul şi tresări, scoţând un sunet incoerent când el o sărută cu gura îngheţată, atingându-i cu

limba carnea moale, desenând cercuri reci în jurul centrului ei vulnerabil. Justine suspina cu fiecare răsuflare, străduindu-se să rămână tăcută, deşi i se părea imposibil. Îşi astupă gura cu mâna, ca să oprească un ţipăt, şi încercă să-i împingă capul la o parte.

Simţi o atingere neruşinată „lentă, cu limba, auzi un murmur gutural, apoi Jason se ridică şi o împinse spre pat, dar picioarele ei erau prea amorţită ca să poată s-o ducă. El o ridică fără nicio dificultate şi o duse până la salteaua pe care o aşeză cu faţa în sus.

Justine îşi desfăcu pulpele, fără ruşine, şi îşi ridică mâinile deasupra capului, lipsită de apărare. Era foarte aproape de orgasm, cu chipul îmbujorat şi ameţită, întinse mâinile după el şi îl trase deasupra, căutându-i buzele. El o sărută adânc, atât de priceput încât o făcu să geamă chiar atunci, şi îi desfăcu mai mult coapsele, pătrunzând-o cu o mişcare fermă. Justine ridică genunchii şi îi primi greutatea delicioasă deasupra ei.

O peliculă de sudoare îi dădea pielii lui un luciu metalic, iar lumina îi aluneca de-a

lungul venelor de pe braţe şi de pe gât. Închisese ochii şi se încruntase de parcă ar fi simţit durere. Se mişca repede, vehement, fără să se oprească, aşa cum îşi dorea şi ea. Justine se mişca în acelaşi ritm cu el, ridicându-şi şoldurile, din ce în ce mai aproape de el, până când amândoi gemură şi, cutremurându-se, fură cuprinşi de plăcerea atotcuprinzătoare. Jason rămase nemişcat în interiorul ei, iar Justine simţi căldura eliberării lui.

Până la urmă el se rostogoli la o parte şi o trase după el. Respira mai rar, pieptul i se ridică şi îi cobora cu mişcări egale. Erau încă încătuşaţi unul în trupul celuilalt, Justine îi simţea încă pulsul şi tremurul corpului în corpul ei.

Avea să regrete mai târziu, dar în acea clipă nu putea să se convingă să plece. Tresări când el se retrase.

— Eşti încă…

— Da, rosti el pe un ton sec. N-am luat niciodată Viagra, dar din câte-mi dau seama, ai reuşit să faci un înlocuitor pe cinste.

— Îmi pare foarte rău. Chiar n-am vrut să-ţi fac aşa ceva.

Văzând că el nu spunea nimic, ea întrebă încet:

— Eşti furios pe mine?

— Da, dar mi-e greu să mă concentrez atunci când mă înec în endorfine.

Ea zâmbi puţin şi se relaxă alături de ei. Jason îi mângâie cu lentoare sânul.

— Încă mai iei anticoncepţionale?

Ea răspunse dând afirmativ din cap.

— Am încălcat regula cu prezervativul. Îmi pare…

— Nu trebuie să-ţi tot ceri scuze.

Îi prinse sfârcul între degete şi trase încet. Nimeni nu o mai ţinuse niciodată în braţe atât de mult după sex, şi nici nu-şi dorise vreodată asta. Mâinile lui Jason, însă, erau blânde şi îi făceau plăcere, mângâind-o şi făcând să înflorească în ea noi şi noi fiori.

— Nu e o problemă atâta vreme cât nu mă îndrăgostesc de tine, se auzi spunând.

— Dar o să te îndrăgosteşti.

Replica fusese suficientă ca s-o trezească din euforie. Se ridică într-un cot şi se încruntă la el.

— Ba nu. Singurul motiv pentru care sunt cu tine-n pat e că suferi de una dintre urgenţele acelea care durează patru ore,

despre care spun mereu la televizor.

— Provocată de tine, îi atrase el atenţia.

— Da, şi încerc să te ajut, dar ţi-aş fi recunoscătoare dacă n-ai încerca să transformi asta în ceva romantic sau încărcat emoţional.

El îi răspunse pe un ton blând, dar sec:

— Ce ţi-ar plăcea să fac.

Justine se gândi un moment.

— Spune-mi cele mai rele lucruri despre tine. Convinge-mă să nu mă îndrăgostesc de tine.

El îi aruncă o privire neîncrezătoare şi-o trase jos din pat. Justine îl urmă în baie.

— Spune-mi câteva dintre obiceiurile tale proaste, insistă. Laşi prosoape ude pe pat? îţi tai unghiile în sufragerie?

— Nu.

Jason intră la duş şi îi făcu semn să i se alăture.

— Atunci *ce?*

Justine rămase alături de el, cutremurându-se de plăcere când apa caldă îi atinse trupul.

— Nu eşti perfect. Trebuie să fie ceva.

Jason luă săpunul şi făcu clăbuc în palme.

— Când mă îmbolnăvesc, sunt ca un bull terrier turbat, îi spuse, începând s-o spele cu mâinile lui mari şi alunecoase. În timpul filmelor atrag mereu atenţia asupra scăpărilor din scenariu în timp ce toată lumea încearcă să urmărească acţiunea.

Văzând că Justine zâmbea, se aplecă şi o sărută.

— Uneori, în timpul câte unei discuţii în contradictoriu, scot telefonul şi caut informaţii ca să dovedesc că am dreptate, apoi revin în conversaţie când oricum nu mai e relevant ce-am descoperit.

Se opri puţin.

— Las cutii goale în frigider. Oricând dau de un bol cu amestec de nuci, mănânc toate migdalele şi nucile caju şi las alunele pentru ceilalţi. Uneori, când nu pot să dorm noaptea, corectez la întâmplare paginile altora de pe Wikipedia.

O sărută din nou, sorbindu-i râsul de parcă ar fi putut să-i simtă gustul.

— Acum spune-mi şi tu ce defecte ai.

Justine trecu în spatele lui ca să-l săpunească şi îi admiră contururile puternice ale trupului.

— Fluier când şterg podelele sau dau cu

aspiratorul. De obicei, începutul melodiei ăieia a celor de la Black Keys, care apare în reclame. Într-o zi am fluierat atât de mult că Zoe a venit după mine cu o spatulă.

Se opri când îl auzi râzând încet.

— Când mă plictisesc, continuă, cumpăr lucruri de care n-am nevoie, de pe Internet. Şi pot să mă opresc din orice fel de joc chiar în toiul lui şi să nu mă mai întorc la el niciodată.

— Serios? Cum reuşeşti? Jason părea cu adevărat nedumerit.

— N-am putere de concentrare a atenţiei. Îmi place şi să le dau sfaturi celor care nu-mi cer sfatul.

Întinse mâinile în jurul lui, cu palmele alunecoase de la săpun, şi îi prinse penisul între ele.

— Şi, după cum ai descoperit de curând, le dau afrodiziace oaspeţilor nevinovaţi ai hanului.

Jason era excitat şi respira sacadat.

— E un obicei al tău? reuşi s-o întrebe.

— Tu eşti primul, de fapt.

— O să fiu şi ultimul.

Ea strânse degetele şi le lăsă să alunece în sus şi-n jos pe trupul lui.

— Cum îţi place? şopti cu buzele lipite de spatele lui ud. Aşa? Sau… aşa?

— E…

Jason se văzu nevoit să mai tragă o dată aer în piept.

— Doamne. Da, aşa.

Aplecă puţin capul şi se sprijini de perete, cu pieptul tresăltând. Justine se lipi de spatele lui şi-l mângâie, în timp ce apa curgea peste ei şi în aer se ridicau vălătuci de abur alb. Jason spuse ceva pe un ton scăzut, o alintă, blestemă, iar ea se bucură să-i audă plăcerea în voce. Îl strânse mai tare şi mişcă mâna mai repede, provocându-i senzaţii puternice, adunând căldură. Jason se eliberă cu un sunet răguşit, neputincios, iar ea îl alintă şi continuă să-i facă plăcere, fericită să-l simtă tremurând puternic, masculin.

Jason opri duşul şi îi şterse pe amândoi cu un prosop mare şi alb.

— E rândul tău.

Ea clătină din cap.

— Eu n-am nevoie de nimic.

Jason îi cuprinse capul în palmă, cu grijă, şi se aplecă cu gura aproape de urechea ei.

— Ai nevoie de ce vreau eu să-ţi dau, îi şopti, trimiţându-i fiori pe şira spinării.

O conduse înapoi în pat, trase la o parte cuverturile şi o ajută să se întindă pe cearşaf. Se aplecă deasupra ei, îi mângâie trupul cu degetele, desenând harta celor mai sensibile terminaţii nervoase. Ea se mişcă nerăbdătoare şi-i ceru să se grăbească, dar el avea de gând să facă lucrurile în ritmul lui, lent precum un apus de vară. Continuă să o mângâie până când Justine tăcu şi rămase nemişcată, respirând adânc. Pe piele îi dansau valuri de căldură oriunde o atingea el, oriunde o săruta.

Învăţase deja multe despre ea şi se folosea de asta ca să se joace. Se aşeză între coapsele ei şi îi linse pielea fină a sexului, trăgând cu buzele, iar când dorinţa deveni insuportabilă, ea suspină şi-l împinse, dar el o prinse de mâini şi-o ţinu strâns, obligând-o să rămână nemişcată şi să accepte ce-i oferea. Senzaţiile îi ajungeau până în creştet, iar Justine tresărea cu fiecare atingere a lui care-i purta plăcerea prin vene şi făcea scântei să-i strălucească sub pleoape. Picioarele i se desfăcură şi degetele i se curbară. Era la marginea unei

explozii de plăcere, dar el se opri şi se ridică.

Deliberat, o prinse sub greutatea lui şi o pătrunse lent, cu forţă. Îi ridică mâinile deasupra capului şi o privi cu ochii lui întunecaţi, făcând o mişcare circulară, înnebunitoare. Ea se zbătu, tensionată, în agonie, spunând cuvinte incoerente.

— Acum, te rog, te rog…

Îl auzi râzând în timp ce făcea dragoste cu ea încet, făcându-i trupul să zvâcnească neputincios.

Mai târziu, noaptea, se trezi cu mâinile lui mângâind-o, cu gura lui pe sâni. Gemu când el o pătrunse şi lăsă capul pe braţul cu care o sprijinea. Senzaţiile o traversară ca nişte unde, transformându-se în valuri care nu se mai opreau.

Orele treceau, amestecate înjtr-o fantezie lungă şi întunecată. Justine nu bănuise niciodată că plăcerea putea să fie atât de variată, atât de ameţitoare. Şi mai erau şi conversaţiile, când stăteau unul lângă altul şi îşi savurau cuvintele de parcă ar fi fost săruturi.

— Cum a fost la mănăstire? şopti Justine, dorindu-şi să afle mai multe despre o

experienţă cu totul străină ei. Ţi-a plăcut acolo?

El o mângâie încet pe spate.

— Nu. Dar aveam nevoie de experienţa asta.

— De ce?

— Obosisem să am impresia că nimic nu contează, că fâc totul pe pilot automat. Tradiţia Zen ne învaţă că totul e important. Chiar şi o sarcină minoră, ca spălatul unei farfurii, merită să fie făcută bine. Asta te ajută să fii prezent, să nu pierzi zile şi săptămâni de viaţă.

Justine îşi sprijini capul de umărul lui, cu mâna desfăcută deasupra inimii sale.

— A trebuit să meditezi mult?

— Serile. Ziua începea cu o prelegere la care participa toată lumea, la ora patru dimineaţa. După aceea luam micul dejun şi lucram, de exemplu curăţăm grădina de buruieni sau tăiam lemne. După-amiaza, fiecare discipol avea o întâlnire privată cu maestrul templului, Roshi. După cină urma meditaţia. Roshi ne dădea fiecăruia câte o întrebare. Cât timp meditezi asupra acesteia, încerci să-ţi linişteşti mintea şi să-i pricepi sensul. Unii se străduiesc ani în şir

să găsească răspunsuri.

Degetele lui îi atinseră lanţul de la gât şi îi urmăriră şerpuirea, iar el continuă:

— Într-o noapte, în timp ce meditam, am avut o viziune. Eram într-un templu şi mă îndreptam spre o umbră care avea exact forma mea. Mi-am dat seama că eu eram templul, iar forma aceea era locul gol în care ar fi trebuit să-mi fie sufletul.

Justine simţi un fior neplăcut şi un val de compasiune.

— L-ai spus lui Roshi despre vis?

Jason aprobă din cap.

— Nu i s-a părut că lipsa sufletului e ceva grav. M-a sfătuit să accept. Absenţa e un concept cheie în filosofia budistă. E o parte a drumului către iluminare. Din păcate, s-a dovedit că eu nu sunt un budist cum trebuie, adăugă puţin amuzat.

— Eu m-aş descurca mai prost ca tine. Nu pot să sufăr întrebările fără un răspuns clar.

Justine ridică privirea şi întrebă:

— Deci nu ai ajuns să accepţi lipsa sufletului?

— Tu ai fi acceptat-o? întrebă el cu o tristeţe amuzată.

Ea ezită, apoi clătină din cap. Nu. Probabil că ar fi făcut exact ca şi el. Ar fi încercat să umple golul cu formă de suflet.

* * *

Dimineaţa de după, bineînţeles, se dovedi înfiorătoare. Justine se trezi devreme din obişnuinţă şi reuşi să se strecoare afară din cameră înainte ca

Jason să deschidă ochii. O durea tot trupul, era neîndemânatică din cauza epuizării şi aproape bolnavă de îngrijorare. Blestemând şi împiedicându-se, merse la căsuţa ei şi făcu duş cu apa pe cât putea să suporte de fierbinte.

Se uită în oglindă şi văzu că avea cearcăne închise la culoare şi ochii injectaţi. Pe gât avea urma vagă a zgârieturilor obrazului neras al lui Jason. Gemu şi îşi ridică părul într-o coadă strânsă, apoi se dădu cu o cremă amestecată cu fond de ten.

După ce bău o cafea şi luă două pastile de ibuprofen, puse mâna pe telefon şi o sună pe Sage. Existau puţini oameni pe care putea să-i sune la acea oră, dar Sage se trezea mereu devreme.

— Bună dimineaţa, spuse aceasta pe tonul ei vesel dintotdeauna. Ce mai faci,

Justine?

— Sunt bine. Voi?

— Minunat. Am petrecut toată ziua de ieri culegând soc. Data viitoare când vii o să facem clătite cu sirop de soc.

— Sună bine, spuse Justine şi îşi frecă obosită fruntea. Îmi pare rău că te deranjez la ora asta…

— Nu mă deranjezi.

— Am o întrebare la care speram să poţi să mă ajuţi să răspund. Ieri am pregătit o licoare care nu şi-a făcut efectul, şi aş vrea să-mi dau seama de ce.

— Povesteşte-mi cum ai făcut.

Alchimia era specialitatea lui Sage – nimic nu-i plăcea mai mult decât să amestece poţiuni magice. În trecut predase cursuri despre uleiuri, pudre, elixiruri, alifii şi unguente. Ştia ce ingrediente pot fi înlocuite şi cu ce sau care puteau fi adăugate ca să potenţeze amestecul.

— A fost o licoare de descurajare, spuse Justine. Am decis să i-o dau ieri lui Jason.

— O idee foarte bună.

— Aşa mi s-a părut şi mie, dar nu a funcţionat.

— Eşti sigură? E nevoie să aştepţi să-şi

facă efectul.

— Sunt destul de sigură, spuse Justine, foindu-se nerăbdătoare la amintirea tuturor acrobaţiilor sexuale din noaptea de dinainte.

— Eşti sigură de calitatea ingredientelor pe care le-ai folosit? Ai curăţat ritual spaţiul înainte?

— Da.

Justine îi povesti exact ce făcuse şi îi recita toate elementele reţetei.

— Oare din cauză că am pus licoarea în vodcă? Oare o strică alcoolul?

— Nu, rosti Sage pe un ton gânditor, n-ar trebui să conteze.

— Poate pentru că nu sunt fecioară?

Tăcere.

— Era nevoie de lacrimi de fecioară, spuse Justine, dar n-am crezut că e vreo diferenţă dacă nu sunt… ştii tu, nevinovată, aşa că am…

— Justine, vrei să spui că ai pus literalmente lacrimi în licoare? Ai plâns?

— Ei bine, da. Am văzut şi ingrediente mai ciudate în amestecuri. Nu m-am gândit prea mult la asta.

Sage vorbi pe un ton blând, dar apăsat:

— „Lacrimile fecioarei” e denumirea unei plante, draga mea.

— O plantă?

— O buruiană care se mai numeşte şi campioana vezicii. E în cartea de botanică pe care ţi-am dat-o. Ai promis că o citeşti pe toată.

— Am sărit peste unele părţi, recunoscu Justine. E greu să nu adorm când citesc despre plante.

— Dacă intenţionezi să practici magia chiar şi la cel mai de bază nivel, Justine, trebuie să studiezi şi să te pregăteşti temeinic. Fără să sari peste pasaje şi fără să improvizezi. Sper că licoarea nu i-a făcut rău lui Jason?

Justine era prea obosită ca să fie delicată.

— Adică în afară de faptul că l-a făcut să fie excitat ca un motan cu trei ouă?

— Vai de mine!

Urmă o pauză nesigură.

— Vrei să mai faci o dată licoarea?

— Nu. Jason pleacă mâine dimineaţă.

— Slavă lui Hecate, răspunse Sage imediat.

— Da. N-ar fi trebuit să rup legământul,

Sage. Nu ştiam că o să deschid cutia Pandorei.

— N-a fost vina ta. După ce m-am mai gândit am ajuns să regret decizia pe care am luat-o în locul tău cu atâta timp în urmă. A fost o greşeală, deşi făcută cu cele mai bune intenţii. Cercul golfului de cristal e un grup talentat de vrăjitoare, dar n-aş spune că etica magiei a fost vreodată punctul nostru forte, adăugă pe un ton puţin amuzat.

— Ai spus mereu că magia e un lucru bun atâta vreme cât nu face rău nimănui. Mi-ai spus că de asta multe vrăji se încheie cu „şi să nu faci rău”.

— Da, dar cum să ştim dacă o vrajă face sau nu rău? Nu putem fi sigure de repercusiuni. Asta a fost dilema noastră când Marigold ne-a cerut să facem legământul, dar ne-a convins că o să te scutească de suferinţă.

— S-ar putea să fi avut dreptate, spuse Justine cu regret.

Sage oftă încet.

— Of, Justine. Ieri toată ziua mi-am amintit cum a fost când l-am pierdut pe Neil. Chiar şi acum am momente în care mi

se taie respiraţia când îmi amintesc că el nu mai e, dar sunt cadouri pe care le primim numai pierzând.

— Nu vreau să mă gândesc la beneficiile pierderilor, spuse Justine. Nu vreau decât ca Jason să fie în siguranţă.

— Şi o să fie?

Justine ştia că Sage voia să întrebe de fapt dacă era îndrăgostită de el.

— Nu ştiu, spuse, strângând telefonul în mână. Mi-e frică. Nu ştiu cât de departe am ajuns. Îmi tot spun că nu se poate întâmpla atât de repede. Nu pot să mă îndrăgostesc de cineva pe care abia l-am cunoscut.

— Ba sigur că poţi, răspunse Sage cu blândeţe. Inimile unora dintre noi sunt foarte eficiente la asta.

Justine simţi un nod în gât.

— Dacă l-am pus în pericol, trebuie să repar situaţia, spuse. Trebuie să existe un răspuns în Triodecad. Trebuie să pot să fac ceva.

— Drăguţa mea, săraca de ţine, nu crezi că am încercat totul ca să-l salvez pe Nell? Nu crezi că mama ta a vrut să-l salveze pe tatăl tău? Orice o să faci o să înrăutăţească lucrurile. Sacrificiul e definiţia blestemului

ăstuia.

Un sacrificiu uman. Acela era preţul când iubeai pe cineva ca ea?

— Mi-ai spus odată că în magie nimic nu e imposibil, ci doar improbabil.

— Da. Dar ţi-am spus şi că nu trebuie să încercăm să facem improbabilul. Că nu e cazul să te amesteci în treburi de viaţă şi de moarte. Că asta ţine de tărâmul spiritual al magiei înalte, care e mai presus de puterea noastră. Ar însemna să ne asumăm rol de zei în scopuri umane. Şi asta niciodată nu se termină cu bine. Şaptesprezece

Jason petrecu mare parte a zilei stând la masă cu Alex Noian şi semnând teancuri de documente, supravegheaţi de avocaţi şi de un agent imobiliar. Un contract preliminar de design, scrisori de intenţie legate de vânzare-cumpărare, termenii folosiţi, datele evenimentelor, obligaţiile şi transferul proprietăţii. Jason le semnă pe fiecare eficient şi fără ezitare.

Voia să facă un institut pentru tineri încă de când avusese primul mare succes la *Inari.* Ştia că trebuia să facă măcar un lucru bun pe lume înainte s-o părăsească definitiv. Era mai bine să folosească banii ca să

creeze un loc unde oamenii să aibă parte de conexiune şi comunitate, să înveţe lucruri care să le facă vieţile mai bune.

Decizia de-a fonda institutul pe insula San Juan fusese uşurată de faptul că aşa avea să fie mai aproape de Justine. Gândul la ea îi zăbovi în minte ca un parfum delicat de toamnă, de pământ, frunze şi ploaie. Ei doi se potriveau unul cu celălalt în acelaşi fel în care întunericul era completat de lumină şi noaptea de zi. „Inyodo" era cuvântul japonez pentru asta. Dacă Justine ar fi fost dispusă să-i facă loc în viaţa ei, el nu ar fi lăsat nimic să-i stea în cale. Pe măsură ce trecea timpul, Jason era din ce în ce mai supărat, deşi nu surprins, că Justine nu-i răspundea la telefon. Zoe îi spusese că verişoara ei nu era la han. Jason ştia exact de ce nu voia să dea ochii cu el. Încerca să se împace cu ideea că se întâmplase ce se întâmplase între ei şi cu siguranţă să gândească o strategie ca să îi facă faţă lui.

Îşi stăpâni nerăbdarea şi începu să-şi facă bagajul pentru a doua zi dimineaţă. Pe măsură ce se apropia seara şi Justine nu dădea niciun semn, Jason decise să iasă la cină cu restul celor de la *Inari.* Alex şi

logodnica lui, Zoe, acceptaseră să-i însoţească şi să sărbătorească semnarea actelor preliminare pentru construcţia de la Dream Lake.

— N-am vorbit toată ziua cu Justine, îi spuse Jason pe un ton degajat lui Zoe, la cină. Sper că totul e în regulă.

— Da, e bine, răspunse Zoe, iar pielea ei ca de porţelan se îmbujora. A fost foarte ocupată cu diverse sarcini.

— Toată ziua? nu rezistă Jason.

Zoe părea stânjenită şi puţin tristă. Îi răspunse încet, ca să n-o mai audă nimeni altcineva.

— Justine a zis că are nevoie de puţin timp singură.

— În ce dispoziţie era?

— Ei bine… tăcută.

Zoe ezită înainte să adauge:

— Mi-a spus că i s-a îndeplinit o dorinţă şi că e cel mai rău lucru care ar fi putut să i se întâmple.

Jason îi aruncă o privire nelămurită.

— Ce şi-a dorit?

După ce ezită multă vreme, Zoe răspunse fără să se uite la el:

— Cred că pe tine.

* * *

Lumina era aprinsă în căsuţa lui Justine atunci când Jason se întoarse la han, după cină. El aşteptă până când toată lumea se linişti şi merse la culcare înainte să traverseze pajiştea. Noaptea era calmă şi stelele sclipeau de parcă ar fi transmis mesaje codate. Luna, în formă de seceră, părea gata să taie o felie din cerul întunecat. O pasăre de noapte strigă răguşit, zburând prin umbre după fluturi de noapte.

Jason bătu la uşă. I se strânsese stomacul. Era obişnuit să-şi asume riscuri. În trecut acceptase afaceri care presupuneau sume imense de bani şi lansase jocuri care aveau potenţial să distrugă compania dacă nu aveau succes. Şi pe toate le făcuse fără să clipească, dar nimic nu îl tulburase la fel de mult ca gândul că ar fi putut s-o piardă pe Justine.

Uşa se deschise încet şi o dădu la iveală pe tânăra cu părul ridicat în coadă şi cu tenul curat, proaspăt demachiat. În poziţia corpului ei era ceva de-o tristeţe inimaginabilă, o încovoiere care semăna cu o tulpină frântă de floare. Jason se trezi că-

şi dorea din tot sufletul s-o consoleze, s-o ajute să se liniştească, să-i facă plăcere.

— Mi-a fost dor de tine astăzi, spuse.

Ea înghiţi în sec.

— Am avut treabă.

Jason duse mâna la bărbia ei încordată şi îi ridică faţa ca să se uite în ochii ei obosiţi.

— Vorbeşte cu mine cinci minute. Te rog. Nu pot să plec mâine dimineaţă fără să lămurim înainte câteva lucruri.

Justine începu să clatine din cap chiar înainte ca el să termine propoziţia.

— Nu avem ce să lămurim.

Jason o privi fix, cântărindu-şi opţiunile. Farmec. Seducţie. Mită. Nu excludea nici cerşitul.

— Avem de discutat cel puţin un lucru.

— Care?

El răspunse pe un ton egal, ca şi când ar fi făcut o afacere:

— Am venit să mă plâng de camera mea.

Ea îl privi bănuitor.

— Care e problema?

— Patul e prea tare. Şi cearşafurile sunt aspre.

Văzând că Justine avea de gând să-i dea

argumente împotriva evaluării sale, adăugă:

— Şi mi s-a ofilit orhideea.

— Încearcă să-i pui apă.

— Patului?

Justine se străduia să pară severă.

— Orhideei. Nu am ce să fac în privinţa patului. În plus, tu ai insomnii, aşa că oricum nu dormi.

— Vreau să te ţin în braţe în noaptea asta, spuse el. Fără sex. Vreau doar să stau lângă tine cât dormi.

Expresia de pe chipul ei rămase neschimbată, dar lui i se păru că vede o strălucire de amuzament în ochii

— Ba pe naiba.

— Bine. Vreau sex, recunoscu el. Dar după aceea te-aş lăsa să dormi.

Zâmbetul vag dispăru.

— Nu pot să fiu iar cu tine. Nu mă pune să explic, pentru că ştii de ce.

Jason întinse mâna spre ea, fiindcă nu mai putea să se abţină.

— Nu e doar decizia ta. E şi a mea.

— Nimic din tot ce-ai putea să spui…

— Spune-mi ce vrei, Justine. Nu ce te sperie, nu ce ai decis deja. Spune-mi ce-i aici.

Îi puse mâna în centrul pieptului şi apăsă palma deasupra inimii ei care bătea repede.

Ea clătină din cap, părând tulburată şi încăpăţânată.

— Nu vrei să recunoşti? întrebă el pe un ton blând şi puţin ironic. Ce laşă mică eşti. O spun eu în locul tău, atunci. Mă vrei. Eşti îndrăgostită de mine. Ceea ce înseamnă că deja nu mai am prea mult timp.

— Nu spune asta, se răsti Justine, încercând să se retragă.

El nu-i dădu voie, ci o strânse în braţe, înconjurând-o cu căldura lui.

— Sunt un mort umblător, spuse cu vocea înfundată în părul ei. Sunt pe ducă. Mi s-a copt gâsca. Mi-a sunat ceasul. Mă ia cel de sus.

— Termină! strigă ea. Cum poţi să glumeşti cu aşa ceva?

El o strânse mai tare în braţe.

— Unul dintre avantaje, atunci când nu ai suflet, e că nu ai de ales şi trebuie să trăieşti momentul. Orice moment în care te am în braţe e unul bun, spuse, apoi o sărută pe creştet. Lasă-mă să intru, Justine. Mă simt singur aici, afară.

Justine rămase nemişcată. Răsuflă adânc, întretăiat. Când ridică privirea, în ochii ei se citea o emoţie puternică.

— Numai câteva minute, spuse, apoi se dădu la o parte şi el traversă pragul.

Imediat ce închise uşa, Jason o trase aproape până când erau cu totul lipiţi unul de altul. Îi apucă încheieturile şi i le puse pe după gâtul său. Respiraţia ei sacadată îi atingea pielea într-un ritm speriat.

— Ajută-mă să fac ce e bine, îl imploră ea.

— Asta e bine.

Jason îi cuprinse capul în palme şi i-l sprijini de umărul lui. I se părea nebuneşte de bine s-o ţină în braţe, să aprindă iar cărbunii nopţii de dinainte.

— Mâine plec, îi spuse, dar mă întorc în cel mult o săptămână. Trebuie doar să fac câteva aranjamente.

— Ce fel de aranjamente?

— Restructurări. Nu există niciun motiv care să mă împiedice să deleg câteva dintre responsabilităţile pe care le am la *Inari.* Lucrurile pe care numai eu pot să le fac o să fie făcute de la distanţă sau o să aştepte până ajung înapoi la birou.

Justine vorbi pe un ton uluit:

— Ce încerci să-mi spui?

Jason îi urmări cu vârful degetului marginea delicată a urechii, apoi îi sărută lobul.

— Vreau să fac parte din viaţa ta. Trebuie. Fiindcă tu eşti nevoită să rămâi la han ca să lucrezi, o să vin eu pe insulă cât pot de des.

— Şi unde… unde o să stai?

— Depinde de tine.

— Vreau să pleci. Definitiv.

— Pentru că nu ţii la mine? Sau pentru că ţii?

Justine nu-i răspunse şi nu se uită la ei, aşa că

Jason continuă s-o ţină în braţe şi încercă să-i interpreteze tăcerea.

— Îi pierd pe toţi cei la care ţin. Am pierdut-o pe mama pentru că n-am putut să fiu cum voia ea. L-am pierdut pe Duane pentru că n-a putut să accepte că sunt cum sunt. Acum tu îmi ceri să ţin la tine, ştiind că o să te pierd. Ei bine, nu pot să fac asta.

Sentimentul că fusese învinsă dădea fiecărui cuvânt greutatea unei cărămizi pe care s-o folosească la zidul pe care-l

construia între ei. Se desprinse din braţele lui şi se întoarse cu spatele.

Jason voia s-o aibă şi n-avea de gând să lase nimic să-i stea în cale. Dumnezeu ştia că el nu se dăduse niciodată înapoi de la luptă.

— Ţi-e teamă că s-ar putea să mor? întrebă. Sau că s-ar putea să nu mor?

Justine se răsuci cu faţa la el, înroşindu-se pe măsură ce pricepea implicaţia din cuvintele lui.

— Nemernicule! exclamă.

— Şi dacă nu mor? insistă el, devenind de neclintit. Dacă rămân cu tine destul cât să fie nevoie să te descurci într-o relaţie adevărată? Compromisuri, intimitate, iertare, sacrificiu… poţi să faci faţă la toate astea? Nu ştii.

Justine se uită urât la el.

— N-o să fii aici destul cât să aflu.

— Toată lumea moare, spuse el. Când iubeşti pe cineva, îţi asumi riscul ăsta.

Justine îşi ascunse faţa în palme, evident înclinată spre puţin dramatism.

— Eu încerc să fac ce-i mai bine pentru tine, încăpăţânat enervant ce eşti!

El o strânse în braţe destul de tare încât

ea să-şi dea seama că era puternic şi hotărât.

— Tu eşti cel mai bun lucru pentru mine şi nu o să îţi întorc spatele ca să fug din cauza unei superstiţii nebuneşti.

— Nu e o superstiţie. E... cauzalitate supranaturală. O să se întâmple. Şi să nu susţii că nu crezi în paranormal, domnule „n-am suflet”.

Jason zâmbi.

— Ca budist, nu trebuie să fiu consecvent.

Justine scoase un sunet furios şi încercă să-l dea la o parte, dar el o ţinu cu uşurinţă pe loc şi se aplecă să o sărute, desfăcându-i buzele cu buzele lui. Justine se cutremură şi se lipi cu totul de el, mângâindu-l pe spate. Jason simţi cum prin corpul ei trece o vibraţie subtilă, ceva fervent, abia conţinut de nemişcare. Voia să fie în interiorul acelei energii, să o înteţească, s-o facă să ardă.

Întrerupse sărutul şi inspiră parfumul delicat al lui Justine, lăsându-l să-i ademenească simţurile.

— Lasă-mă să rămân la tine în noaptea asta.

Ea răspunse cu vocea înfundată:

— În niciun caz.

— Dă-mi o singură noapte. Dacă mâine dimineaţă îmi spui că vrei în continuare să te părăsesc, o s-o fac.

— Minţi.

— Jur că nu mă întorc decât dacă mi-o ceri tu.

Ea se mişcă în braţele lui destul cât să poată să-l privească.

— Ce pui la cale? întrebă cu bănuială în glas. De ce crezi că o singură noapte poate să facă o mare diferenţă? Optsprezece

Felul în care-o privea Jason o făcea să se simtă stânjenită. Nu avea încredere în strălucirea din ochii lui.

— Ştiu deja că te pricepi în pat, continuă ea. Nu ai ce să-mi mai dovedeşti la capitolul ăsta.

— Vreau să încerc ceva cu tine, îi spuse el. E un fel de… ritual.

— Ritual, repetă ea privindu-l bănuitor.

— Se numeşte „Kinbaku”.

Cuvântul străin, trei silabe distincte, îi atinse timpanele şi-o făcu să se cutremure.

— E ceva sexual?

— E ceva fizic. Nu trebuie neapărat să fie sexual dacă nu vrei.

Nelămurită, Justine îşi muşcă obrazul.

— Ce înseamnă cuvântul?

El zâmbi puţin.

— Se traduce drept „frumuseţea legăturilor strânse”. Ai nişte sfoară subţire?

— Da, am în dulap pentru…

Justine se opri şi făcu ochii mari.

— Vrei să mă legi? Nu. Nu, nu am sfoară.

— Dar tocmai ai spus că ai.

— Nu pentru aşa ceva. Nu-mi place durerea.

— Nu e dureros. Este…

Se opri, clarântrebându-se cum să-i explice sensul cuvântului japonez când pe limba lor nu exista nimic care să-i semene.

— E artă. Sfoara sculptează trupul, îl transformă într-o sculptură vie. Forma de bază este „shibari”, dar devine „kinbaku” atunci când sunt implicate emoţii.

Justine nu voia să audă de aşa ceva.

— Mi se pare un fel sofisticat de-a zice că vrei să mă legi ca pe un pui de rotiserie. Şi nu văd de ce.

— E ca şi cum aş încerca să explic motivul pentru săritul cu paraşuta sau pentru schi cuiva care nu le-a încercat

niciodată.

— Ai mai făcut aşa ceva vreodată?

Pe chipul lui nu se putea citi nimic.

— Am fost cu o femeie din Japonia care m-a iniţiat. Există spectacole unde „shibari” se practică precum o formă de artă, ca să nu mai spun de seminar»…

— Ce fel de femeie? întrebă Justine, surprinsă de fiorul amar de gelozie care-o străbătuse. O escortă sau…

— Nu, deloc. Era o directoare la o firmă de software. Inteligentă, de succes şi foarte frumoasă.

Răspunsul lui n-o linişti deloc.

— Dacă era atât de grozavă, de ce te-a lăsat să-i faci aşa ceva? Nu îi era…

Justine tăcu şi înghiţi în sec.

— Nu-i era ruşine?

— Nu există ruşine într-un schimb consimţit de putere. Sfoara e ca o extensie a partenerului dominant, care o foloseşte ca să ţină pe loc femeia, să o ajute să se concentreze asupra ei însăşi, să o conducă pe un nivel mai adânc de submisivitate. Partenera mea mi-a spus că atunci când era legată pe dinafară, avea ocazia să fie liberă pe dinăuntru. Că a descoperit despre ea

lucruri pe care nu le ştiuse niciodată.

Se priviră în tăcerea încărcată şi apăsătoare. Justine nu ştia ce să spună. Era uimită de propria ei reacţie, de fiorii fierbinţi care o traversau. Trebuia să recunoască, era curioasă. Nu părea genul de lucru care se termină bine, dar nu putea să refuze.

— Pot să fac asta pentru tine, spuse Jason, dacă ai încredere în mine.

Ei i se uscaseră buzele.

— Ar trebui să am?

— Sper că, o să ai.

— Nu ai spus că da.

— Nu am spus nici că nu.

Justine râse tremurat.

— Fir-ai tu să fii. De ce nu spui pur şi simplu da?

— Pentru că nu pot să te conving să ai încredere în mine. E alegerea ta. Ce-ţi spune instinctul?

— N-am încredere nici în instinctul meu.

Jason tăcu, aşteptând răbdător. Nici ea însăşi nu pricepea de ce se gândea la propunerea lui. Partea raţională a minţii ei îşi dădea seama că o tenta ideea de inovaţie sexuală, dar intuiţia îi sugera o altfel de

explicaţie. Pe măsură ce se uita în ochii lui întunecaţi, îi veni în minte un cuvânt… „vrăjitor”. Nu cu sensul modern, ci cu acela biblic, de magician care aruncă blesteme sau binecuvântează un obiect folosindu-se de sfoară înnodată. O singură noapte, apoi avea să plece.

— Promite-mi că nu mă păcăleşti şi că nu mă răneşti, spuse deodată.

— Garantez.

Justine simţi cum i se strânge inima când el o apucă de talie.

— Şi dacă nu-mi place? Dacă vreau să te opreşti?

— O să ai un cuvânt de siguranţă. În secunda în care îl spui, mă opresc.

— Şi dacă îl uit?

El zâmbi puţin.

— Nu e nevoie decât să răspunzi la o întrebare de siguranţă şi îţi trimit un e-mail ca să-l resetezi.

Justine zâmbi nesigură şi inspiră tremurat. Nu avea niciun motiv să aibă încredere în el. În mod obiectiv abia se cunoscuseră. Cu toate astea, el părea s-o înţeleagă mai bine decât o înţelesese alt bărbat vreodată.

— Bine, reuşi să spună. Poţi să petreci noaptea la mine. Şi dimineaţă pleci definitiv. De acord?

— De acord.

Îl conduse în dormitor, foarte conştientă de paşii lui în urma ei. Aprinse veioza de lângă pat şi deschise uşa de la şifonier.

— Scorţişoară, spuse Jason când un curent de aer parfumat ieşi, împins de mişcarea uşii.

— E un săculeţ pentru haine.

De fapt mirosul venea de la măturică pentru vrăji pe care o ţinea în spatele dulapului, fiindcă toate crenguţele erau unse cu ulei de scorţişoară. Oricum, n-avea de gând să înceapă să-i a; ale accesoriile. Nici mătura, nici luminările, cristalele şi nici cartea de vrăji. Se ridică pe vârfuri şi luă de pe raftul de sus un colac de sfoară moale din cânepă, nu mai groasă de cinci milimetri. Îi întinse obiectul cu un gest ezitant.

După ce-şi trecu degetele peste fibre, ca să se asigure că erau moi, Jason o privi întrebător.

— La ce foloseşti asta?

— Fac cercuri pentru vrăji.

— E perfectă. Mai ai?

Ea mai scoase doi colaci de sfoară, cam fără voie. Jason o luă, iar ea se gândi că era ceva interesant în faptul că foloseau – sfoara destinată ritualurilor ei în ritualul lui. Îl privi cum desfăcea un colac de sfoară.

— N-ai de gând să mă transformi în mumie, nu?

El clătină din cap.

— Nu ştiu decât câteva noţiuni de bază, dar un maestru Shibari ar avea nevoie de mai multă sfoară, pentru modele mai complicate şi pentru suspendat.

— Suspendat? întrebă ea puţin speriată. Adică să atârn în aer? Ca un ornament de Crăciun?

Jason zâmbi larg.

— Nu-ţi fie frică. Tu o să rămâi jos.

Ea îl lăsă s-o conducă lângă pat. Se mişca relaxat, controlat. Un ritual, spusese. Justine înţelegea valoarea ritualurilor, create să dea sens şi structură. Sexul ca ritual era o idee nouă. Cum de ghicise Jason ceva ce nici ea nu ştia despre sine? De unde ştia că printre dorinţele ei cele mai ascunse ar fi putut să fie şi aşa ceva? Ce-o trădase? Ceva ce făcuse sau spusese?

Rămase în picioare, iar el se aşeză pe marginea saltelei. O trase între genunchii lui desfăcuţi.

— Şi dacă-mi place? întrebă ea speriată. Ce înseamnă?

El înţelese care era problema.

— Toată lumea are secrete. Plăceri şi fetişuri despre care nu vrei să afle neapărat şi altcineva. Nu-i nimic rău dacă ai fantezii.

Îi desfăcu blugii, iar Justine îşi scoase sandalele şi se sprijini de umerii lui, simţindu-se uluită şi speriată şi entuziastă în timp ce îşi ridica un picior ca să-l scoată din pantaloni, apoi pe celălalt. Jason ridică tivul bluzei ei tricotate, iar ea o scoase peste cap. Văzu lanţul din cupru pe care atârna cheia şi o întrebă:

— Te deranjează dacă scoatem asta?

Justine ezită înainte să ridice lanţul lung şi să şi-l scoată, ca apoi să-l pună pe noptieră. Jason îi atinse sânul peste sutienul fără căptuşeală, mângâindu-i curbura cu buricele degetelor, apoi cu dosul palmei. Se aplecă şi îi sărută pielea moale. Ea îi simţi respiraţia fierbinte, gura care umezea materialul sutienului şi sfârcul i se întări de plăcere.

— Ce cuvânt de siguranţă vrei? îi şopti.

— Găină.

El zâmbi şi-i desfăcu sutienul, scoţându-i-l de pe umeri. O trase lângă el pe pat şi scoase un sunet liniştitor când o simţi că tremură.

— Nu trebuie să-ţi fie frică. N-o să-ţi fac rău.

— Nu mi-e frică de asta. Mi-e frică să nu mă simt penibil.

El se gândi puţin, apoi spuse:

— Sexul demn nu prea există.

— Aşa e, dar…

Tresări când el strecură un deget pe lângă elasticul lenjeriei ei intime şi trase.

— Relaxează-te.

— Nu mă pricep la asta.

— Ştiu, răspunse Jason pe un ton blând, trăgând şi de elasticul din cealaltă parte. De asta o să te leg.

Lui Justine i se tăie răsuflarea când el îi scoase lenjeria şi strânse coapsele într-un gest timid, foarte conştientă de fiecare gest al lui. Îl privi pe Jason legând un nod simplu, cu o buclă la capăt. Îi ridică părul şi îi aşeză sfoară pe umeri.

— O să încep cu un ham fulger, spuse,

petrecând o bucată de sfoară prin bucla pe care o făcuse înainte. N-o să îţi împiedic mişcările în niciun fel.

— De ce se numeşte ham fulger?

— Pentru că are model în zigzag.

Justine îl privi fix în timp ce el lega sfoara în partea de sus a pieptului ei. Acum, că începuse, avea expresia atentă a cuiva care încearcă să rezolve un puzzle complex sau a cuiva total absorbit de un hobby care-l fascinează.

Jason se aplecă înainte şi prinse nodul cu dinţii ca să-l ţină la locul lui în timp ce întinse amândouă mâinile în spatele ei şi prinse sfoara de-a curmezişul. Justine tresări când îi simţi buzele atât de aproape de pielea ei, răsuflarea fierbinte. Jason se retrase, mai făcu o buclă, apoi repetă procesul. De fiecare dată când înfăşură sfoara îşi folosea dinţii ca să ţină bucla din faţă pe loc. Cu fiecare buclă pe care o adăuga cobora tot mai mult pe trupul ei. Sfoara începu să formeze un model în zigzag.

— Majoritatea sunt noduri foarte uşor de desfăcut, îi spuse. Oricând vrei să ne oprim pot să te scot imediat de aici.

Justine nu voia să se oprească. I se părea neaşteptat de plăcut acest ritual meticulos. Spuse ca în transă:

— Pot să vorbesc cât faci asta?

El înfăşură încă o buclă.

— Poţi să vorbeşti tot timpul, dacă vrei.

— E ca un nou sport: macrame extrem.

— E incomod?

Ea clătină din cap. Era ciudat să fie atât de strâns legată şi atât de goală în acelaşi timp. Sânii îi ieşeau printre rândurile de sfoară într-un fel care-i făcea să pară mai mari, mai plini. Hamul formase un fel de corset subţire, ce părea să conţină şi să concentreze toate senzaţiile pe care le simţea ea. Justine îşi simţea bătăile inimii între coapse, în interiorul coatelor şi în sfârcuri. Jason legă ultima buclă la buricul ei, cu un nod strâns. Mâna lui se plimbă pe deasupra reţelei de sfoară de pe trupul ei, caldă şi liniştitoare.

— Mai vrei? întrebă privind-o în ochi.

Justine dădu aprobator din cap. El vorbi încet:

— Ridică-te, iubito.

Ea îi făcu pe plac şi inima începu să-i bată mai tare când Jason îi trecu o bucată

de sfoară printre picioare şi pe spate, ca s-o lege de una dintre buclele corsetului. Încă o trecere printre coapse – acum avea câte o bucată de sfoară de fiecare parte a sexului. Era mai intim, mai erotic. Justine îşi drese glasul şi spuse cu o voce tremurată:

— Asta s-ar putea să doară la un moment dat.

— N-o strâng, răspunse el, trecând degetul pe sub sfoară şi atingând părul scurt şi moale. E bine?

Justine abia dacă mai putea să vorbească.

— Da.

Unul dintre degetele lui alunecă de cealaltă parte a legăturii, atingând-o deliberat, cu pricepere.

— Nu e prea strâns?

Ea clătină din cap. Cu degetul încă trecut pe sub sfoară, el îi mângâie cu dosul palmei umbrele dintre coapse şi făcu un cerc blând chiar în partea de sus. Lui Justine i se tăiară genunchii şi se sprijini de umerii lui ca să nu cadă. Jason o lăsă pe spate cu foarte mare grijă. Avea mâinile şi picioarele relaxate şi sânii ridicaţi, moi, strânşi în sfoară. El mai luă nişte sfoară şi-i

legă mâinile una de cealaltă, apoi le prinse de una dintre benzile din talie. Fiecare mişcare era măsurată, legăturile progresau într-un ritm fluid, liniştitor. Jason se uita mereu la chipul lui Justine, atent la fiecare nuanţă a expresiei ei.

Tânăra începuse să respire adânc, vrăjită de senzaţia legăturilor din ce în ce mai multe, cu trupul parcă unit cu sfoara. Legată. Vrăjită. Nu era loc de stânjeneală, de cuvinte sau de gânduri.

Jason se aşează în spatele ei pe pat şi îi întoarse încet capul într-o parte, ca să-i desfacă părul. Valurile moi îi căzură pe mâini. Degetele lui puternice se curbară ca să-i ridice puţin capul şi să-i maseze scalpul. Justine gemu de plăcere şi se relaxă când el îi prelua greutatea capului. Cu o mână îi mângâie ceafa, strângând cu mişcări delicioase muşchii încordaţi.

Jason se aplecă deasupra ei şi o sărută cu susul în jos.

— Mai vrei? şopti.

— Da, da.

Justine ridică privirea şi îi atinse cu limba marginea buzelor, acolo unde textura masculină a pielii rase întâlnea moliciunea

gurii. Îi simţi forma zâmbetului şi respiraţia mentolată şi fierbinte. Degetele lui îi mângâiară tandru faţa şi gâtul. Era pierdută, plutea, sângele îi cânta în vene.

Cu ochii închişi, Justine aşteptă, iar el se mută de cealaltă parte a ei şi îi apucă una dintre glezne. Îi luă piciorul în amândouă palmele şi îi încălzi călcâiul, degetele, masând arcada sensibilă. Ea se mişcă puţin, simţind cum plăcerea se desfăcea în ea precum o floare cu multe petale. El îi sărută călcâiul, apoi îl muşcă încet. Înţepătura o făcu să tresară, surprinsă, şi valuri de căldură îi traversară corpul, aducându-i cu ele o urmă de umezeală între coapse. O muşcătură la degete, un sărut care gâdila, apoi Jason începu să-i lege glezna. Mâinile lui erau blânde şi pricepute, legând până când aproape că îşi atingea fundul cu călcâiul, răsucind sfoara subţire până aproape de genunchi.

Justine deschise ochii cu pleoape grele ca să-i privească lui Jason silueta întunecată. Se pricepea. Fiecare mişcare a sforii făcea tensiunea din ea să crească, dorul şi confuzia împletindu-se minunat şi făcând-o să ardă de nerăbdare din cauza

presiunii interioare. O palmă mare şi caldă i se odihni pe abdomen.

Jason era deasupra ei şi îi apucase genunchiul cu mâna lui puternică.

— Frumos, îl auzi spunând încet. Modelul de pe corpul tău, din sfoară roşie şi piele albă ca laptele. Ca o imagine dintr-o pictură „shunga”.

Îi sărută interiorul genunchiului.

— Dacă aş fi avut suflet, l-aş fi vândut pentru ocazia să te văd aşa.

Cât de ciudat era că se putea simţi în siguranţă aşa goală cum era, fără nicio apărare. Nu era decât un ghem de carne albă legată cu sfoară roşie, iar terminaţiile nervoase îi vibrau de dorinţă. Jason lucră încet, meticulos, legându-i şi modelându-i trupul după cum voia. Îi ridică genunchii şi îi prinse în aşa fel încât ea era lipsită de apărare, expusă. Simţea pulsaţii peste tot, îşi simţea sexul plin, iar aerul se mişca răcoros pe lângă urma de umezeală dintre coapsele ei.

Jason o mângâie pe picioare, urmărind contururile sforii. În aer răsunau doar răsuflările lor amestecate. Chiar şi cu ochii închişi, Justine simţea intensitate cu care

iubitul ei se concentra asupra sa, şi asta o făcea să aibă impresia că-şi părăsise corpul, că era strânsă, legată, fără să aibă de ales. Nu putea decât să se supună.

Jason îi rearanjă sfoara dintre coapse, întinzând-o cu blândeţe, în aşa fel încât fiecare parte ajunse între marginile sexului ei. Justine începu să tremure, să se mişte, simţind cum interiorul îi pulsa şi se strângea în gol. Încă o şoaptă:

— Mai mult?

— Da, spuse ea suspinând.

Trecură secunde lungi în care ea se zbătu în strânsoare, îndoi încheieturile legate, strânse degetele de la picioare. El îi apucă fundul în palme, forţând-o să stea nemişcată. Se aplecă şi o acoperi cu căldură alunecoasă şi atingeri sinuoase. Ea tresări şi se încordă sub sfoară. Încet, el o pătrunse cu degetul mare şi începu să-l mişte în cercuri adânci, făcându-i muşchii să se strângă în jurul invaziei sale. Justine simţi cum şira spinării i se topeşte şi se dizolvă în căldură, simţind o plăcere atât de mare încât nici să respire ca să ţipe nu mai reuşi.

Jason îşi retrase degetul şi se jucă pe deasupra pielii ei cu buzele, aducând-o

înapoi la realitate încet. Trecură minute lungi fără cuvinte, în care el o ţinu în braţe, aşa legată cum era, de parcă ar fi fost un vas din care-şi potolea setea. Lumina veiozei aluneca pe deasupra capului lui ascuns între coapsele ei şi îi arunca reflexe aurii în părul negru. Justine scânci surprinsă când simţi dorinţa trezindu-se din nou, trupul întărindu-i-se şi zvâcnind.

Simţi mângâierea răsuflării lui când Jason vorbi gutural:

— Foloseşte cuvântul de siguranţă, Justine, sau o să fac dragoste cu tine aşa, legată. Înţelegi, iubita mea? Spune-mi să mă opresc înainte să fie prea târziu.

— Nu te opri, reuşi ea să spună, cuvinte dulci şi aspre pe buzele ei.

El îi săruta intrarea în corp şi se ridică să-şi scoată hainele. Avea trupul suplu şi puternic, cu umbre ce-l făceau să pară un tigru cu dungi. În picioare la marginea patului, el apucă hamul din sfori şi o trase pe Justine mai aproape. Era uluitor de puternic şi o ridică fără efort. Ea era neputincioasă, incapabilă să se mişte, să participe, cu trupul atât de bine strâns încât el putea s-o manipuleze ca pe o jucărie.

Jason întinse mâna între ei ca să se poziţioneze, apoi o pătrunse cu o mişcare umedă, fierbinte. O sărută şi îi absorbi gemetele de plăcere. Continuă s-o sărute în timp ce strângea sfoara şi o ridica şi o legăna. Era ca şi cum ar fi plutit pe valuri, o permanentă ondulare în timp ce sfoara o ţinea desfăcută, lăsându-i expusă carnea sensibilă. Jason o sărută adânc şi trase de sfoară ca s-o aducă mai aproape de mişcările lui puternice. Ea se legănă fără putere, fără greutate, cu ochii închişi, cuprinsă de un climax atât de prelungit încât i se păru că n-are nici început, nici sfârşit.

Nu se mai lăsase niciodată atât de mult în voia altcuiva, nu crezuse că se putea, şi cu toate astea era un lucru pe care şi-l dorise dintotdeauna, să se piardă în emoţie, să-şi audă numele în vocea lui Jason, să-i simtă trupul tremurând lipit de al ei, să-l simtă adânc în ea. Să fie în braţele lui, să-i simtă sărutările pe gât.

După ce trecu momentul culminant, Jason o lăsă înapoi pe pat şi începu să-i desfacă legăturile încet, cu grijă, oprindu-se numai ca să mângâie din loc în loc, câte o

curbură ascunsă, câte o adâncitură umedă. Fiecare bucată de sfoară din cânepă redeveni colac şi fu lăsată deoparte. Ameţită şi visătoare, Justine rămase pasivă, întinsă pe spate, în timp ce el îi mângâie şi-i sărută urmele de sfoară de pe corp. Îşi simţea braţele şi picioarele grele, iar inima îi bătea încet. Fiecare terminaţie nervoasă îi era trează însă, şi atentă la atingerile lui Jason, la energia intimă care curgea între ei.

— Ce e o pictură „shunga”? întrebă Justine până la urmă, cu vocea pierdută, de parcă abia s-ar fi trezit dintr-un somn adânc.

— Artă erotică antică, spuse Jason în timp ce o învelea cu o pătură şi o strângea la piept. Imagini pictate de mână, care înfăţişează cupluri în poziţii sexuale, adăugă, jucându-se blând cu părul ei. Ca să fie cât mai stimulante, bărbaţii sunt de obicei pictaţi cu organe genitale exagerate.

— În cazul tău n-ar fi o exagerare.

Îi simţi zâmbetul pe creştet, dar o clipă mai târziu îi ridică bărbia şi o privi puţin îngrijorat.

— Te-a durut?

— Nu, spuse ea, trasându-i conturul buzei de sus cu vârful degetului. Voiam să spun că eşti foarte… satisfăcător, adăugă, apoi căscă şi se cuibări iar la pieptul lui. Şi ai avut dreptate.

— Cu ce, iubita mea? şopti el.

— Cu legăturile. M-am simţit cumva diferit. Simt că… îşi căută cuvintele o vreme. La un moment dat eram deschisă, simţeam tot, acceptam tot şi, cu toate că tu aveai controlul, am simţit că…

Ezită, fiindcă nu voia să o spună.

— Ai simţit că sunt al tău, rosti Jason încet. Ai ştiut că îţi aparţin.

Justine nu putu să răspundă, deşi era adevărat. Mai ales pentru că era adevărat. Se aşeză mai bine în braţele lui şi începu să-şi dea seama că în unele locuri simţea disconfort, amintiri subtile ale sforii şi plăcerii.

După o vreme simţi ca prin vis că Jason se ridică din pat şi aduce un prosop umed cu care o şterge pe faţă, pe mâini şi între coapse. Nevoia de somn era copleşitoare. El trase pătura peste ei amândoi, iar Justine simţi cum alunecă în straturile ademenitoare de întuneric.

— O să mă întorc la tine, Justine, îl auzi spunând. Ştii asta, nu?

— Ai promis că n-o să te întorci.

— O să vrei să mă întorc.

Când ea nu răspunse, el o strânse mai tare la piept şi şopti:

— Să nu-ţi fie frică.

Justine avea toate motivele să se teamă pentru ei amândoi. Siguranţa pe care o simţea în braţele lui era numai o iluzie; dar pentru moment avea de gând să se lase convinsă.

* * *

Alarma ascuţită a ceasului o trezi brusc pe Justine, făcându-i inima să bată repede. Scoase o exclamaţie înfundată şi se chinui să apese butonul de amânare a alarmei. Se întinse pe spate şi gemu la gândul că trebuia să înceapă ziua.

După ce se întinse cât o ţineau puterile, căscă şi se uită în jur. Lumina delicată a dimineţii intrase printre jaluzele, amuţind culorile din cameră şi dându-le aerul unei vederi din trecut. Privirea îi fugi spre o pată roşie care făcea notă discordantă… trei colaci de sfoară roşie aşezaţi pe noptieră.

Roşi stânjenită când imagini din seara

de dinainte îi trecură prin gând. Îşi dorea să poată să creadă că băuse prea mult, fiindcă nimeni nu făcea sex aşa dacă era complet treaz. Sex nebunesc, în afara tiparelor. Nu putem-să-ne-mai-vedem sex.

Justine se cuibări mai jos în pat şi-şi trase cearşaful până sub nas. Dacă nu ar fi rămas afară sfoara, poate că s-ar fi convins că visase. Din păcate îşi amintea foarte clar fiecare detaliu. Felul în care Jason apucase sforile ca s-o tragă mai aproape, felul în care îi mângâiase şi-i sărutase urmele după aceea. Imaginea lui atât de atent, de hotărât, cu obrajii coloraţi de pasiune… Şoapta lui ca smoala, „Ai ştiut că-ţi aparţin”.

Asta simţise. Fusese al ei cu totul, atent numai la ea, o sărutase dulce şi îi şoptise numele, cu fiecare fibră a trupului încercând să ajungă mai aproape, mai adânc. La final scosese un sunet înfundat, de parcă i-ar fi rănit ceva. Pentru că nu putea să-l strângă în braţe, Justine îşi încordase trupul în jurul lui, mângâindu-l şi strângându-l când el se eliberase în interiorul ei.

Amintindu-şi, oftă întretăiat. Simţea în piept o căldură potolită, urmă a erotismului

din seara de dinainte. Căldura dispăru, însă, când îşi aminti că Jason plecase. Dacă spiritele erau binevoitoare, avea să fie în siguranţă departe de ea, *nu te gândeşti la el”.* Să nu-i fie dor de el, de zâmbetul lui larg, de săruturile lungi şi de felul în care pielea lui părea mereu mai caldă decât era normal, ca şi cum ar fi avut întotdeauna puţină febră.

Cum poţi să te împiedici să iubeşti pe cineva? Poţi să închei relaţia, dar nu poţi să pui capăt sentimentelor care apar. Numai trecerea timpului ajuta… poate.

Ridicându-se, Justine îşi dădu părul la o parte de pe obraji şi întinse mâna spre noptieră, după lanţul cu cheia din cupru. Nu era acolo.

Oare îi căzuse? Se încruntă şi se dădu jos din pat ca să-l caute pe podea. Se uită în spatele noptierei. Nimic. Simţi că i se face rău, adrenalina începu să-i trimită înţepături în piele, aşa cum păţea când era cât pe ce să cadă, terminaţiile nervoase îi vibrau anticipând durerea. I se uscă gura. Era prea amorţită ca să-şi simtă chiar şi – bătăile inimii. Înainte să-şi ia inima în dinţi şi să se uite sub pat ştiu deja ce-avea să

vadă.

Grimoarul dispăruse. Nouăsprezece

Singurul aspect fericit al situaţiei era că, odată oaspeţii plecaţi, nu mai rămăsese nimeni care să audă strigătul de revoltă ce venea dinspre căsuţa din spate. Nimeni n-a fost martor la explozia unui ceas cu alarmă, a unor becuri şi a prăjitorului de pline.

Când Justine îşi recăpătă controlul, căsuţa era plină de fum acru şi proprietara stătea ghemuită pe podea. Îşi simţea ochii arzând, uscaţi de furie. Avea să-l omoare pe Jason Black. Într-un mod foarte creativ. Şi lent.

Îşi prinse capul în palme şi încercă să gândească prin norul roşu de furie. Cum putuse Jason să-i fure cartea de vrăji? Nimeni n-avea cum să o ia. Nu era posibil. Şi totuşi, cumva, el reuşise.

„Jur că n-o să mă întorc dacă nu mă chemi tu”.

Nemernicul ştiuse că o să-l vrea înapoi, măcar ca să-i aducă grimoarul. Scoase un strigăt răguşit de furie. La ce naiba credea că poate să folosească Triodecadul? Avea impresia că era suficient să-l deschidă şi să recite o vrajă ca şi cum ar fi fost o reţetă

Betty Crocker?

Nu. Orice altceva ar fi fost el, Jason nu era prost. Ştia că ar fi avut nevoie de o vrăjitoare care să-l ajute.

Ideea de-a plăti pe cineva ca să facă o vrajă, magie de vânzare, era veche de când lumea. Din punctul lui de vedere, furtul Triodecadului era o soluţie perfectă, fără niciun dezavantaj. După cum îi spusese noaptea trecută, el avea oricum destul de puţin timp. Avea de gând să facă după cum îl tăia capul, apoi s-o convingă pe Justine să-l ierte. *„Nu prea cred”,* gândi ea supărată.

Se ridică în picioare şi intră în dormitor. Îşi puse o pereche de pantaloni strâmţi şi un tricou larg. Privirea i se îndreptă spre spaţiul întunecat de sub pat şi bărbia îi tremură. Nu se despărţise niciodată de Triodecad, încă de când îl primise de la Marigold.

Justine ieşi din casă şi se apropie de hanul gol. Grupul de la înariplecase, iar Zoe nu venea decât abia după-amiază, Patru dintre camere erau rezervate pentru finalul de săptămână, dar mai erau două zile până atunci.

Justine se repezi în sus pe scări şi intră

în camera Klimt. Jason nu lăsase nimic în urmă. Niciun bilet. Niciun mesaj pe telefonul ei. Cuvertura era frumos aşezată pe pat. Justine se aşează pe saltea şi formă numărul Priscillei. Era cu atât mai supărător că nu avea numărul lui şi se vedea nevoită să-l contacteze prin asistenta lui.

— Proastă, proastă, proastă, îşi spuse printre dinţi. Justine Hoffman, nu te culci niciodată cu un bărbat fără să-i ceri numărul de telefon înainte.

În acel moment Priscilla, Jason şi ceilalţi erau în avionul companiei, în zbor înapoi spre San Francisco. Sau poate că grupul *Inari* se ducea acolo, iar Jason în cu totul altă parte. Cu Triodecadul. Fir-ar el să fie, ce avea de gând cu cartea ei?

Apelul se termină în căsuţa vocală a Priscillei, care o îndemnă să lase un mesaj.

— Priscilla, spuse Justine pe un ton sec, pune-l pe Jason să mă sune cât poate de repede. Are ceva cerni aparţine. Îl vreau înapoi.

Închise telefonul şi se lăsă pe spate în pat. Încercă să se gândească la ce să facă mai departe. Cu siguranţă că ar fi trebuit să

le sune pe Rosemary şi pe Sage ca să le ceară sfatul, dar ideea să mărturisească exact cât de tare greşise, că pierduse unul dintre cele mai importante grimoare ale vrăjitoarelor… nu. În niciun caz. Avea să rezolve problema singură. Era greşeala ei, vina ei, aşa că ea avea să se ocupe de consecinţe.

În continuare întinsă pe pat, sună din nou pe numărul Priscillei şi lăsă încă un mesaj.

— Tot eu sunt. E important, Priscilla. Spune-i lui Jason că nu ştie ce face. O să se pună pe el şi, poate, pe alţii în pericol. Convinge-l să mă sune imediat.

Furioasă, Justine închise telefonul şi se uită fix în tavan. Priscilla trebuia să ştie ceva despre planurile lui Jason. Poate că el îi ceruse să găsească pe cineva care să facă o vrajă. Justine era destul de sigură că Priscilla n-avea să lase morala îndoielnică a planurilor lui Jason s-o deranjeze. Era prea ambiţioasă ca să permită vreunui lucru să se amestece în cariera ei. Priscilla avea să facă fără ezitare orice i-ar fi cerut Jason.

„Trebuie să dau de el înainte să încerce ceva”.

Tâlhar arogant şi mincinos… Qe-ar fi putut să facă Jason cu Triodecadul dacă avea ocazia… posibilităţile erau înfiorătoare. Încercă să nu se gândească la varianta cea mai rea şi se trezi, furioasă, că îşi apăsa obrazul pe perna lui Jason fără să-şi dea seama, încercând inconştient să se liniştească apropiindu-se de parfumul lui. *„Pentru numele lui Hades”.* Apucă perna şi o aruncă spre perete cu toată forţa.

* * *

Ca să-şi consume puţin din energia exagerată pe care o avea, Justine petrecu trei ore înlocuind câteva dintre bucăţile de parchet uzate din sala de mese. Era un proiect pe care-l tot amânase pentru un moment mai potrivit. Acela era un moment la fel de bun ca oricare altul. Îi plăcu în mod deosebit să dea cu ciocanul de cauciuc în plăci şi să-şi imagineze că loveşte diferite părţi ale anatomiei lui Jason Black.

Când îi sună telefonul, Justine tresări şi inima începu să-i bată mai repede. Un număr necunoscut apăru pe ecranul mic. Se grăbi să apese pe butonul de răspuns şi duse telefonul la ureche.

— Alo?

La auzul vocii enervant de calme a lui Jason o traversară emoţii contradictorii.

— Ştii de ce am făcut-o.

— Da, ştiu de ce, dar asta nu te face mai puţin nemernic, viclean şi egoist. Unde eşti?

— Călătoresc.

— Spre ce destinaţie?

— Coasta de Est.

— Unde pe Coasta de Est?

— Îţi spun altă dată.

Justine simţi că ia foc de indignare.

— Vreau cartea înapoi imediat. Triodecadul n-o să te ajute la nimic. Nu ştii nimic despre magie. E un dezastru pe cale să se-ntâmple.

— O să ai cartea înapoi curând.

— Data viitoare când te văd o să te curentez cu mâinile goale!

El îi vorbi pe un ton blând şi puţin ironic.

— Înţeleg de ce eşti supărată.

— Da, ce ciudat că exagerez în reacţii când mi se fură ceva.

— Nu am furat cartea, am împrumutat-o.

— Te rog! spuse ea apăsat, apoi închise teledonul.

În mai puţin de treizeci de secunde aparatul sună din nou. Justine răspunse fără

preambul:

— Spune-mi cine o să facă vraja sau închid iar.

El ezită un moment lung.

— Priscilla.

„Priscilla?” Justine duse mâna la gură, apăsându-şi buzele deasupra dinţilor. Când reuşi să vorbească, spuse pe un ton tremurat:

— Cincifrasini. Ştiam eu că numele ei de familie înseamnă ceva. E vrăjitoare. Este… Dumnezeule. A moştenit darul?

— Da. Nu are experienţă, dar are ce-i trebuie.

— Ai folosit-o pe Priscilla ca să vii aici şi să profiţi de mine. Plănuiai să iei Triodecadul încă de la început, înainte să mă cunoşti!

Jason n-o insultă încercând să nege.

— După ce te-am cunoscut, motivele s-au schimbat. Înainte încercam să fac asta numai din interes propriu. Acum e pentru că vreau să fiu cu tine. Eu…

— Nu mă interesează că motivele tale s-au schimbat şi nici nu vreau să ştiu care sunt acelea, spuse ea pe un ton aprins. De făcut, tot aia ai făcut. Orice încerci cu

grimoarul meu n-o să meargă.

— Îmi asum riscul.

— Nu vorbesc numai de tine, măgar egoist! Ar putea s-o rănească pe Priscilla, pe mine sau pe altcineva care n-are nimic de-a face cu situaţia asta. Ascultă-mă. E responsabilitatea vrăjitoarei să se asigure că vraja nu face rău nimănui. Nu ştii pe cine o să afecteze.

— Ştiu care sunt riscurile dacă merg mai departe, dar dacă n-o fac, Justine… nu am nicio şansă. Nu mai e nisip în clepsidră. Tot ce contează pentru mine acum e să fiu cu tine cât mai mult timp.

— Nu poţi să foloseşti magia ca să schimbi lucruri de viaţă şi de moarte. Spiritele o să găsească o cale să se întoarcă împotriva ta.

— Atunci alege tu, spuse Jason pe un ton calm. Mă iubeşti. Ştii care sunt consecinţele. Vrei să stau deoparte şi să aştept să cadă nicovala?

— Nu te iubesc, încercă Justine să spună, doar că se văzu nevoită să se oprească după fiecare cuvânt şi să tragă dureros aer în piept.

Spre dezgustul ei, îşi dădu seama că se

străduia să nu plângă. Iubirea, se gândi cu amărăciune, nu era ceva cu care să negociezi. Trăia după propriile reguli. Iubirea apărea numai când n-o voiai şi refuza să plece. Era ca o specie invazivă care-ţi năvălea în grădină fără să te anunţe şi începea să crească necontrolat, rezistând la toate metodele prin care încercai s-o omori. Practic iubirea era o buruiană.

— Tot ce vreau, spuse Jason, e să rezolv situaţia asta şi să mă întorc la tine. O să fac orice-mi ceri după aceea. O să-ţi dau tot ce ţi-ai dorit vreodată.

— Nu încerca să mă cumperi!

— O să-ţi fac masaj la picioare când o să fii obosită. O să te ţin în braţe când o să te simţi singură. O să te iubesc aşa cum nicio femeie n-a fost iubită pe lumea asta, spuse, apoi făcu o pauză. Trebuie doar să mă ierţi pentru lucrul ăsta mic.

Ea se încruntă.

— Nu te iert pentru că mi-ai furat grimoarul.

— L-am împrumutat.

— O să faci la fel când o să te decizi tu că ai nevoie de o vrajă care să repare cine ştie ce altceva.

— N-o să fac.

— Şi eu trebuie să te cred? Cât de proastă crezi că sunt?

Urmă o pauză lungă.

— Nu eşti proastă, spuse el încet. Ţii la mine şi eu am profitat de asta. Îmi pare rău.

— Nu-ţi pare rău pentru ce-ai făcut. Îţi pare rău doar pentru că sunt eu furioasă.

— Nu ştiu pentru ce, dar îmi pare foarte rău.

— Dacă e adevărat, atunci n-o lăsa pe Priscilla să încerce să facă o vrajă din Triodecad. Trimite-mi-l înapoi.

— Şi după aceea?

— O să găsesc o cale să te apăr. O să mă opresc… n-o să mai ţin la tine. O să-mi scot inima din piept dacă trebuie.

Tăcere, apoi o răsuflare lentă.

— Nu poţi să faci asta, spuse. Inima ta îmi aparţine deja mie.

Apelul se întrerupse.

— Jason? Jason…

Justine formă repede ultimul număr de la care primise apel, dar îi răspunse căsuţa vocală.

— Nemernicule!

Se uită urât la uneltele din jurul ei şi se cutremură, dorindu-şi să poată să facă rău, să distrugă ceva. O femeie într-o astfel de dispoziţie, se gândi vehement, n-ar trebui să fie singură cu instrumente electrice de mare putere. Douăzeci

— Încă un mesaj de la Justine, spuse Priscilla pe un ton apăsat, băgând telefonul înapoi în geantă. E mai furioasă decât un electrician pocăit.

— O să-i treacă.

— Mie nu mi-ar trece, în locul ei.

Priscilla se uită în jos la Triodecad şi îşi trecu mâna peste pânza cu care era acoperit. Şi cartea, şi materialul de deasupra miroseau uscat şi dulce, a salvie albă. Deşi Jason îi sugerase să pună volumul greu pe scaunul din spate, ea insistase să-l ţină în braţe.

— Pari emoţionată, spuse Jason, conducând Nissan-ul închiriat cu care plecaseră din aeroportul naţional Little Rock.

Lumina după-amiezii era puternică şi avea culoarea gălbenuşului de ou, făcându-l să îngusteze pleoapele chiar şi în spatele lentilelor polarizate ale ochelarilor de soare.

— Din cauză că nu vrei să-i cunosc pe ai tăi sau pentru că nu eşti sigură că vraja o să funcţioneze?

— Cred că amândouă. Cu rudele mele e nevoie să te obişnuieşti la început. Majoritatea au trăit toată viaţa lor la cel mult zece kilometri de Tod Suck.

— Nu am nicio problemă să mă înţeleg cu ei, şi… ai spus Toad Suck?

— Într-acolo ne îndreptăm. Toad Suck, Arkansas. I se spune oraş, dar e o comunitate neîncorporată de fapt.

— De unde i se trage numele?

— Se spune că pe vremuri echipajele vapoarelor cu aburi se opreau la taverna locală şi aşteptau să crească apele râului Arkansas. Localnicii spun că marinarii sugeau din sticle până se umflau ca broaştele.

Jason zâmbi larg şi întoarse pe 1 – 40, îndreptându-se spre nord.

— Mai e o poveste, spuse Priscilla, care vorbeşte despre coloniştii francezi care i-au spus regiunii Tout Soucre, ceea ce înseamnă „numai zahăr”. De-a lungul anilor oamenii au tot pronunţat greşit, până când a ajuns „Toad Suck”.

Era simplu de înţeles de ce primii colonişti îi spuseseră Tout Sucre. Pământul era fertil, mănos, pe dealuri creşteau copaci de esenţă tare iar în văi era sol bogat, cu aluviuni. Pădurile de arţari începeau să îngălbenească şi ramurile le erau pline de frunze de culoarea focului. De pe platoul Ozark curgeau nenumărate pârâiaşe până la râul din vale şi mai departe, spre munţii Ouachita.

— Familia Cincifrasini a locuit în Toad Suck de când lumea, spuse Priscilla. Muncesc din greu, merg la biserică şi îşi trimit copiii la şcoală. Fac cumpărături la magazinele cu preţuri mici pentru că nu vor să se primenească şi să meargă la supermarket. Ei cred că a mânca local înseamnă să împuşti tu însuţi veveriţa pe care-o pui pe grătar şi, când încep să vorbească, îţi doreşti să aibă subtitrare.

— N-o să fie nicio problemă, spuse Jason, puţin surprins de nota defensivă din vocea ei. Ştii că eu nu sunt snob.

— Da, domnule. Nu spun decât că tu ai crezut că eu sunt cam necizelată când am început munca la *Inari.* Ei bine, comparativ cu restul familiei, eu sunt prinţesa Diana.

— Am înţeles, răspunse Jason amuzat. N-o să fie nicio problemă, Priscilla.

Ea dădu afirmativ din cap părând în continuare tulburată.

— N-o s-o cunoşti pe mama, să ştii. De când a murit tati, ea n-a vrut să mai audă de vrăjitorie. Mergem la rulota dublă a bunicii Cincifrasini. O să le cunoşti pe ea şi pe mătuşa Bean şi pe unchiul Cletus. Cletus n-o să participe la vrajă, bineînţeles, fiindcă-i bărbat.

— Există şi vrăjitori bărbaţi?

— Nu. Scrie în „Malleus Maleficarum” că…

— Asta ce mai e?

— O carte de vânătoare de vrăjitoare scrisă de un preot catolic pe la o mie patru sute. Scrie că diavolul a tentat femeile trimiţând pe pământ îngeri căzuţi foarte chipeşi care să le seducă, iar ele au devenit servitoarele lui. Aşa au apărut vrăjitoarele. Ipotetic. Dar acum vrăjitoria nu are nicio legătură cu satanismul.

— Nu te deranjează să te gândeşti la blestemul vrăjitoarei? se trezi Jason întrebând. E obligatoriu. Probabil că te temi să nu te îndrăgosteşti.

Priscilla păru puţin nedumerită şi roşi. Ei doi aveau foarte rar conversaţii atât de personale.

— De fapt, nu mă sperie. Toată viaţa am vrut să scap din Toad Suck, să am o educaţie, să muncesc… n-am timp de iubire. Chiar dacă nu mai locuiesc aici, încă am senzaţia că încerc să scap, adăugă pe un ton gânditor. Am vrut întotdeauna altceva. Nu ştiu sigur ce. Bani, probabil. Mama spune că n-o să mă potolesc până n-o să am destui bani cât să ard un măgar ud.

— Nu, Jason spuse încet. Atunci când oamenii se simt împinşi să câştige mulţi bani, niciodată nu-i vorba de bani.

Priscilla tăcu şi se gândi la vorbele lui. După câteva minute, Jason spuse:

— Nu te agita prea tare din cauza vrăjii. E destul să faci atât cât poţi.

— Ţi-e uşor să vorbeşti. Eu sunt cea căreia trebuie să-i iasă bine. Magia nu e ca matematica, unde există un răspuns corect. Uneori alegi doar dintre mai multe răspunsuri nepotrivite sau, şi mai rău, dintre o grămadă de răspunsuri care par potrivite.

Jason încercă să se gândească la ceva

care s-o ajute să nu mai simtă atâta responsabilitate.

— Priscilla, ştii care e cea mai dificilă lovitură la gol?

— Moara, spuse ea hotărâtă.

— Ce? Nu… nu vorbesc despre mini-golf, ci despre golf adevărat. Cea mai dificilă e lovitura la buncăr.

Văzându-i expresia nelămurită, adăugă:

— Atunci când mingea se blochează în nisip. Există două opţiuni aici. Fie încerci s-o ridici, fie loveşti cu toată puterea. Să încerci s-o ridici presupune o mişcare scurtă, prea puţin riscantă, care nu face decât să scoată mingea din nisip. Dacă loveşti cu toată puterea eşti fie glorios, fie învins.

— Deci vrei să spui că atunci când o să fac vraja diseară tu vrei să-ţi asumi riscul cel mare.

— Nu. Încearcă orice e mai puţin riscant. E prea important ca să risc totul. Alege lovitura de ridicare şi scoate-mă din nisip. Dacă reuşeşti să-mi faci rost de câţiva ani alături de Justine, o să-i fac să conteze cât o viaţă.

Priscilla îl privi cu uimire.

— Eşti îndrăgostit de ea.

— Sigur că sunt. Ce credeai?

— Că ai sedus-o doar ca să-i iei cartea.

El îi aruncă o privire ofensată.

— De ce e atât de greu de crezut că aş putea să mă îndrăgostesc de cineva?

— Pentru că de fiecare dată când te desparţi de câte o femeie mă pui să cumpăr câte o bijuterie scumpă pe care o împachetezi frumos. Factura ta la Tiffany s-a provocat o gaură economică pe piaţa metalelor preţioase.

Jason se strâmbă, continuând să se uite la drum.

— Justine e altfel decât celelalte.

— De ce? Pentru că e vrăjitoare?

— Pentru că e Justine.

Priscilla se uită în jos, la Triodecad, făcând mişcări concentrice peste materialul cu care era acoperit.

— Ea e îndrăgostită de tine? întrebă cu grijă.

— Aşa cred, spuse Jason, trăgând puţin de volan ca să evite un vultur care se înfrupta dintr-un animal mort pe şosea. Mi-ar plăcea să trăiesc suficient cât să încerc să-mi merit norocul.

— Atunci ar fi bine să găsesc o vrajă foarte puternică, veni replica seacă.

După un drum de treizeci de minute ieşiră de pe şosea ca să ajungă în Toad Suck Park. Priscilla îi dădu indicaţii de-a lungul unei serii de curbe, drumul se îngustă şi deveni mai anevoios, dar până la urmă ajunseră la o curte privată, pavată cu pietriş uzat, iar cauciucurile maşinii li se adânciră în câteva gropi. Opriră în faţa unei rulote duble ascunsă într-un luminiş. În faţa ei era o verandă improvizată dintr-o foaie de pal şi un set de scaune de grădină. Un câine de o rasă nespecifică lenevea într-un colţ al foii de pal. Animalul începu să dea din coadă când văzu maşina care se apropia.

— Probabil că o să ţi se pară nebuni la început, spuse Priscilla când Jason opri motorul, dar după ce ajungi să-i cunoşti… o să ţi se pară şi mai nebuni.

— Eu nu judec, o asigură Jason.

Era unul dintre lucrurile pe care le învăţase locuind în San Francisco aproape zece ani. Cineva cu părul curcubeu şi mai mulţi cercei pe corp ar fi putut să fie milionar, iar cineva cu haine parcă luate de la gunoi ar fi putut să fie un lider respectat

în comunitate. Prejudecăţile nu foloseau la nimic şi erau prosteşti pe deasupra.

Jason coborî din maşină şi se trezi uimit de cât de liniştită era zona. Nu auzea decât sunetul scos de o ciocănitoare din apropiere, care lovea cu ciocul un pin sau un cedru, şi susurul unui pârâu. Aerul părea puţin aburit, de parcă ar fi fost proaspăt călcat. Un vânticel plat, leneş, purta mirosul ierbii încinse şi a răşinii de pin.

Tăcerea se rupse când din rulotă se auziră vocile puternice a doua bătrâne ce tocmai ieşeau. Niciuna dintre ele nu era mai tânără de optzeci de ani. Erau îmbrăcate asemănător, cu papuci, tunici colorate şi pantaloni trei sferturi. Una dintre ele avea părul precum un con de îngheţată de la Dairy Queen, iar cealaltă avea o claie de roşu flamboaiant. Agitate şi vorbăreţe, amândouă se repeziră spre Priscilla şi o îmbrăţişară.

— Prissy, scumpa, eşti piele şi os, exclamă cea cu părul roşu. În California nu-ţi dau de mâncare?

— Sigur că nu, spuse cealaltă femeie înainte ca Priscilla să apuce să răspundă. Hipioţii de pe Coasta de Vest mănâncă

numai Ghipsuri din varză kale.

Se uită cu mândrie la Priscilla şi continuă:

— Am gătit noi nişte mâncare adevărată, fetiţo. Plăcintă cu hot-dog şi biscuiţi prăjiţi cu măr.

Priscilla râse şi o sărută pe obrazul brăzdat de riduri.

— Bunică, mătuşă Bean, faceţi cunoştinţă cu şeful meu, domnul Black.

— El e proprietarul companiei de calculatoare la care lucrezi?

— Jocuri video, spuse Jason ocolind maşina ca să ajungă lângă ele. Spuneţi-mi Jason, vă rog, continuă întinzându-le mâna.

— Calculatoarele o să distrugă lumea, spuse ea, ignorându-i mâna întinsă. Noi nu ne obosim să dăm mâna, scumpule. Ne luăm direct în braţe.

Îşi aruncă mâinile pe după gâtului lui şi-l învălui într-un amestec ameţitor de mirosuri: fixativ, parfum, deodorant, cremă de corp şi o notă distinctă de spray contra insectelor.

— Eu sunt bunica Priscillei, îi spuse ea lui Jason. Aşa să-mi spui şi tu.

Femeia cu părul ca de vanilie veni să-l

îmbrăţişeze şi ea, cu corpul ei puternic, scund şi îndesat.

— Eu am fost pe vremuri Wilhelmina, dar lumeami zice Bean de când eram mică şi aşa am rămas.

Cum niciuna dintre ele nu părea că vrea să-i dea drumul, Jason se îndreptă spre rulotă cu ele de-o parte şi de alta. Priscilla îi urmă cu grimoarul în mână. Cum se deschise uşa îi lovi un curent de aer rece. Unitatea de aer condiţionat torcea sub fereastră, răcind interiorul până la un nivel arctic. Intrară într-o sufragerie cu un perete întreg acoperit cu numere de înmatriculare.

Locuinţa era curată, dar plină de mese, rafturi şi obiecte: figurine, capace de sticlă, borcane şi cârlige de undiţă. Jason, care prefera spaţiile mari şi neaglomerate, începu să se simtă puţin închis. Văzu că amândouă ferestrele bucătăriei erau cu totul blocate de rânduri de pahare şi termosuri şi trase aer în piept, încercând să se calmeze.

— Acum, îi spuse bunica Priscillei, hai să ne uităm la cartea de vrăji.

— E foarte veche, spuse Jason, deranjat de ideea că gri moarul preţios al lui Justine

fusese aşezat pe aceeaşi masă de bucătărie cu plăcinta de hot-dog, care mirosea a ketchup. Trebuie să am mare grijă de ea.

— O să fim atente, spuse bunica aruncându-i o privire inteligentă. N-am crezut că o să văd vreodată vreuna dintr-astea, mai ales una aşa cunoscută.

— Noi n-am învăţat magia din grimoare, spuse Bean, urmărindu-i lui Jason privirea până la plăcintă.

Luă vasul de pe masă, îi puse pe dulap şi îşi şterse mâinile pe tunică.

— Numai vrăjitoarele de elită au aşa ceva. Noi neam ţinut mereu vrăjile şi reţetele pe cartonaşe.

— O carte ca asta, spuse bunica, are mai multă putere decât cuvintele scrise pe paginile ei.

Bătrânele scoaseră mici sunete de apreciere când Priscilla desfăcu Triodecadul. Coperta din piele strălucea precum pieliţa de prună. O încuietoare din cupru era în centrul unui desen neobişnuit, în formă de ceas. Chiar dacă Jason n-ar fi cunoscut valoarea supranaturală a cărţii şi tot ar fi recunoscut-o imediat ca fiind ceva antic şi nepreţuit.

— De ce un ceas? întrebă.

— Nu arată timpul, răspunse bunica. Sunt fazele lunii. Pământul e aici, în centru.

Desenă cu degetul liniile nevăzute de la gaura cheii până la fiecare dintre punctele cercului exterior.

— Luna nouă e sus, urmează primul pătrar, apoi luna plină acolo, spuse mişcând degetul până la marginea coperţii. Soarele ar veni din direcţia asta.

Priscilla se încruntă, tulburată.

— În seara asta e lună plină „bunico. E momentul bun pentru o vrajă?

— Depinde de vrajă. O să fie nevoie să citim puţin, noi trei, ca să ne dăm seama ce e bine.

Bunica se întoarse spre Jason şi-i spuse cu compasiune:

— Prissy mi-a spus cu ce ne confruntăm. Cu sufletul lipsă şi blestemul vrăjitoarei, tu ai mai multe probleme decât o culegere de matematică. Şi nu putem să facem decât câte o vrajă pe rând, ca să nu înceapă să se blocheze una pe alta.

Se opri puţin, apoi întrebă:

— Cine are cheia?

— Eu, răspunse Jason scoţând lanţul de

sub tricoul polo.

Bunica o luă de la el dând scurt din cap.

— Bean, înainte să deschidem cartea, cred că ar fi bine să măturăm podeaua cu mătura din rămurele.

— Mă duc s-o caut, spuse Bean îndreptându-se spre hol.

— Jason, spuse bunica, noi o să citim o vreme. Relaxează-te, dacă vrei. Poţi să te uiţi la televizor. Joacă Razorbacks şi Aggies.

— V-ar deranja dacă aş ieşi să mă plimb?

— Chiar te rog.

Jason îşi luă ochelarii de pe masă şi se întoarse spre uşă, iar Bean se grăbi spre el cu un spray şi începu să-l împroaşte cu substanţa din interior. El se dădu în spate din reflex, iar Bean îndreptă recipientul spre pantalonii lui, apoi spre glezne. Mirosul de spray insecticid umplu aerul cu un nor toxic.

— Nu, nu e nevoie să…

— Ba îţi trebuie, spuse Bean pe un ton autoritar, mergând în spatele lui şi continuând să-l dea cu spray.

— Nu ştii cum sunt ţânţarii în Arkansas, îi spuse bunica. În zece minute o să fii plin de sânge, ca un porc la măcelărie.

— Măi, măi, se auzi vocea lui Bean din spatele lui. Asta numesc eu un posterior superior.

Jason îi aruncă o privire urâtă Priscillei, care se străduia să nu râdă.

— Mulţumesc, spuse încet, apoi dispăru imediat ce Bean termină.

— Încă un lucru, strigă bunica în urma lui. Dacă-l vezi pe Cletus la etaj, să nu-l bagi în seamă.

<Uşa se închise în urma lui, iar Jason se opri deodată.

— O rulotă nu are etaj, spuse cu voce tare.

Merse încet în jurul structurii sărăcăcioase.

Descoperi un scaun ascuns printre copacii din faţă, alături de care erau o ladă frigorifică şi o umbrelă de soare, toate aranjate într-un colţ al acoperişului plat. Pe scaun stătea un domn mai în vârstă care purta o pălărie de pescuit, pantaloni scurţi şi un tricou pe care scria „nu doar că sunt perfect, dar mai sunt şi sudist”. Bărbatul se uita atent la telefonul mobil dintr-o mână în timp ce cu cealaltă ţinea o cutie de bere.

— Cletus? întrebă Jason precaut.

Bărbatul răspunse fără să ridice privirea.

— Eu sunt. Pe tine te-a adus Priscilla în vizită?

— Da. Sunt Jason.

— Hai sus să bei o bere rece.

Bătrânul arătă spre o scarjă din laterala rulotei. Jason urcă pe acoperişul învelit într-un strat gros de cauciuc mirosind a anvelope noi. Se apropie de celălalt bărbat şi dădu scurt mâna cu el. Cletus avea ochii albaştri şi sprâncenele albe şi groase ca două omizi. Pielea îi era închisă la culoare şi avea textura unei frunze uscate de tutun. Majoritatea celor de vârsta lui înaintată n-ar fi fost în stare să se urce pe acoperiş, dar el era puternic, trecut prin multe şi avea braţe ca nişte funii şi trupul noduros.

Întinse mâna spre cutia frigorifică şi scoase o cutie umedă de bere pe care i-o întinse lui Jason.

— Mulţumesc, spuse acesta aşezându-se pe acoperiş, sub umbrelă.

— Ai venit să facă bunica şi Bean o vrajă pentru tine, spuse Cletus.

— Ăsta-i planul, spuse Jason, deschizând cutia de bere şi bând cu poftă. Eşti unchiul

Priscillei?

— Prin căsătorie. Fratele meu geamăn, Clive, a fost însurat cu Bean acum multă vreme. A murit atacat de albine la şase săptămâni după nuntă.

— Era alergic la albine?

— Mai degrabă la blesteme. Clive ştia la ce risc se expunea dacă se însura cu ea. Toată lumea ştie cum stă treaba cu femeile din neamul Cincifrasini. Toate sunt văduve negre. Nu au ce să facă. Te iei cu una din ele şi mori.

— Atunci de ce s-a însurat Clive cu Bean, dacă ştia?

— Bean era foarte frumoasă pe atunci, şi Clive să îndrăgostit până peste urechi. A spus că trebuie s-o aibă, cu sau fără blestem. Nimeni n-a reuşit să-i scoată asta din cap. Nici măcar Bean. A fost vrăjit de când a văzut-o.

— Ştiu cum e, spuse Jason fără umor.

Cletus termină berea, strânse cutia în mână şi o aruncă jos.

— Blestemul le urmăreşte pe femeile din familia asta. Sper că nu te-ai îndrăgostit de Priscilla.

— Nu, domnule.

— Foarte bine. Aşa să rămână. Nu vrei să ajungi precum Clive. Şi nici ca soţul bunicii, Bo.

— El cum a murit?

— Lovit de fulger pe ponton la Toad Suck, pe vremea când trecea feribotul pe acolo.

Cletus făcu o pauză ca să se gândească, apoi continuă:

— Cu o săptămână înainte să se întâmple, Bo mi-a spus că oriunde se ducea el, ceasurile stăteau. Ceasul de la mână i se oprise. Chiar şi clepsidra din bucătărie s-a spart când s-a apropiat el de ea, adăugă mai luându-şi o bere din ladă. Ciudat e că şi Clive mi-a spus că avea aceeaşi problemă chiar înainte de accident. El, care a fost la timp la muncă în fiecare zi din viaţă, începuse să întârzie, pentru că toate ceasurile din casă se opriseră. O săptămână mai târziu, Clive nu mai era.

Jason îl privi atent.

— Au murit amândoi la o săptămână după ce s-au oprit ceasurile?

Privirea îi coborî spre cadranul ceasului său din oţel inoxidabil. Uşurat că funcţiona, expiră controlat, înainte să ridice privirea îl

auzi pe Cletus spunând:

— Băiete, ai probleme mar, i, aşa e?

* * *

După ce petrecu o oră cu Cletus, Jason coborî şi se întoarse în rulotă. Cele trei femei se concentrau la Triodecad.

— Cum merge? întrebă Jason.

— Cartea asta e incredibilă, spuse Priscilla. Aici sunt vrăji pentru aproape orice ai putea să-ţi imaginezi.

— Aţi găsit ceva care să contracareze blestemul vrăjitoarei?

Priscilla clătină din cap.

— Nimic specific. Nu are sens, pentru că în toate generaţiile de vrăjitoare înnăscute care au existat, cineva trebuie să fi încercat să rezolve problema. De ce nu a scris niciuna dintre ele nimic?

— Eu şi cu Bean am încercat să ne salvăm bărbaţii, spuse bunica. Dacă n-a mers, ne-am gândit că n-avem noi o magie suficient de puternică, pentru că nu ne-a învăţat nimeni, dar credeam că într-o carte ca asta o să găsim răspunsul.

Jason se uită la Priscilla.

— Şi dacă am încerca să lovim cu toată puterea?

— Am găsit o vrajă de longevitate, spuse ea. Una puternică, din ce-mi dau seama.

El îşi păstră expresia neutră.

— Are vreun dezavantaj?

— Niciunul la care să mă pot gândi acum. Toată lumea vrea să trăiască mai mult, nu? întrebă ea încruntându-se. Dar întrebi pe cine nu trebuie. Niciuna dintre noi n-are destul antrenament cu astfel de vrăji. Practic îi ceri cuiva care pregăteşte doar piure din praf de cartofi să gătească un antreu din cartea „Stăpâneşte secretele bucătăriei franţuzeşti”.

Jason nu uitase avertismentul lui Justine legat de vraja de longevitate… într-o bună zi ar fi putut ajunge să cerşească moartea. În momentul acela, însă, longevitatea era răspunsul la toate problemele, l-ar fi permis să fie cu Justine şi era cea mai bună opţiune dacă voia să scape de blestemul vrăjitoarei.

— Mai vrem să adăugăm o vrajă, spuse Priscilla.

El ridică sprâncenele.

— Credeam că regula permite o singură vrajă de om.

— A doua nu e pentru tine, e pentru Justine.

Jason tăcu şi ascultă atent.

— Vrem să fi facem un legământ, spuse Priscilla încet. Cât reuşim de asemănător cu originalul. N-ar fi la fel de bun, dar cred că noi trei…

— Nu.

— L-ar fi mai bine şi ei, şi ţi-ar fi mai bine şi ţie.

— Nu intră în discuţie.

— Tu ai avea ce ţi-ai dorit de la început, insistă Priscilla, înroşindu-se. Ai avea mai mult timp de trăit şi ai fi în siguranţă.

— Dacă soarta întregii lumi ar fi în pericol şi tot naş vrea să-i fac lui Justine încă un legământ.

— Eşti încă tânăr, spuse Bean. Ai putea să găseşti pe altcineva.

El clătină din cap.

— O vreau pe Justine sau pe nimeni altcineva.

Priscilla se uită urât la el.

— Te porţi nebuneşte, ca un gândac dat cu spray. N-o cunoşti de suficient timp ca să decizi aşa ceva.

Jason o privi fără să clipească.

— Ba o cunosc destul. Într-o bună zi, viaţa ta o să se schimbe într-o secundă. O să

ţi se întâmple ceva la care nu te-ai fi aşteptat niciodată şi asta o să te ia prin surprindere ca o lovitură cu leuca. N-o să ai destul timp să-ţi dai seama ce s-a întâmplat. N-o să poţi decât să accepţi.

— Ba nu. O să-mi amintesc că unele lucruri sunt sortite eşecului, spuse Priscilla.

Jason se-uită spre figura serioasă a bunicii şi a lui Bean.

— Faceţi tot ce puteţi cu vraja de longevitate şi o să vă dau dublu preţului pe care l-am convenit. Dar no amestecaţi pe Justine.

— Nu cred că… începu bunica.

— Triplu, spuse Jason.

Bunica şi Bean se uitară una la cealaltă.

— Hai să facem vraja, spuse bunica brusc. Priscilla, tu te ocupi de cerc. Bean, avem nevoie de pocal şi de şervetul pentru altar.

Bean se apropie de fereastră şi luă o cană groasă, cu logo-ul Budweiser.

— Ăsta-i pocalul? întrebă Jason sec.

— Sigur. Am făcut unele dintre cele mai bune vrăji ale noastre cu el.

Bean căută într-un sertar şi scoase de acolo un prosop de bucătărie pe care-l

întinse pe bufet. După ce se uită spre prosop, decorat cu silueta lui Elvis cântând la chitară, Jason îi aruncă Priscillei o privire pe sub sprâncene.

— Nu contează cum arată şervetul pentru altar, îi spuse ea pe un ton scăzut, în timp ce bătrânele făceau pregătiri. Lasă-le să facă lucrurile cum ştiu ele că funcţionează mai bine.

După o scurtă pauză adăugă:

— Şi să nu cumva să te superi dacă le auzi spunându-i numele lui Dionne Warwick de câteva ori în timpul vrăjii. Aşa îi place lui Bean, iar spiritele nu se supără deloc. Douăzeci şi unu în a treia dimineaţă de când Jason plecase de la han, Justine se străduia din răsputeri să rămână furioasă. Supărarea îi dăduse destulă energie ca să se pregătească pentru noul val de oaspeţi făcând lucrări de întreţinere ca reparatul unei toalete stricate, resetarea telecomenzii unuia dintre televizoare, umplerea recipientelor cu săpun şi şampon. Furia o ajutase şi să se ocupe de contabilitatea plictisitoare şi de plata facturilor, o ajutase să plaseze comenzi pentru ce le mai lipsea şi să le trimită confirmări pe e-mail clienţilor care făcuseră rezervări.

Problema era că Justine nu ştia sigur ce avea să se întâmple dacă n-ar mai fi fost furioasă. Nu voia să-l ierte pe Jason şi nu voia să-i privească acţiunile în context. Iubirea nu era circumstanţă atenuantă. Trebuia să se concentreze doar pe ce făcuse el şi să-i ignore motivele. De asta îi spusese cât mai puţine lui Zoe, care credea cu toată forţa în circumstanţe. Şi în iubire.

În timo ce spăla cearşafurile şi prosoapele, Justine primi un apel de la Priscilla, care până în acel moment nu-i răspunsese la niciunul dintre mesajele pline de furie.

Justine aştepta acel telefon, nu dormise noaptea repetând în minte cum avea s-o facă pe Priscilla să-şi ceară scuze iar şi iar, dar când răspunse descoperi supărată că nu putea decât să o salute cu vocea gâtuită. Toate cuvintele pline de vehemenţă se încurcau unul într-altul precum nişte lănţişoare prea subţiri.

— Jason nu ştie că vorbesc cu tine, îi spuse Priscilla. M-ar omorî dacă ar şti.

— Unde e cartea mea de vrăji? întrebă Justine pe un ton chinuit.

— E la Jason. Are mare grijă de ea. O să ţi-o aducă până la sfârşitul săptămânii.

— El unde e acum?

— La o conferinţă în San Diego. Una dintre acelea mari, despre jocurile pe calculator. Trebuie să dea o petrecere pentru strângere de fonduri…

— Tu eşti cu el?

— Nu. A rămas în Little Rock acum două nopţi şi ieri a plecat spre California.

— Little Rock? repetă Justine nedumerită. În Arkansas?

Priscilla vorbi încet.

— Bunica şi mătuşa mea sunt vrăjitoare. Ne-au ajutat să ne dăm seama ce vrajă să folosim pentru Jason.

— Din Triodecadul meu, spuse Justine apăsat. Minunat. Şi ce vrajă aţi făcut?

— Longevitatea.

Furia lui Justine scăzu ca un căţărător care se lasă să cadă prins în frânghie şi se transformă într-un sentiment de disperare ca o ceaţă groasă. Închise ochi şi se sprijini de uscător. Avea nevoie de căldura lui. Trase de câteva ori aer în piept înainte să poată să vorbească.

— Aţi folosit magie înaltă?

Priscilla răspunse pe un ton precaut:

— Bunica a spus că i se pare că a prins. N-ai de ce să-ţi faci griji. O să primeşti înapoi cartea şi…

— Ar trebui să te îngrijoreze două lucruri, spuse Justine pe un ton ascuţit. Primul e că s-ar putea să fi greşit vraja. Al doilea e că s-ar putea să-ţi fi ieşit bine.

— Nu înţeleg.

— Să spunem altfel. Doar pentru că poţi

să faci ceva nu înseamnă că ar trebui să şi faci acel lucru. Nu ai de unde să ştii exact ce-ai provocat. O să aflăm doar când o să fie prea târziu, şi dacă ai făcut bine vraja... Jason o să sufere mai târziu. Longevitatea supranaturală e un blestem, Priscilla. Nu i-ai dori aşa ceva nici celui mai mare duşman al tău. Nu există nicio garanţie că n-o să te îmbolnăveşti, că n-o să faci o demenţă sau orice alt lucru teribil care i se poate întâmpla corpului uman. Singura garanţie e că o să trăieşti, şi o să trăieşti, şi o să trăieşti, până când ajungi să faci orice ca să pui capăt chinului.

Simţi cum i pune un nod în gât.

— L-am spus asta deja lui Jason, idiotul încăpăţânat!

— A făcut asta pentru că te iubeşte, izbucni Priscilla.

— Mai lasă-mă! Oricum voia să facă asta din motivele lui personale şi egoiste.

— Te iubeşte, repetă Priscilla.

— De ce crezi tu asta? întrebă Justine pe un ton sarcastic. Pentru că a zis-o el?

— Pentru că e adevărul. Toată lumea ştie că o să moară din cauza ta. Vraja de longevitate n-o să reziste în faţa blestemului

vrăjitoarei, dar lui nu-i pasă. Nu vrea decât să aibă mai mult timp alături de tine, adăugă Priscilla suspinând frustrată. Tăticul meu a murit de tânăr, la fel ca şi al tău. Oamenii l-au avertizat să nu se însoare cu mama. l-au spus să fugă ca de dracu', să nu-l ajungă blestemul. Eu m-am întrebat mereu de ce nu i-a ascultat. Nu înţelegeam cum poate cineva să fie atât de îndrăgostit încât să prefere să moară decât să trăiască fără iubire. Ei bine, acum văd asta la prima mână. Nu ai cum să-l salvezi pe Jason. A găsit ceva ce-şi doreşte mai mult decât îşi doreşte suflet, şi acel ceva eşti tu. Dacă n-o să-l vrei, o să aştepte.

— O să-şi petreacă tot restul vieţii aşteptând, se răsti Justine.

— L-am spus şi eu asta.

— Şi ce-a zis?

— Că o să te iubească aşa, aşteptând.

Justine tăcu şi strânse pumnul lângă suprafaţa caldă şi metalică a uscătorului.

— Sper că Zeiţa o să aibă milă şi niciun bărbat n-o să mă iubească pe mine vreodată aşa, continuă Priscilla. Şi îmi pare rău pentru că am participat la asta. Te-am sunat ca să-ţi spun unde e Jason, în caz că nu vrei

să pierzi timpul, fiindcă indiferent dacă vraja a reuşit sau nu, oricum n-aveţi o eternitate la dispoziţie.

* * *

— Nu-ţi face griji, spuse Zoe pe un ton vesel, aşezând hainele împăturite într-o valiză desfăcută de pe patul lui Justine.

Verişoara ei nu doar că fusese de acord să se ocupe de han în lipsa ei, ci se arătase de-a dreptul entuziasmată. De fapt, Zoe insistase s-o ajute să-şi facă bagajul pentru San Diego.

— Sora Niţei o să vină să ne ajute la curăţenie, continuă Zoe, iar Annette o să vină mai devreme ca să ne ajute la micul dejun. Avem, oricum, numai câteva camere ocupate, aşa că poţi să stai tot weekendul.

— Încercaţi să scăpaţi de mine, spuse Justine supărată.

Zoe zâmbi.

— Meriţi asta. Niciuna dintre noi nu-şi aminteşte când ai plecat tu ultima dată într-un weekend romantic.

— N-o să fie un weekend romantic. Mă duc să-mi iau cartea de vrăji de la Jason, să ţip la el şi să rămân într-o cameră separată. Nu plec în aceeaşi zi pentru că toate

avioanele de întoarcere erau pline.

— Mai ia-ţi ceva de îmbrăcat la tine, poate, cine ştie? Şi ceva drăguţ de purtat la cină, spuse Zoe scoţând o rochiţă mică şi neagră din dulap. Asta o să fie perfectă.

— N-am de gând să mă îmbrac special pentru cină. O să comand un hamburger în cameră.

— Unde sunt sandalele cu barete subţiri?

Justine făcu o grimasă de nemulţumire când o văzu pe Zoe atât de hotărâtă.

— În partea din spate a şifonierului.

— Şi un colier?

— N-am unul care să se potrivească la rochia aia.

— Uite, asta merge foarte bine.

Zoe scoase broşa antică din cristal pe care o purta prinsă de puloverul ei retro şi o puse în partea de jos a decolteului rochiei.

— Zoe, mulţumesc, dar nu e nevoie. N-o să iau cina nici cu Jason, nici cu altcineva.

Verişoara ei împături cu grijă rochia.

— Nu se ştie.

— Jason n-are habar că fac asta. Mă duc numai ca să-mi iau la revedere definitiv, apoi vin aici şi-mi reiau viaţa petrecută în

disperare tăcută. Nu ştiam ce bine mi-era.

— De ce trebuie să-i spui adio în San Diego? întrebă Zoe cu blândeţe. Ai putea să-i laşi un mesaj pe robotul telefonului sau să-i scrii un sms.

— Nu poţi să-i scrii cuiva un sms de adio, spuse Justine indignată. Asta e ceva ce se face în persoană.

— Încălţată în sandale cu barele subţiri, adăugă Zoe satisfăcută, punând încălţămintea în valiză.

* * *

Hotelul del Coronado devenise faimos imediat ce fusese construit în anii o mie opt sute. În ciuda dimensiunii impunătoare a construcţiei de pe malul mării, verandele late, albe, pavilioanele şi terasele cu coloane îl făceau să pară aerisit. Justine nu mai fusese niciodată la „De/”, cum îi spuneau cei din San Diego, deşi citise despre el la cursul de management hotelier.

Nenumărate celebrităţi locuiseră acolo de-a lungul istoriei, inclusiv „nobili” hollywoodieni precum Rudolf Valentino, Charlie Chaplin şi Greta Garbo. Hotelul găzduise şi preşedinţi ai SUA, membri ai familiilor regale străine şi personalităţi de

marcă precum Thomas Edison şi Babe Ruth. Exista chiar şi o fantomă a casei, care începuse să apară de când o tânără murise acolo în 1892.

Justine regretă o clipă că se îmbrăcase într-o ţinută de zi când intră în foaierul elegant, cu tavan înalt, covor roşu cu auriu şi accente din lemn negru, lustruit. Deşi aproape toţi ceilalţi oameni dinăuntru erau şi ei îmbrăcaţi tot în blugi, locul părea dintre acelea în care oamenii ar fi trebuit să meargă îmbrăcaţi la patru ace.

La rând în faţa biroului de la recepţie, Justine lăsă jos, la picioare, geanta de voiaj. Priscilla îi spusese numărul camerei lui Jason şi-i trimisese o copie a programului lui. Conferinţa de jocuri pe calculator se desfăşura în incinta altui hotel, ceea ce însemna că probabil Jason nu era de găsit pentru moment. Când avea să se întoarcă, Justine intenţiona să-i spună exact ce gândea despre el, anume că era josnic pentru că furase Triodecadul şi că ea fusese o proastă când se culcase cu el, când îi acordase încredere...

O senzaţie de căldură care-i coborî de pe ceafă spre baza şirei spinării îi distrase

atenţia de la gânduri. Se uită cu precauţie în jur. Ceilalţi oameni care aşteptau la rând păreau netulburaţi. Cei aşezaţi în zonele cu canapele râdeau şi discutau relaxaţi.

Un grup mic de bărbaţi ieşise din liftul-cuşcă, de modă veche, şi se plimbau încet prin foaier. Atenţi la discuţia lor, se opriră la masa imensă, rotundă, pe care era aşezat cel mai mare aranjament floral pe care-l văzuse Justine vreodată. Unul dintre ei era atrăgător şi sofisticat în costumul lui croit pe trup şi închis la culoare, şi radia o carismă care aproape că trecea limita încrederii în sine şi devenea obrăznicie. Părul lui negru fusese la un moment dat pieptănat frumos, dar începuse să-i alunece dezordonat pe frunte. Justine îşi amintea cât de mătăsos era în palma ei, îşi amintea cum buzele lui le sărutaseră pe ale ei.

Se întoarse cu spatele şi îşi feri privirea. I se părea înfiorător că era atât de bucuroasă şi doar să fie în aceeaşi încăpere cu Jason. Inima începuse să-i bată în ritmul unei locomotive. Se concentră să rămână nemişcată, deşi fiecare fibră îi cerea să fugă, ori spre el, ori departe de el, nu ştia sigur.

Se gândi că probabil o privea, fiindcă aproape că I simţea uitându-se la ea, dar în foaier era multă lume, iar Jason nu se aştepta ca Justine să fie acolo. Probabil că n-avea cum s-o vadă. După o clipă riscă să ridice privirea spre grupul de bărbaţi. Nu mai erau acolo.

Rândul înaintă, iar ea se aplecă să-şi ridice geanta. Sub ochii ei apăru o pereche de pantofi cu şiret, lustruiţi şi negri. Justine se ridică lent şi simţi cum i se strânge inima. Îl privi, iar gândurile i se amestecară, confuze, dornice şi nerăbdătoare.

Jason vorbi pe un ton nonşalant, dar privind-o cu afecţiune.

— N-ai cum să-ţi iei cameră aici. Sunt închiriate toate.

Justine simţi că are miere groasă pe gât. Înghiţi în sec înainte să răspundă:

— Am rezervare.

El îi luă mânerui genţii de voiaj dintre degetele amorţite.

— A fost anulată. Poţi să stai cu mine în cameră.

Energia dintre ei ajunsese şi la cei din jur. Câteva priviri îi urmăriră, unele curioase, altele pline de invidie. Jason o

conduse la adăpostul parţial al unui ficus într-un ghiveci şi puse deoparte geanta ei şi servieta lui, privind-o atent.

— De ce eşti în San Diego? Dă-mi voie să spun că nu mă plâng. Sunt foarte fericit să te am aici, adăugă înainte ca ea să apuce să-i răspundă.

— Nu mă ai aici. Am venit să iau Triodecadul.

— Voiam să ţi-l aduc poimâine.

— Nu puteam să aştept atât.

— Nu puteai să aştepţi cartea, întrebă el, sau pe mine?

Ea se hotărâse deja că n-avea să flirteze cu el, să fi zâmbească sau să cedeze farmecului său.

— Îmi vreau cartea înapoi.

Fără să spună un cuvânt, Jason ridică servieta din piele şi i-o întinse. Nedumerită, Justine întrebă:

— Ai dus-o cu tine peste tot?

Jason zâmbi puţin.

— E ca un cod nuclear.

Justine se întoarse cu spatele la el, deschise geanta şi se uită înăuntru. Strecură mâna şi ridică marginea acoperământului din în apoi oftă uşurată

când văzu coperta familiară a grimoarului.

Jason se apropie în spatele ei, se aplecă şi o sărută la încheietura umărului. Pe Justine o traversă un fior senzual.

— Tot am de gând să te electrocutez.

— Da, chiar te rog, spuse el muşcând-o încet. Cu amândouă mâinile.

Justine se răsuci furioasă spre el.

— M-ai minţit.

— Nu tocmai.

— Prostii. Dacă nu altceva, atunci tot m-ai minţit prin omisiune.

— Era singura cale ca să fiu cu tine.

— Şi scopul scuză mijloacele? întrebă ea pe un ton caustic. Tu nici măcar nu ţi-ai atins scopul.

Jason o studie, calm în aparenţă, deşi ea simţea emoţiile puternice din profunzime.

— De asta ai scăpat de legământ, îi spuse. Ai vrut iubire. Acum o ai. Eu te iubesc cât o duzină de oameni la un loc. Poate că există ceva ce n-aş face ca să te am, vreo regulă sau vreo lege pe care n-aş vrea să o încalc, dar să fiu al naibii dacă ştiu care-i aceea. Ştiu că nu sunt perfect, dar dacă tu…

— Eşti opusul cuiva perfect, spuse

Justine, strângând servieta la piept şi uitându-se supărată la el. N-am vrut genul de iubire în care oamenii sunt răniţi, lucrurile merg prost şi nici nu mai ştii cine eşti.

Jason nu avea dreptul să arate compasiune, dat fiind că el era motivul nefericirii ei.

— Hai să mergem undeva, iubita mea. Nu-mi place să discut despre sentimentele mele în spatele unei plante de apartament din holul unui hotel.

Ridică geanta cu mâna liberă şi o trase pe Justine după el, spre recepţie. Văzând că se apropiau, din spatele biroului apăru un bărbat, radiind un aer de încredere, aşa cum îi stătea bine unui angajat la un hotel de mare clasă. Se spune că un recepţioner bun e ca un Merlin amestecat cu un Houdini, capabil să rezolve un spectru larg de probleme cu viteza fulgerului. Problema ar putea să fie orice, de la înlocuirea unei periuţe de dinţi până la închiriatul unui avion privat. „Un recepţioner bine pregătit evita un singur cuvânt în faţa oaspeţilor săi, şi acela era „nu”.

— Bună ziua, domnule Black. Pot să vă

ajut cu ceva?

— Da, mulţumesc. Se pare că am nevoie de o altă cameră.

— Bineînţeles. Pot să vă întreb care e problema cu aceea pe care o aveţi deja?

— Nu e nicio problemă, dar am nevoie de ceva mai spaţios. Aş vrea să schimb camera de acum cu una dintre căsuţele de pe plajă.

— Nu avem nevoie de căsuţă pe plajă, spuse Justine repede.

Jason o ignoră.

— Una cât mai departe de ochii lumii, spuse.

— Dacă nu mă înşel, avem un apartament disponibil la capătul piscinei Sapphire. E foarte ferit. Are un dormitor mare, cu verandă, foc de tabără, jacuzzi şi acces privat la plajă.

— Pare scump, începu Justine să zică.

— O luăm, rosti Jason, întinzându-i omului geanta de voiaj a lui Justine. Vrei, te rog, să trimiţi asta la apartament, împreună cu lucrurile mele?

— Daţi-ne jumătate de oră, patruzeci şi cinci de minute, spuse recepţionerul, şi facem rost de chei noi, apoi vă cazăm. Vreţi

să aşteptaţi pe terasă? Poate să vă trimit nişte vin şi o gustare?

Jason se uită la Justine.

— Ce părere ai?

— Vai, mă întrebi şi pe mine ceva? întrebă ea pe cel mai dulceag ton pe care-l avea. Vrei părerea mea? Preferinţa mea?

Expresia de pe chipul recepţionerului rămase politicos neclintită când Jason se întoarse spre el.

— Cred că o să ne plimbăm pe faleză, spuse. Sună-mă când e gata căsuţa. Şi te rog să anulezi rezervarea prietenei mele. O să stea cu mine.

— Da, domnule, spuse recepţionerul, zâmbind şi privind-o pe Justine. Pot să vă rog să-mi spuneţi numele pe care e făcută rezervarea?

— Justine Hoffman, spuse ea încet.

— Domnişoară Hoffman. Bine aţi venit la o să facem tot posibilul ca să vă bucuraţi de şederea la noi.

Justine îl însoţi pe Jason prin foaierul clădirii victoriene. Când se apropiară de grădină, un tânăr îmbrăcat în uniformă cu vestă roşie şi pălărie neagră îl recunoscu pe Jason.

— Domnule Black. Să vă aduc maşina?

— Nu acum, mulţumesc.

Continuară să meargă prin foaier, iar Justine se încruntă la Jason.

— Nu sunt impresionată de felul în care oamenii te linguşesc.

— Ba eşti. Până şi pe mine mă impresionează. Lasă-mă pe mine să duc servieta.

— Rămân numai o noapte, spuse ea întinzându-i o. Plec mâine dimineaţă.

— Rămâi tot weekendul, o ademeni el.

— Îmi pare rău, dar nu pot.

— Încă nu m-ai iertat pentru că am împrumutat cartea, spuse el.

Era mai mult o afirmaţie decât o întrebare.

— Ai luat lucrul meu cel mai de preţ fără să-mi ceri voie. Am făcut atac de cord când mi-am dat seama că lipseşte. Am pierdut zece ani din viaţă.

— Spune-mi cum pot să fac ca să mă ierţi.

— Nu ai ce să faci.

— Angajez pe cineva să scrie pe cerul oraşului San Diego o scuză. Te duc la Taj Mahal. O să fac un fond de caritate pentru

pisicuţe.

Ea îi aruncă o privire plină de reproş.

— Îţi plac cărţile, continuă Jason. Ştiai că Frank L. Baum a scris *„Vrăjitorul din* Oz*”* cât a stat la?

— Da, ştiam. Şi ce dacă?

— Acum e o expoziţie cu obiecte din *„Vrăjitorul din* Oz*”* în foaier. E acolo inclusiv o primă ediţie a cărţii, semnată de autor şi de toată distribuţia filmului din 1939.

— Foarte frumos, spuse Justine. Mi-ar plăcea s-o văd, dar de ce…

— Ţi-o cumpăr drept suvenir.

Ea se opri brusc, obligându-l să se oprească şi el. Chiar îi făcuse o ofertă atât de strigătoare la cer?

— Ăla nu-i un suvenir. Un suvenir e un tricou sau un glob de zăpadă.

— O să ai nevoie de ceva de citit pe drumul spre casă.

— O carte ca aia costă o avere, spuse ea. De câte ori trebuie să-ţi spun că nu poţi să mă cumperi? adăugă pe un ton de insultă, apoi se opri. De toată distribuţia?

— Inclusiv de Toto.

Văzându-i expresia, Jason insistă, folosindu-se de avantaj:

— Lăbuţa lui simpatică e chiar pe interiorul copertei unu.

Oare mai fusese vreodată vreo femeie atât de tentată de ceva?

— Nu vreau cartea, se forţă Justine să spună. Nici dacă ar avea condurii de rubin în ea.

— Dar dacă te scot la cină în seara asta? O masă lângă ocean, noi doi, privind apusul…

Justine voia să fie în continuare rece cu el, dar îi era foame şi era obosită, iar ideea unei mese lângă ocean i se păru prea tentantă.

— Ar putea să fie frumos, spuse cam fără voie, dar, chiar dacă iau cina cu tine, asta nu înseamnă că te-am iertat.

— Nici măcar puţin?

— Poate numai atât cât abia poate să măsoare ştiinţa.

— E un început.

Jason îşi scoase telefonul din buzunarul interior al sacoului.

— Fac rezervarea.

— Singur? întrebă Justine prefăcându-se uluită. Nu-l pui pe unul dintre supuşii tăi s-o facă în locul tău?

El îi aruncă o privire sarcastică şi începu să formeze numărul.

— Stai, spuse ea amintindu-şi de programul lui. Ai planuri în seara asta.

— Sunt cu totul liber.

— Trebuie să iei cina cu nişte oameni care se ocupă de simulările pe calculator.

Jason ridică privirea de la telefon.

— De unde ştii asta?

— Priscilla mi-a dat programul tău.

El se uită urât la telefon şi spuse ca pentru sine: Ce supusă neascultătoare!

— Nu-i nicio problemă. O să mă relaxez în jacuzzi cât eşti tu la cina de afaceri.

Justine făcu o pauză, apoi adăugă:

— Sper că nu există reguli legate de nuditate, fiindcă n-am la mine costumul de baie.

Îl auzi cum tresare.

— Anulez cina.

— În ultima clipă?

— Anulez întâlniri tot timpul, o informă. Face parte din farmecul meu eluziv.

Justine nu putu să nu zâmbească.

— E şi ăsta un fel de-a spune.

Ajunseră pe faleză, iar ea se opri ca să privească plaja cu nisip auriu şi mica, şi apa

atât de albastră a Pacificului.

— Nici nu-i de mirare că L. Frank Baum a scris o carte atât de frumoasă cât a stat aici, spuse. E un peisaj magic, nu-i aşa?

— Da, spuse Jason, dar privind-o pe ea. Ai citit *„Vrăjitorul din Oz”?*

— Când eram mică. Tu?

— Nu, dar am văzut filmul de cel puţin şase ori.

Îi mângâie cu blândeţe părul, dându-l la o parte atunci când briza i se jucă printre şuviţe.

— Ca o coincidenţă, am ţinut întotdeauna cu vrăjitoarea.

* * *

Căsuţa de pe plajă era sofisticată, de lux, cu podele din lemn de esenţă tare, cu multe ferestre din sticlă şi cu mobilă moale, comodă. Paleta coloristică deschisă, neutră, îi dădea un aer proaspăt şi deschis, iar din fiecare cameră se vedea oceanul. Înăuntru erau o bucătărie bine dotată, o cameră pentru cină şi o sufragerie cu şemineu deasupra căruia era un televizor cu ecran plat. Patul mare din dormitor era acoperit cu pături grele şi lucioase. O cadă imensă, din marmură, domina baia alăturată, care

avea înăuntru şi un duş separat, cu o cabină din sticlă. După ce investigă fiecare cameră a vilei elegante, Justine se întoarse în sufragerie.

Jason îşi scosese sacoul şi îl punea pe spătarul unui scaun. Îl prinsese într-un moment în care avea garda jos. Era obosit, văzu ea, şi părea puţin uzat, puţin neîngrijit. Cumva, asta-l făcea să pară şi mai atrăgător, mai uman, un bărbat cu defecte şi nevoi.

„Ai vrut iubire”, îi spusese în foaier, „şi acum asta ai”. Indiferent cât de furioasă sau de rănită s-ar fi simţit, Justine ştia că acela era adevărul. Ecoul cuvintelor Priscillei încă era în mintea ei: „chiar dacă vraja a funcţionat, tot n-aveţi o eternitate”.

Putea să-şi permită să irosească un moment de iubire? Putea oricine să-şi permită aşa ceva?

Jason se uită la ea cum se apropia. Imediat, masca de calm reapăru pe chipul lui.

— Îţi place casa? întrebă. Dacă nu…

Se opri şi clipi de două ori – singura lui reacţie la gestul lui Justine, care-şi scosese tricoul cu o mişcare deliberată şi îl aruncase pe canapea. Privirea lui rămase lipită de

silueta ei subţire, îmbrăcată doar în sutienul alb din bumbac şi în blugi.

— Justine, spuse el răguşit, vreau să fie clar că nu ai nicio obligaţie… că nu trebuie să…

— Încerci să-mi spui că nu e nevoie să mă culc cu tine ca să pot să dorm aici?

— Exact.

Nu se mişcă atunci când ea întinse mâna spre cravata lui, desfăcând nodul din mătase cu degetele ei subţiri. Justine aruncă cravata la o parte.

— Deci atunci când mi-ai anulat rezervarea şi ai insistat să dorm aici, cu tine, nu ţi-a trecut prin cap că o să facem sex?

— Nu mi-a trecut, spuse Jason respirând inegal în timp ce ea îi desfăcea nasturii de la cămaşă, mi-a alergat prin cap. Dar tot nu eşti obligată să te culci cu mine.

Justine îi lăsă cămaşa desfăcută şi îşi scoase de pe umeri bretelele sutienului, apoi îl desfăcu de la spate şi îşi arcui pieptul spre el.

— Deci dacă ţi-aş cere să dormi pe canapea în noaptea asta, nu ai avea nimic împotrivă?

— Nu.

Ea lăsă sutienul să cadă pe podea şi, ridicându-se pe vârfuri, îl cuprinse pe după gât.

— Mă îndoiesc, şopti, apoi îi atinse cu buzele desfăcute partea de dedesubt a bărbiei. Dar primeşti puncte pentru că ai încercat să fii gentleman.

Căldura şi parfumul familiar al pielii lui o făcură să se topească de tot. Orice tristeţe dispăru din inima ei, gonită de o uşurare atât de puternică şi de atât de multă bucurie încât lui Justine i se părea că băuse şi ameţise.

Jason o sărută încet, fierbinte. Degetele tui lungi îi mângâiară contururile bărbiei, obrajilor, nasului, frunţii, de parcă ar fi fost orb şi n-ar fi putut s-o cunoască decât prin atingere. Sărutul se adânci şi deveni mai apăsat, până când amândoi începură să respire greu şi să se grăbească să-şi dezbrace hainele.

Curând, o urmă de haine aruncate desena drumul până în dormitor. În picioare, lângă pat, Jason o ţinu aproape şi-i cuprinse sânul în palmă. Îi cântări conturul moale, ciupind cu blândeţe sfârcul între

degetul mare şi arătător, făcându-l să capete o culoare trandafirie, închisă. După aceea se aplecă să-l sărute, să-l aline cu limba. În acel moment ea îşi pierdu echilibrul, dar el o prinse şi o susţinu, ajutând-o să se întindă pe patul acoperit cu cearşafuri albe.

Nimic nu exista pe lume în afară de camera aceea tăcută şi de jaluzelele închise. Nici timp, nici Pământ care să se rotească, nici ocean adânc şi albastru, nici vrăji rupte şi nici soarta hărăzită de stele nefaste. Nu exista decât acel bărbat, iubitul ei, fermecătorul ei, care-i legase inima în corzi invizibile.

O lăsă pe spate şi se aplecă deasupra sânilor ei ca să le sărute sfârcurile. Senzaţii îi alergară de la sâni până la sex în scântei strălucitoare. Mâna lui se opri în locul fin dintre coapse, un deget se strecură în trupul ei, iar degetul mare îi atinse cu blândeţe centrul sensibil. Începu s-o mângâie cu mişcări circulare, lente, înăuntru şi afară. Plăcerea începu să se mişte în valuri înăuntrul ei, din ce în ce mai mare. *Încă*”. Se eliberă şi se aplecă deasupra lui, ca să-l cuprindă cu gura şi să

traseze cercuri cu limba pe vârful tare şi mătăsos. Gustul lui era foarte plăcut, puţin sărat, ca oceanul.

Jason rămase nemişcat, cu ochii închişi, cu pumnii strânşi de parcă ar fi fost torturat. Curând o opri, trăgând-o în sus cu mâinile tremurânde.

O împinse pe Justine în genunchi şi în coate, apoi îi mângâie liniile tensionate ale corpului. Se aşeză în spatele ei, iar picioarele lui cu textură dură şi aspră le desfăcură larg pe ale ei. Ea tresări când îl simţi tare, aproape, atingându-i sexul. Gemu şi strânse cearşaful în pumni, aşteptând orbeşte. El îi ridică şoldurile mult, ca şi cum ar fi fost o pisică arcuindu-se.

Respirau în acelaşi ritm, cu inimile şi cu plămânii lucrând din greu. Fără niciun avertisment el o pătrunse ferm, iar Justine îşi împinse trupul spre el, cu corpul zvâcnind instinctiv în jurul presiunii insistente. El începu un ritm hotărât, condus de nevoia carnală pură. Interiorul ei se încordă şi se destinse în opoziţia condusă de nevoie şi plăcere. Încă o alunecare puternică, încă una, din ce în ce mai adânc, până când nicio parte din ea nu-i rămăsese

străină.

Prea multă plăcere îi ardea obrajii şi-i făcea carnea să doară. Era foarte aproape, la câteva respiraţii distanţă.

— Jason, te rog…

Tăcu, apoi suspină când el îi cuprinse fundul în palme şi o roti încât să simtă presiunea din interior.

— Spune-mi, se auzi şoapta lui întunecată. Spune-mi ce-ţi trebuie.

Ea se trezi că rosteşte cu greutate cuvinte venite direct din inima pe care el i-o deschisese larg.

— Iubeşte-mă. Am nevoie să mă iubeşti.

Îi simţi răspunsul, un fior adânc, o tresărire în interiorul ei. Îi răspunse cu un cuvânt apăsat, apoi se aplecă deasupra ei murmurând cuvinte de dragoste, strângându-i trupul mai aproape de al lui. O atinse între coapse, apăsând în contratimp cu mişcările pe care le făcea din şolduri. Justine atinse un climax exploziv, orbitor.

Îşi lipi obrazul de saltea şi scoase sunete guturale de plăcere, strângându-l şi trăgându-l mai adânc în ea. El mai împinse o dată, apoi se opri, rămase nemişcat, fără ca măcar să respire o clipă, cât dură

eliberarea.

Un fior, un geamăt, cât timp se bucură de strânsoarea trupului ei.

După aceea, când stăteau împreună în pat, adormiţi şi satisfăcuţi, Justine îşi aminti şi înţelese cuvântul pe care i-l spusese el în acel moment de pe urmă.

„Întotdeauna”. Douăzeci şi doi

Fiindcă niciunul dintre ei nu prea voia să-şi părăsească patul, Jason anulă rezervarea la cină. Se opri ca să se uite la liniile lungi ale corpului lui Justine. Era întinsă pe burtă, cu cearşafurile adunate în jurul şoldurilor subţiri.

— Ai pielea foarte frumoasă. Ca petalele de violetă albă.

Îşi trecu degetele de-a lungul şirei spinării ei, minunându-se de planurile perfecte ale spatelui lui Justine. Roşea uşor şi culoarea rămânea o vreme pe pielea ei. Găsi o umbră delicată, trandafirie, pe umărul ei, şi o alta pe laterala sânului.

— După ce fac dragoste cu tine, spuse, petele astea roz şi drăgălaşe îţi apar peste tot, mai ales pe…

— Nu mă face să mă simt prost, protestă ea, ascunzându-şi capul în pernă.

Jason se aplecă şi începu să sărute fiecare pată pe care o găsea şi să o mângâie posesiv.

— A face dragoste, se gândi cu voce tare. Nu i-am mai spus niciodată aşa până acum, fiindcă sunt cuvinte de modă veche, dar cu tine alte cuvinte nu sună potrivit.

Ea vorbi cu vocea înfundată în adâncul pernei.

— Crede-mă că nu e nimic de modă veche la felul în care faci tu lucrurile.

Jason zâmbi şi o sărută pe spate, din loc în loc.

— Ţi-e foame?

Ea ridică privirea.

— Foarte foame.

— Am putea să-l chemăm pe unul dintre maeştrii bucătari de la hotel să ne gătească aici, în căsuţă.

— Serios? spuse ea, gândindu-se puţin. Dar o să fie nevoie să mă îmbrac.

— Nu, lasă. Chemăm room-service.

Se ridică din pat şi căută meniul legat în piele din sala de mese, a por i-l aduse lui Justine.

— Comandă ceva din fiecare coloană, îi spuse. Am sărit peste prânz.

— Şi eu la fel, spuse ea, citind meniul cu plăcere. Vrei să comand eu pentru tine?

— Dacă nu te deranjează.

Se întinse alături de ea, bucuros să-i privească figura expresivă în timp ce citea. Adora felul în care sentimentele i se citeau pe chip, ca o etichetă cu preţ pe care uitase s-o scoată. Chiar şi aşa, motivele ei nu-i erau mereu clare. Îi mângâie braţul.

— Justine?

— Îhm?

— De ce am făcut noi sex acum?

— Ai fi preferat să facem altceva?

— Nu, rosti el apăsat, dar a fost mai curând decât mă aşteptam. Aveam de gând să-ţi dau timp şi spaţiu, oricât ai fi avut nevoie. N-aş fi spus niciun cuvânt, nu m-aş fi plâns, dacă mi-ai fi cerut să dorm pe canapea.

— Mi-am dat seama că timpul e prea preţios ca să-l irosim, spuse ea, trasându-i cu blândeţe conturul nasului şi-al buzelor. Deşi o relaţie între noi e nebunească şi incomodă şi sortită eşecului… nimic din toate astea nu contează, fiindcă te iubesc oricum.

Jason o luă de mână şi îi lipi degetele de

buzele lui, ţinându-le acolo.

— Am crezut mereu că iubirea nu e adevărată dacă apare prea repede, îi spuse ea pe un ton amuzat. De asta mi se pare totul atât de neclar. Nu poţi să cunoşti pe cineva şi să ştii deja că el e acela. Trebuie să petreceţi timp împreună, să pui o grămadă de întrebări, să-l vezi în diferite situaţii.

Jason vorbi printre degetele ei.

— Am făcut şi noi asta.

— Două zile.

— Nu e destul?

— Nu. Îndrăgostitul ar trebui să fie un proces, nu un fulger. E o expresie în franceză pentru asta… coup de ceva. Coup de gras?

— Coup de foudre, spuse Jason. Fulgerător. Iubire la prima vedere. Coup de grave e atunci când dai cuiva o lovitură fatală. Ceea ce, pentru noi…

— Să nu glumeşti cu asta, îl avertiză ea, acoperindu-i ferm gura.

Când Jason tăcu, ea luă mâna.

— Nu se pronunţă „coup de gras”? întrebă. În franceză nu se citeşte ultima literă.

— Ba da, dar cuvântul e „grâce”. „Coup de gras” înseamnă lovitură de grăsime. Cum ar veni, şunculiţă criminală.

Stomacul ei scoase un sunet, iar Justine zâmbi stânjenită.

— O să comand un coup de şunculiţă, spuse, apoi redeveni atentă la meniu.

În câteva minute sună la recepţie şi comandă mai multe feluri din meniu, inclusiv o sticlă de vin. Se întrebă dacă să ceară şi desert, iar recepţionerul se oferi să le trimită ingrediente pentru biscuiţi cu bezea, pe care să-i facă singuri la focul de tabără.

Ea puse mâna peste receptor şi îl întrebă pe Jason:

— Îţi plac biscuiţii cu bezea?

El o privi serios.

— Mă răneşti că nu ştii şi trebuie să întrebi.

Zâmbind larg, Justine îi spuse recepţionerului:

— Da’ pentru biscuiţi.

După ce închise, îi spuse lui Jason:

— Sper că te pricepi să coci bezele…

— Mă pricep.

— Fiindcă eu le ard mereu.

— Ştiu.

Justine strâmbă din nas.

— De unde ştii?

— Ca să coci bezele trebuie să ai răbdare.

— Sugerezi că eu n-am răbdare?

El îşi plimbă degetele de-a lungul coapsei ei învelite în cearşaf.

— Spun asta ca pe un fapt dovedit, răspunse el, iar ea zâmbi larg.

După ce se dădură jos din pat şi făcură duş, sosi şi cina. Justine îşi puse un halat de la hotel şi aşteptă în dormitor cât timp Jason, îmbrăcat lejer, le deschise celor de la room-service. Angajaţii hotelului aranjară un festin cu feluri de mâncare pregătite minunat şi vin, apoi plecară discret.

— Cum arată? întrebă Justine, aventurându-se afară din dormitor.

— Fantastic, spuse Jason, privind-o din cap până în picioare, aşa cum era îmbrăcată în halat.

Ea îi zâmbi.

— Mă refeream la cină.

— Şi cina la fel.

Turnă vin şi îi ţinu scaunul ca să se aşeze, începură cu felii de roşii coapte,

presărate cu ulei delicat de măsline şi fulgi de sare de mare, urmate de salată din frunze proaspete de fenicul cu smochine delicioase. La antreu Justine ceruse osso buco, o bucată de carne coaptă până se topeşte şi alunecă de pe os. Pentru Jason comandase tartă din ricotta vegetală cu muguri de pin şi lămâie Meyer afumată. Era o mâncare foarte bună, cu arome atât de sublime că îţi rămâneau în amintire şi te făceau să-ţi pară rău dacă nu mâncai tot. Cei doi apreciară cum trebuia masa, vorbind numai atât cât era necesar înainte să se sature.

După aceea ieşiră şi se aşezară la focul de tabără, unde flăcările portocalii jucau în aerul înserării, încălzindu-l plăcut Jason pregăti mai multe bezele, fiecare perfect aurie, cu pieliţa din zahăr plesnind şi scoţând la iveală interiorul alb, topit. Când Justine simţi că era prea sătulă ca să mai ia vreo înghiţitură, se apropie de Jason, îi luă ţepuşa din mână şi o puse deoparte.

— Ajunge, rosti aşezându-se la el în braţe. Am mâncat atât de multe bezele că mă simt ca un biscuit gigant.

— Dă-mi să gust.

Observase o urmă de bezea pe degetul ei mare, aşa că îl atinse cu buzele şi linse dulceaţa lipicioasă de pe el.

— E perfect. Acum mai rămâne să-ţi pun un strat de ciocolată.

Justine se lipi de el şi un fior plăcut o cuprinse, din cauza contrastului dintre căldura focului şi răcoarea nopţii, şi a sunetului de valuri care se loveau de mai. Braţe puternice, masculine, o susţineau, iar inima lui bătea aproape de pielea ei.

Amândoi tăcură, relaxaţi, lăsând căldura să se acumuleze între ei. Un sentiment necunoscut îi traversă inima lui Justine, care înţelese că era vorba de bucurie, alături de conştiinţa faptului că n-avea să dureze la nesfârşit.

— Nu ştiam că fericirea are atâtea arome, spuse absent, cu capul sprijinit pe umărul lui.

— De bezea şi de ciocolată?

— Şi de tine. Aroma mea preferată, spuse, răsucindu-se până când buzele îi ajunseră aproape de urechea lui. Unii oameni chiar au parte de aşa ceva o viaţă? şopti.

Jason tăcu o clipă.

— Nu foarte mulţi, spuse până la urmă, iar ea nu se plânse, deşi braţele lui o strângeau puţin cam tare.

— Nu vrei să mergem să vizităm împrejurimile? întrebă Justine a doua zi dimineaţă, târziu, după ce făcuseră dragoste lent, iar Jason îi sărutase fiecare părticică a corpului.

El se întinse la capătul patului ca să se joace puţin cu degetele ei de la picioare.

— Eu te-am vizitat pe tine.

— Înseamnă că mama ta nu ţi-a spus să admiri cu ochii, nu cu mâinile.

Unul dintre picioarele ei sensibile zvâcni când el îi sărută talpa.

— Nu mă gâdila! Declar că picioarele sunt interzise.

Jason îi prinse glezna în mână şi o ţinu pe loc.

— Nu se poate. Tocmai mi-am descoperit un fetiş latent.

— Ai destule fetişuri. N-ai nevoie de încă unul.

— Dar uită-te la picioarele astea.

Îi mângâie suprafaţa lucioasă a unghiei mari, care era dată cu ojă în trei culori, violet, mov şi crem, şi ornată cu o fundă

mică şi roz. El se aplecă, iar Justine scoase un sunet ascuţit când îi simţi limba atingându-i spaţiul dintre degetele de la picioare.

— Termină, protestă, trăgându-şi fără succes piciorul prins. Nu vreau să am de-a face cu tine şi cu… perversiunile tale cu picioare.

— Pedofilie.

O altă atingere umedă o făcu să chicotească şi să se zbată.

— Cum?

— E cuvântul pentru iubirea de picioare.

— Tu să ştii, rosti ea sever, că joci prea mult *Scrabble.*

— Am insomnii, îi aminti el.

Ieşiră la o plimbare lungă pe plajă, cu tălpile afundându-se în nisipul fin ca pudra de talc. Aproape de apă, solul era umed şi foarte rece. Valurile se retrăgeau repede şi lăsau în urmă constelaţii de mici vieţuitoare. Justine văzu un arici de mare plat şi îl ridică, îl curăţă de nisip şi examină golurile din el.

Jason se oprise la câţiva metri mai departe ca să se uite la golful Glorietta. Vase ale marinei militare, vapoare turistice

şi nave comerciale treceau încet pe sub arcada lungă de doi kilometri a podului care lega San Diego de Coronado. Apropiindu-se de la spate, Justine îşi înlănţui braţele în jurul taliei lui şi desfăcu palma ca să-i arate ce găsise.

— Ce planuri ai pentru restul zilei? întrebă ea cu buzele lipite de spatele cămăşii lui.

El luă ariciul de mare şi se întoarse cu faţa spre ea. Ochii îi erau ascunşi de ochelarii de soare, dar gura îi era relaxată.

— Plănuiesc să facem orice vrei tu.

— Hai să mâncăm nişte sandvişuri de la un magazin de pe faleză şi să ne întoarcem la căsuţă ca să dormim puţin. După aceea am nevoie de puţin timp ca să mă pregătesc pentru petrecerea de diseară.

El strânse din buze.

— Trebuie să anulez petrecerea.

— Conform programului pe care mi l-a dat Priscilla, eşti trecut pe invitaţii ca fiind una dintre gazde. Şi e pentru o strângere de fonduri pentru cancer. Nu ai cum să anulezi.

— Mă gândeam să mă prefac bolnav.

— Spune-le că ai o umflătură locală severă, sugeră Justine pe un ton nevinovat.

Spune-le că singurul tratament e să mergi de urgenţă în pat. Le spun eu că aşa e.

Chicotind când îi văzu expresia, ea o luă la fugă pe plajă, obligându-l s-o urmeze. După ce se întoarseră la casa de pe plajă şi îşi curăţară nisipul de pe picioare, Justine se repezi imediat în pat. Jason petrecu câteva minute trimiţându-le mesaje şi e-mailuri asociaţilor, apoi se îndreptă spre ceas ca să îl pună să sune într-o oră.

Încremeni când văzu că numerele de pe ecranul digital pâlpâiau.

12: 00

12: 00

12: 00

O clipă simţi că nu poate să respire. Se întâmplă tot timpul, îşi spuse. Căzuse temporar curentul, cineva apăsase pe butonul greşit, o cameristă uitase să reseteze ceasul. Nu era motiv de îngrijorare.

Dar îi îngheţase sângele în vene şi inima îi bătea cu putere. Se apropie de dulapul în care îşi pusese ceasul Swiss Army. Limba mică era încremenită. Ceasul se oprise la 2: 15.

— Hai în pat, se auzi vocea adormită a

lui Justine, dintre perne.

Jason era puţin surprins că o putea auzi prin vacarmul propriilor gânduri. Se strădui să se poarte normal, să rămână calm.

Îşi scoase halatul şi se aşea lângă ea, luând-o în braţe. Ea se lipi cu totul de el, moale.

— Ai pus ceasul să sune? îl întrebă.

— Nu, răspunse el mângâindu-i părul mătăsos. A stat ceasul. Nu-ţi fie teamă, n-o să dorm mult.

N-avea să doarmă deloc.

— Ce ciudat, spuse Justine pe jumătate adormită. Ţi-am spus despre ceasurile de la han?

Căscă din nou şi se lipi mai mult de el. Jason se opri în mijlocul unei mângâieri.

— Ce? întrebă încet.

Ea tăcu, adormită.

— Iubita mea, nu te culca încă. Spune-mi ce-i cu ceasurile.

Ea se mişcă şi scoase un sunet de protest. Jason se strădui să-i vorbească în continuare pe un ton blând.

— Spune-mi despre ceasurile de la han.

— Nu e mare lucru, spuse ea frecându-se la ochi. Cu câteva zile înainte să plec,

toate ceasurile din camerele de oaspeţi au stat. E ciudat, fiindcă şi ceasul de la mine de acasă a stat, şi nu e în priză. Merge cu baterii.

— Ce crezi că s-a întâmplat? întrebă el cu grijă.

— N-am nici cea mai vagă idee. Mă culc acum.

Căscă din tot sufletul şi în câteva minute trupul îi deveni greu, se relaxă, iar Justine începu să respire adânc. Spusese că se întâmpla de două zile. Jason nu observase aşa ceva până în acel moment.

Ceasul lui se oprise la un sfert de oră după 2: 00, adică atunci când se întâlnise cu Justine în foaier, după-amiaza trecută, când se pregătea să îşi ia camera în primire.

Şi dacă stăteau ceasurile nu din cauza prezenţei lui, ci a ei? Un gând oribil îi trecu prin minte: era posibil ca atunci când fusese făcută vraja de longevitate, efectul blestemului vrăjitoarei să se fi transferat la Justine?

Un sentiment desprins din coşmaruri îl cuprinse în pătura lui rece. Instinctul cel mai de bază al unui bărbat, nu mai puţin intens decât nevoia de mâncare şi de sex, era să-şi apere femeia. De oricine şi de orice. Oroarea îl cuprinse când înţelese nu doar că nu reuşise s-o apere pe Justine, ci chiar era posibil să-i fi cauzat moartea. Douăzeci şi trei

Jason se simţi cuprins de furie, îndreptată toată asupra sa însuşi, pentru că pusese ce-şi dorea el, anume pe Justine, înaintea interesului ei. Încercase să construiască o viaţă aşa cum o dorea, de parcă viaţa ar fi fost un joc al cărui regizor era el.

Fusese o greşeală pe care n-avea s-o mai repete, dar poate că era prea târziu s-o mai îndrepte, *„Iisuse Hristoase"*. Asta se temea Justine că o să-i facă lui. Aşa suferiseră mama ei, Sage, bunica Priscillei şi Bean. Să omori persoana pe care-o iubeai cei mai mult. Naiba ştia cum supravieţuiseră ele.

Înţelese că până în acel moment nu îl îngrozise nimic cu adevărat. În ultimii zece ani se obişnuise cu ideea că avea să moară într-o zi. Deşi se decisese să facă orice se

putea ca să trăiască mai mult, nu-şi dăduse niciodată voie să îşi imagineze un viitor, pe sine la o vârstă înaintată. Era însă crucial, imperativ, ca Justine să trăiască viaţa care-i era sortită. Nu voia să fie responsabil nici măcar pentru un minut furat din viaţa ei.

Încet, se desprinse de trupul ei subţire şi coborî din pat. Se îmbrăcă în semiîntuneric, îşi luă telefonul şi ieşi pe verandă. După ce închise uşa din sticlă, formă un număr.

O auzi pe Sage răspunzând:

— Alo?

— Sage, spuse încet. Sunt Jason. Prietenul lui Justine.

— Ce surpriză minunată.

— Mă tem că n-o să ţi se mai pară minunată după ce-ţi spun ce am făcut. Ai câteva minute? E important.

— Da, sigur.

— Poţi s-o rogi pe Rosemary să asculte şi ea?

Sage îl lăsă cu apelul în aşteptare ca s-o găsească pe partenera ei. În timp ce aştepta, Jason îşi dădu seama că avea să fie nevoit să le mărturisească totul celor două, inclusiv faptul că împrumutase, furase, Triodecadul de la Justine.

Îşi frecă fruntea cu buricele degetelor de parcă ar fi încercat să şteargă ura de sine. Una era să-ţi justifici acţiunile în mintea ta şi cu totul altceva era să le explici altcuiva. Auzi vocea lui Rosemary.

— S-a întâmplat ceva cu Justine? întrebă ea fără altă introducere.

— Da. Cred că e în pericol din cauza mea. Sunt sigur de asta. Am nevoie să mă ajutaţi să îndrept lucrurile.

* * *

Petrecerea privată se ţinea într-un apartament de la ultimul etaj al hotelului unde era conferinţa, şi în camerele de banchet de la subsol, de sub recepţie, erau concursuri şi demonstraţii., Un întreg perete de sticlă, din tavan până la podea, dădea la iveală proiectele de renovare din portul Embarcadero, cu pavilioane, parcuri şi o promenadă cu vedere la ocean.

Justine se simţea confortabil în atmosfera nepretenţioasă a petrecerii. Invitaţii erau localnici din San Diego şi oameni din industria jocurilor pe calculator, toţi prietenoşi şi cu picioarele pe pământ. Unii erau îmbrăcaţi în haine de designer, unii în tricouri şi cu pantaloni lejeri. Justine

îi era recunoscătoare lui Zoe că insistase să ia rochia neagră, fiindcă se dovedi perfectă pentru acea seară.

— Nu credeam că o să pot să vorbesc cu cineva de aici, îi spuse lui Jason. Mă aşteptam ca discuţiile să fie mult prea tehnice sau ca oamenii să fie înfumuraţi, dar până acum toată lumea a fost incredibil de amabilă.

— Aşa e de cele mai multe ori la convenţii, răspunse Jason, zâmbindu-i. Toţi petrecem atât de mult timp singuri la calculator încât atunci când ieşim cu oameni în carne şi oase ni se pare că am scăpat din subsol.

Vocea amuzată a unei femei adăugă:

— De asta spun eu despre calculatorul meu că e iubitul meu cu capul pătrat.

Femeia, însoţită de doi bărbaţi, se apropie de ei. Toţi trei aveau douăzeci şi ceva de ani.

— Aşa-i spune şi prietenului ei real, rosti unul dintre însoţitori.

Bărbatul avea chipul ascuţit, ca o vulpe, ochii strălucitori şi binevoitori.

— Sunt Ross McCray, rosti, întinzându-i mâna lui Jason, iar ei sunt colegii mei,

Marlie Trevino şi Troy Noggs.

Dădură mâna cu Jason, iar Marlie, o blondă bine făcută, cu obrajii îmbujoraţi, spuse într-o şoaptă destul de puternică:

— Lucrăm toţi la Valiant Interactive.

Jason îi privi speculativ.

— Aveţi un joc programat pentru lansare luna viitoare. *„Shadow Justice”,* dacă nu mă înşel. Se aud lucruri bune despre el.

Cei trei păreau încântaţi.

— Eu mă ocup de personaje, spuse, iar ei doi sunt programatori.

— Ea e Justine Hoffman, rosti Jason cuprinzând-o pe după umeri. O prietenă foarte apropiată de-a mea. Are un han în insulele San Juan.

— Super, exclamă Marlie, strângându-i mâna lui Justine. E prima convenţie la care participi? Ascultă-mă pe mine şi nu intra niciodată complet treză în camerele de şedinţă. Şi în niciun caz să nu stai pe fotoliile moi din camera de concurs.

Câteva minute, Jason îi ascultă pe cei trei povestind despre nişte probleme grafice din cauza cărora fuseseră nevoiţi să amâne lansarea jocului şi despre îngrijorarea lor legată de reacţiile fanilor care erau nevoiţi

să descarce un program în plus atunci când jucau prima dată.

— Eu nu mi-aş face griji, spuse Jason. Dacă un adaos de o zi îmbunătăţeşte experienţa jucătorului, o să fie supăraţi cinci minute şi după aceea o să uite, spuse, întorcându-şi apoi privirea, spre Justine. Îţi aduc ceva de băut?

— Vin alb, te rog.

Uitându-se la cealaltă femeie, Jason întrebă:

— Vrei să bei ceva, Marlie?

Ea păru plăcut impresionată şi surprinsă de întrebarea lui.

— Mulţumesc, da. Aş vrea să încerc una dintre băuturile ale albastre pe care le-am văzut pe la câţiva.

— Mă întorc imediat.

Marlie aproape că leşină de bucurie în timp ce Jason se îndreptă spre bar. Se întoarse spre Justine şi spuse:

— Doamne! L-am cunoscut pe Jason Black şi-mi aduce de băut. Sunt fericită ca un adevărat fan.

— Am auzit despre el că e un geniu cu corp de model, spuse Ross pe un ton perfect egal, dar mie nu mi se pare că e aşa.

— Pentru că te orbeşte carisma lui, răspunse Troy.

— Nu e un star rock, râse Justine.

— E mai mult decât atât, continuă Troy. E o legendă.

Văzându-i reacţia, adăugă:

— Nu, serios. La nivel de cult.

Justine îi aruncă o privire sceptică.

— Eu credeam că mulţi fac ce face Jason.

Remarca fu primită aproape ca o blasfemie, şi toţi trei se grăbiră s-o lumineze. Da, existau mii de creatori de jocuri buni, dar Jason crea RPG-uri epice, jocuri în care intrai în rolul unui anume personaj, mai bune decât orice altcineva. Le ridicase la un nivel atât de sus faţă de tot ce făceau restul încât în acel moment nimeni nu-i era egal. Munca lui era adesea dată drept exemplu de joc video ca formă de artă, care oferea lumi atât de atrăgătoare încât oricine juca un joc de la *Inari* era absorbit cu totul în acea lume tristă, de o frumuseţe dezolantă.

Deşi jocurile *Inari* aveau reputaţia unor vrăjitorii ale tehnici, ca de pildă realismul uluitor, efectele de pe suprafaţa apei sau

chipurile personajelor, adevărata magie stătea în felul în care jocurile creau legături emoţionale.

— *Inari* te chinuieşte, nu glumă, spuse Marlie. *„Skyrebels”* a făcut pe toată lumea să plângă la final.

— Eu n-am plâns, spuse Ross.

— Ei, haide, spuse Marlie. Când eroul îl răneşte mortal pe dragon şi îşi dă seama că e, de fapt, soţia lui?

— Şi ea pleacă să moară undeva, singură, adăugă Troy. N-ai simţit nimic, Ross? Chiar aşa?

— Poate că mi-au dat puţin lacrimile, recunoscu acesta.

— Eu am plâns până m-am deshidratat, îi spuse Marlie lui Justine.

Jason se întoarse cu un pahar de vin pentru iubita lui şi un cocteil pentru cealaltă femeie, iar Justine îi spuse:

— S-ar putea să încerc şi eu unul dintre jocurile tale. Tocmai îmi spuneau cât de uluitoare e munca ta.

— Tot meritul e al echipei mele de la *Inari,* ei sunt cei mai buni în meseria lor.

O voce nouă se alătură conversaţiei când de ei se apropiară doi tineri bărbaţi.

— Cum se face că spui lucruri frumoase despre noi doar când nu suntem de faţă?

— Dacă vă laud prea mult, n-o să mai fiţi motivaţi, spuse Jason dând mâna cu ei.

Îi prezentă ca fiind designed de jocuri ce participaseră la o discuţie publică mai devreme în acea zi. Cei doi zâmbiră şi-l informară că până în acel moment, laudele care să scadă motivaţia erau un lucru nemaiauzit în rândul celor de la *Inari.*

Observând că una dintre gazde îl cheamă în cealaltă parte a camerei, Jason îşi strecură mâna sub braţul lui Justine.

— Primarul şi comisarul au sosit, spuse pentru urechile ei. Mergi cu mine să-i cunoşti?

Ea îi zâmbi.

— Bineînţeles.

Jason le vorbi celor din grup:

— Ne scuzaţi. Mergem să mai cunoaştem lumea.

— N-o să petreceţi toată seara cu noi? întrebă Troy, prefăcându-se nedumerit.

Jason zâmbi larg.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Noroc cu lansarea de luna viitoare!

Exact când dădea să se întoarcă, Marlie

întrebă timid:

— Un singur lucru, Jason... Pot să fac o poză cu tine? Am telefonul chiar aici şi nu durează decât o secundă.

Jason o privi cu părere de rău.

— Iartă-mă, dar fug de poze ca dracul de tămâie.

Marlie îşi ascunse dezamăgirea cu un zâmbet.

— M-am gândit eu, dar am zis să încerc oricum.

Unul dintre designerii de la /nari spuse puţin ironic:

— Avem o teorie legată de fobia lui Jason de aparate de fotografiat. Se teme în secret ca nu cumva să-i fure sufletul.

Jason se uită la Justine, amuzat în secret.

— Încă un lucru, spuse Marile. După petrecere noi mergem la unul dintre evenimentele de la subsol. Sunteţi bineveniţi, dacă vreţi.

— Care eveniment? întrebă Justine.

— Concursul de frumuseţe *Klingon”.*

— Mă uitam la *„Star Trek”!* exclamă ea, bucuroasă că auzea despre un subiect despre care chiar ştia ceva.

— E un concurs foarte interesant, spuse Ross. La proba de talent, câştigătoarea de anul trecut a dansat cu o armă klingoniană, dar ce i-a adus victoria a fost că a început la un moment dat să lovească publicul.

— Pare foarte distractiv, spuse Justine râzând şi uitându-se la Jason. Să mergem să vedem cum e?

— Mai bine mă baţi cu o armă klingoniană.

— Am putea să stăm în spate, continuă ea. N-o să te vadă nimeni.

— Sunt mai îngrijorat de ce-o să vedem noi, spuse Jason, dar privind-o pe Justine zâmbi amuzat. Cum să te refuz eu pe tine? murmură.

* * *

După petrecere merseră cu liftul până la sălile de conferinţă. Uşile se deschiseră şi dădură la iveală un haos ca de festival. Părea că orice e permis. Aproape toată lumea era costumată. Găseai acolo romulani, roboţi, soldaţi din garda imperială, luptători din Mortal Kombat şi Assasin’s Creed, ba chiar şi nişte căţei costumaţi drept batalionul canin al Flotei Stelare.

Ţinând-o strâns de mână pe Justine, Jason o trase prin mulţime şi aglomeraţie. Zgomotul era aproape de acela făcut de un avion pe pistă. Una dintre zonele comune era în mod special zgomotoasă. Cineva într-un costum Jabba the Hutt se blocase în uşa de la toaletă bărbaţilor, iar câţiva alţii încercau să-l tragă afară.

Cineva rezolvă dilema găurind costumul lui Jabba cu o sabie curbată. Mulţimea se distră pe cinste să vadă costumul dezumflându-se. Când ajunse destul de mic, un număr de voluntari se străduiră să-l scoată pe om din interiorul metrilor de latex şi material. Toată lumea izbucni în urale când acesta se văzu în sfârşit liber.

— Să ne îmbrăţişăm cu toţii, spuse unul dintre salvatori. Se poate?

Chicotind, Justine se uită în sus la Jason:

— E amuzant.

— E o nebunie.

— Da. Eu mă simt aproape normală în comparaţie cu ei.

Jason o luă în braţe ca să o apere de mulţimea agitată. I se părea că ei sunt nemişcaţi pe o insulă mică, în mijlocul unei mări agitate.

— Ştii, îi spuse el, poţi să aspiri la lucruri mai bune decât la normalitate.

— Ca de pildă?

Jason se aplecă şi îi şopti la ureche:

— Ai putea să aspiri să fii exact cine eşti.

— E prea simplu.

El râse încet şi se corectă:

— Ai putea să încerci să fii exact cine eşti şi să-ţi placă.

— Asta e prea dificil.

Justine ridică mâna şi îi mângâie obrazul şi marginea bărbiei. O cuprinse un val de tandreţe şi în acel moment îşi dori să fi fost singură cu el.

— Hei, spuse încet, ce-ar fi să uităm de concursul de frumuseţe şi să ne întoarcem la hotel?

— Eşti sigură? Sala de bal e chiar aici.

— Sunt sigură. Au început să mă doară picioarele şi e prea mult zgomot aici. În plus… dacă ai văzut un dans klingonian, le-ai văzut pe toate.

* * *

A doua zi de dimineaţă, Justine se trezi mulţumită, aşa cum te simţi numai după două zile de mâncare grozavă, sex şi somn. Din păcate, Jason nu era în aceeaşi

dispoziţie, ci părea preocupat, supărat dintr-un motiv pe care aparent n-avea de gând să-l discute. Cu o noapte înainte, în pat, ea îşi dăduse seama că stătea treaz lângă ea, deşi complet nemişcat.

— Te-ar ajuta un pahar de tărie? întrebase în întuneric. Sigur e nişte vodcă în minibar.

— Nu. Nu-mi trebuie.

— Dacă vrei să citeşti sau Şia te uiţi la televizor, orice faci când nu dormi, pe mine nu mă deranjează.

Jason refuzase. După câteva minute de tăcere încordată, Justine spusese:

— Simt cum îţi faci griji. N-ai putea să-mi dai măcar un indiciu? Dacă e vorba de ceva ce am făcut sau am spus eu…

— Nu, nu e vorba de aşa ceva.

Se răsucise pe o parte, cu faţa la ea, şi îi pusese mâna pe şold.

— E vorba de ceva la muncă, prea tehnic ca să-ţi explic. Mă descurc.

Ea se apropiase de el şi se ridicase în genunchi.

— Ai nevoie de ceva care să-ţi distragă atenţia?

— Poate, spusese el, respirând mai

repede când părul ei îi atinsese pielea. Ai vreo idee?

— Numai una.

Îl împinsese pe spate şi se aplecase deasupra lui. Jason rămăsese dedesubt, încordat. Justine îl sărutase din loc în loc, de parcă l-ar fi împodobit cu săruturi. El i se jucase cu blândeţe prin păr. Justine se aşezase deasupra şi coborâse încet, gemând când îl simţise invadând-o şi mişcându-se lent. El preluase ritmul ei şi împreună se mişcaseră fluid, ca o creatură a mării, cu un val de senzaţii care-i ridicase pe culmi. Numai asta conta, căldură în căldură, iubire în iubire.

* * *

— În ciuda eforturilor mele, spuse Justine a doua zi dimineaţă, la cafeaua pe care o beau în bucătărie, tu eşti tot preocupat.

Jason se uita urât la telefon, cu degetele bătând încet pe ecranul tactil.

— Telefonul meu îşi tot schimbă automat zonele şi data. Am încercat să-l resetez manual, dar reparaţia nu durează decât câteva secunde. O să-l pun în cuptorul cu microunde şi o să-l omor.

Justine îşi luă geanta de pe dulap şi îşi scoase propriul telefon. Se uită la ecran şi spuse nedumerită:

— Al meu spune că suntem în Beijing şi e ora opt seara. Ce se petrece? Ceasul din dormitor şi acum asta. Mă întreb dacă…

— E o coincidenţă, spuse Jason brusc. Ceasul din dormitor s-a oprit fiindcă a căzut curentul.

— Şi telefoanele?

— Probabil că au primit un update la software care a stricat legăturile de date, spuse Jason băgând telefonul în buzunar. Ţi-ai făcut bagajul? Trebuie să plecăm în câteva minute.

— Vrei să scapi de mine? întrebă Justine pe un ton vesel, băgând telefonul înapoi în geantă.

— Nu, dar vreau să ajung la aeroport la timp ca să treci de securitate.

Veni un angajat ca să-i ajute să ducă bagajele la maşina închiriată din faţa hotelului. Cât timp el şi Jason avură discuţia obligatorie despre cum le-a fost şederea, Justine se uită prin apartament ca să se asigure că nu uitau nimic. Luă servieta cu Triodecadul şi îl urmă pe Jason afară.

— Crezi că o să ne mai întoarcem vreodată? întrebă pe un ton melancolic, uitându-se pentru o ultimă oară la plaja Coronado.

— Dacă vrei, spuse Jason „luându-i servieta şi strângându-i mâna în mâna lui. Dar credeam că nu-ţi place să călătoreşti.

— Pot să fiu flexibilă. Dacă tu eşti dispus să vii pe insulă, o să vin şi eu la San Francisco sau oriunde altundeva vrei tu. Amândoi trebuie să facă un efort într-o relaţie la distanţă.

Se opri puţin, apoi adăugă:

— Asta avem, nu? O relaţie adevărată?

— Ce altceva ar putea să fie?

— Ei, una dintre relaţiile alea neclare care pare şi se simte ca şi cum ar fi reală, doar că nu ştii niciodată dacă poţi să-ţi laşi periuţa de dinţi la el acasă şi nu spui niciodată cuvântul „relaţie”, ci spui doar „chestia asta dintre noi”. Şi nu poţi să vorbeşti despre cum n-ai vrea să vă mai vedeţi şi cu alţii, chiar dacă în secret asta-ţi doreşti.

— În relaţia noastră nu e nimic neclar, spuse el. Da’ pentru periuţa de dinţi şi nu pentru văzutul cu alţii.

Ea îl strânse de mână. Uneori era atât de direct! Cu toate astea unele aspecte ale lui erau misterioase, bine păzite şi foarte complexe.

— M-am trezit de dimineaţă gândindu-mă la ceva ce au spus aseară cei de la *Valiant Interactive,* spuse ea. Mi-au povestit despre finalul unuia dintre jocurile tale, în care eroul răneşte un dragon despre care află că era soţia lui, iar dragonul zboară departe, ca să moară singur.

— Da.

— E foarte trist. De ce trebuie ea să moară la final?

— Nu trebuie să moară. Există un nivel secret în joc. Unii dau peste el din greşeală, alţii au auzit de el dar nu ştiu cum să-l acceseze. Dacă reuşeşti să ajungi acolo, eroul are încă o ocazie s-o găsească pe soţia lui şi s-o salveze.

— Care e secretul ca să ajungi la nivelul ăsta?

— În joc iei mii de decizi în privinţa vieţii personajului, a felului în care el se luptă, munceşte şi se sacrifică pentru alţii. Ai ocazia să alegi calea mai uşoară sau să-ţi păstrezi principiile. La final, dacă

majoritatea alegerilor pe care le-ai făcut au fost corecte din punct de vedere moral, atunci ultimul nivel se deschide singur.

— Deci personajul trebuie să fie perfect tot jocul?

— Nu trebuie să fie perfect, ci doar suficient de bun. Trebuie să înveţe din greşelile lui şi să pună interesul altora înaintea interesului propriu.

— Dar de ce există un nivel secret? De ce să nu le spui oamenilor de la început, ca să-i îndemni să aleagă corect?

El zâmbi puţin.

— Fiindcă-mi place ideea că uneori în viaţă, în realitate sau în fantezie, eşti recompensat atunci când faci ceea ce trebuie. Douăzeci şi patru

— Am înlocuit toate bateriile ceasurilor şi am verificat circuitele electrice, spunea Justine, şi toate merg în continuare prost.

— Îmi pare rău, iubita mea, spuse Jason la telefon, mergând încoace şi încolo în timp ce vorbea. Ştiu că probabil eşti foarte frustrată.

— Cred că există o cauză Supranaturală.

Jason se opri brusc.

— Ca de pildă? întrebă pe un ton calm.

— Nu sunt sigură. Mă întreb dacă nu cumva hanul e bântuit. E o clădire veche. Poate avem o fantomă care urăşte ceasurile sau ceva asemănător.

— Ar trebui să le întrebi pe Rosemary şi pe Sage.

— Da. O să le vizitez curând şi o să le spun. Cum stau lucrurile la tine la muncă? Ai rezolvat problema care te îngrijora?

— Cred că o să se rezolve până diseară.

— Ce bine. Poate că ai putea să vii în San Juan la final de săptămână.

— Aşa sper.

— Ţi-e dor de mine? întrebă Justine.

— Nu, spuse el. Petrec toată ziua nedându-mi voie să-mi fie dor de tine. Nu-mi dau voie să mă gândesc la săruturile cu gust de bezea, la cât sunt de moi spaţiile dintre degetele tale de la picioare, la cum vreau să vorbim până când consumăm tot oxigenul din cameră, şi mai ales nu mă gândesc că oriunde aş fi, lângă mine e mereu un loc gol care are exact mărimea şi forma ta.

Mai vorbi câteva minute cu Justine, ţinând ochii închişi ca să savureze sunetul vocii ei. Nu era prea sigur despre ce vorbeau, dar nici nu-i păsa, atâta timp cât

putea s-o audă.

Ce poţi să-i spui femeii pe care o iubeşti când vorbeşti cu ea poate pentru ultima dată? *„Tu însemni totul pentru mine. Mi-ai dăruit cele mai frumoase zile din viaţa mea”*. Una dintre caracteristicile nefaste ale iubirii era că putea fi exprimată numai în clişee. Te făcea să pari mincinos în momente în care erai foarte sincer. La finalul conversaţiei se trezi spunându-i „te iubesc”, iar ea îi răspunse la fel.

Şi era suficient. Cele două cuvinte atât de folosite şi de banale fură de-ajuns. Jason închise telefonul şi se duse în camera alăturată, unde Sage mătura şi făcea curat, pregătind casa pentru oaspeţi. Zece, mai exact.

— Am jurat că n-o s-o mai mint niciodată, spuse Jason. Şi că n-o să mai fac nimic fără să-i spun. La nicio săptămână le fac pe amândouă.

— Din cele mai bune motive, răspunse Sage.

Jason luă casca Jules Verne de pe raft, ca Sage să poată şterge sub ea.

— Ăsta a fost modul meu de-a acţiona în ultima vreme. Am făcut lucruri rele din

motive bune. Până acum n-a ieşit prea bine.

— Nu-ţi fie frică, rosti Sage bătându-l pe umăr când el lăsă casca jos. O să rezolvăm tot. După ce le povestim celor din grupul nostru, o să lase tot şi o să vină imediat aici.

— Nu petreci prea des seara cu douăsprezece vrăjitoare supărate.

— Preferăm să ni se spună meşteşugare. Şi chiar dacă unele dintre noi sunt mai puţin tolerante, toată lumea e de acord că meriţi laude pentru că ţi-ai asumat responsabilitatea. Majoritatea bărbaţilor ar fi fugit.

— Majoritatea n-ar fi provocat atâtea probleme de la bun început.

— Cu toţirgreşim, rosti Sage pe un ton blând.

Date fiind circumstanţele, ea şi Rosemary fuseseră cu mult mai binevoitoare decât se aşteptase sau merita Jason. Când le sunase din San Diego, le povestise tot, foarte sincer, fără să încerce să se pună într-o lumină favorabilă, fără să-şi găsească scuze. Amândouă îl ascultaseră tăcute, absorbind fiecare cuvânt, punând întrebări ocazional.

Fuseseră de acord că situaţia era gravă.

Sage confirmase că oprirea ceasurilor era un semn al blestemului vrăjitoarei; acelaşi fenomen precedase şi moartea soţului ei, Neil. Ceva trebuia făcut imediat, altfel consecinţele aveau să fie letale pentru Justine.

Cele două femei erau nedumerite şi intrigate că bunica şi mătuşa Priscillei fuseseră în stare să arunce o vrajă atât de puternică precum acelea din Triodecad.

— Dacă ne-ar fi consultat şi pe noi cineva, spusese Rosemary pe un ton aspru, am fi explicat că o vrajă de longevitate e o idee proastă. Oricum, e impresionant că au reuşit chiar şi aşa.

— Ar fi trebuit să mă consult cu voi, recunoscu Jason, dar eram hotărât să forţez lucrurile să iasă aşa cum voiam eu. Evident că întreb prea târziu, dar oare ce n-a mers cum trebuia?

— Chiar dacă reuşeşti să te aperi de blestemul vrăjitoarei, explică Rosemary, asta nu-l face să dispară, ci doar să se lipească de altcineva. Asta pare să se fi întâmplat aici. Vraja de longevitate a mutat blestemul de la tine la Justine.

— Şi cum facem să restabilim ordinea

lucrurilor?

Urmaşe o pauză stânjenită.

— Mă tem că nu avem cum, spusese Sage. Lucrurile nu pot să se întoarcă exact la forma pe care o aveau înainte. Cred că putem să ridicăm vraja de longevitate, dar nu e uşor. Longevitatea e o categorie specială de magie, magia înaltă, şi există riscuri.

— Pentru mine asta nu contează.

— Riscuri mari.

— Vreau să facem asta.

— Ai putea să mori, spuse Rosemary. Şi cum nu ai suflet, ar fi sfârşitul existenţei tale.

— Dar Justine n-ar păţi nimic? Ar fi în siguranţă?

— Ar fi în siguranţă, răspunsese Sage. Nu ştiu dacă n-ar păţi nimic.

Deciseseră să se consulte cu congregaţia. Toată lumea fusese de acord că tot grupul va participa la ridicarea vrăjii de longevitate, şi că, mai presus de orice, lucrul ăsta trebuia făcut repede. Aveau să se întâlnească pe insula Cauldron şi să facă ritualul în

Golful de Cristal, în şcoala veche şi

abandonată unde făcuseră multe ritualuri şi ceremonii şi înainte.

Nimeni nu obiectase atunci când Jason le rugase să nu-i spună lui Justine. N-avea de gând s-o pună să facă o alegere agonizantă sau să încerce să se sacrifice pentru el. Putea s-o apere măcar de asta.

Gândurile îi reveniră în prezent când cineva bătu la uşa de la intrare. Prima vrăjitoare ajunsese.

O urmă pe Sage în camera mare şi o văzu pe Rosemary care o primea pe femeia de vârstă mijlocie, subţire şi înaltă, cu un păr roşcat frumos coafat şi cu o figură cu oase mici. Aerul ei de rock-glam ca al lui Stevie Nicks era potenţat de fusta din catifea, maioul strâns pe corp, vesta din macrame de deasupra şi cizmele cu capse şi talpă ortopedică.

Rosemary şi Sage o îmbrăţişară, iar ea râse, aparent bucuroasă că le vedea. Imediat ce auzi acel râs gutural atât de familiar, Jason îşi dădu seama cine era. Femeia se uită peste umărul lui Sage şi zâmbetul îi dispăru când dădu cu ochii de el. Atmosfera se răci dintr-odată. Ochii ei strălucitori erau machiaţi din abundenţă.

Nici nu clipi când se apropie de el.

— Jason Black, spuse el întinzând mâna spre ea, apoi oprindu-se când înţelese că femeia n-avea de gând să-i răspundă la gest. Speram să te cunosc în circumstanţe mai favorabile, dar e o plăcere…

— Nu cred că poţi să-i faci ceva mai rău unei vrăjitoare decât să-i furi grimoarul, spuse Marigold pe un ton aspru.

— I l-am dat înapoi, spuse Jason, atent să nu folosească un ton defensiv.

— Şi vrei să te laud pentru asta? întrebă Marigold acru.

Jason nu răspunse. N-avea cum s-o învinovăţească pentru că nu-i plăcea omul care pusese în pericol viaţa fiicei ei. O studie, văzând asemănări cu Justine în unele trăsături ale ei: silueta subţire, cu picioare lungi, forma bărbiei, pielea ca de porţelan. Dar chipul lui Marigold, deşi era frumos, avea o calitate ca de mască, o faţadă care ascundea amărăciunea cuiva ale cărui temeri despre lume se adeveriseră întru totul.

— Din ce înţeleg, spuse Marigold, ai angajat nişte vrăjitoare de la ţară să facă o vrajă complexă şi, surpriză, ceva n-a mers

cum trebuia.

Rosemary răspunse înainte ca Jason să apuce să spună ceva:

— Vraja a fost făcută foarte competent. De fapt, forţa ei e problema.

— Da. Blestemul vrăjitoarei a fost transferat la Justine. Ea ştie ce se întâmplă în seara asta?

— Nu, răspunse Jason. N-ar face decât să încerce să mă convingă. A fost vina mea. E responsabilitatea mea, aşa că o să încerc să rezolv eu.

Jason făcu o pauză, apoi adăugă:

— Apreciez că ai venit să ne ajuţi, Marigold.

— N-am spus că o să vă ajut.

Rosemary şi Sage o priviră cu expresii identic nedumerite.

— Am o singură condiţie, continuă Marigold. Vă ajut numai dacă-mi promiţi că n-o să mai vorbeşti niciodată cu Justine şi nici n-o să vă mai vedeţi. Vreau să dispari din viaţa ei.

— Şi dacă nu? întrebă Jason* O s-o laşi pe fiica ta să moară din cauza blestemului vrăjitoarei?

Marigold nu răspunse, dar pentru o

zecime de secundă pe chipul ei se citi adevărul, ceea ce-i făcu sângele lui Jason să îngheţe în vene. Da. Era pregătită să o arunce pe Justine în vulcan.

— Marigold, întrebă Rosemary pe un ton apăsat, chiar e nevoie de târgul ăsta?

— Este. El a pus-o în pericol, şi Justine e la fel de vinovată, pentru că a rupt legământul. Vreau să înveţe o lecţie de aici.

— Învaţ-o lecţii pe timpul tău, spuse Jason supărat, în momentul ăsta scopul e să-i extindem speranţa de viaţă pentru mai mult de trei nenorocite de zile.

— Ca să continue să dea cu oiştea-n gard? îl şocă Marigold cu întrebarea ei.

Jason o privi nevenindu-i să creadă.

— E dreptul ei să facă asta, nu-i aşa?

— Dacă ai fi părinte, ai înţelege că, uneori, cel mai rău lucru pe care poţi să-l faci e să-ţi fereşti copilul de consecinţele propriilor acţiuni. Poate că Justine o să înveţe ceva din întâmplarea asta.

În vocea lui Marigold era o notă tulburătoare de satisfacţie. Dacă Jason ar fi avut vreo nedumerire legată de înstrăinarea dintre Justine şi mama ei, în acel moment s-ar fi lămurit. Aceea nu era o mamă care să-

şi primească fiul risipitor, dacă acel fiu nu venea înapoi pe coate şi genunchi, distrus.

— Poate, spuse Jason, dar dacă viaţa copilului meu ar fi în pericol, eu nu mi-aş lua bilete în primul rând şi n-aş veni cu floricele, spunând că aşa învaţă.

Ea îi aruncă o privire ostilă şi le vorbi lui Rosemary şi lui Sage.

— Toată problema s-ar rezolva uşor dacă l-am arunca de pe-o stâncă.

— Aş sări în fugă dacă ar fi singura cale s-o salvez pe Justine, spuse Jason, dar în speranţa că pot să trăiesc puţinul timp pe care-l mai am, aş vrea să încerc mai întâi să rup vraja.

— Atunci promite-mi, insistă Marigold. Spune-mi că o să o părăseşti pe Justine orice s-ar întâmpla.

— Nu pot să-ţi promit aşa ceva când ştiu sigur că aş rupe promisiunea.

Fără să mai spună nimic, Marigold se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre uşă. Rosemary se grăbi în urma ei.

— Marigold! Gândeşte-te bine la ce faci. Viaţa fiicei tale atârnă de un fir de aţă. Trebuie să faci asta pentru ea.

Masca celeilalte femei se dădu la o parte

destul cât să dea la iveală furia angoasantă pe care-o simţea:

— Şi ea ce-a făcut pentru mine? strigă, apoi trânti uşa în urma ei.

Jason şi Sage rămaseră tăcuţi.

— Am şi eu pe cineva aşa, spuse Jason după o clipă. Doar că e tata.

Sage era uluită.

— Marigold nu era aşa.

— Probabil că a fost mereu exact aşa, doar că acum nu se mai preface la fel de bine.

Jason băgă mâinile în buzunare şi se apropie de fereastră, uitându-se la apusul însângerat.

— Putem să ridicăm vraja şi fără ea, sau să încep să mă pregătesc de săritură?

— Putem s-o ridicăm. Dar sunt sigură că Marigold o să vină să ne ajute. N-o să-i întoarcă spatele fiicei ei.

El o privi aspru.

— Sage, ea i-a întors spatele de acum patru ani.

Rosemary intră în far, furioasă.

— Taxiul era încă la mal. Marigold n-avea nicio intenţie să rămână. A venit aici doar ca să facă spectacol, i-am spus că,

dacă nu ne ajută când avem nevoie, mai ales că e vorba de bunăstarea fiicei ei, atunci n-are rost să mai facă parte din grupul nostru.

Sage făcu ochii mari.

— Şi ea ce-a spus?

— N-a spus nimic.

— N-ar părăsi niciodată congregaţia din proprie iniţiativă, spuse Sage.

— Nu. De asta n-o s-o rugăm să plece din proprie iniţiativă. După ce vorbesc cu surorile noastre o să mă asigur că e dată afară cu forţa.

Văzând expresia de pe chipul lui Sage, Rosemary adăugă:

— Am apărat-o ani întregi. Am încercat întotdeauna să mă concentrez pe calităţile ei şi să ignor restul, dar aşa ceva nu poate fi trecut cu vederea, Sage. E imposibil să ne mai prefacem, în faţa lui Justine sau a noastră însene, că Marigold ţine la ea mai mult decât la fiica ei.

Tulburată, Sage începu să aranjeze un teanc de reviste de pe măsuţa de cafea.

— Eu cred că s-ar putea să apară în seara asta şi să ne ia prin surprindere pe toţi.

Rosemary o privi pe partenera ei cu un

amestec de iubire şi exasperare. Se întoarse spre Jason.

— N-o să vină, spuse pe un ton sec.

— Eu unul mă bucur, răspunse Jason. Instinctul îmi spune că ar fi adăugat un pas în plus ritualului. Ca de pildă eviscerarea mea.

* * *

Pe măsură ce ultimele urme din lumina zilei se transformau în întuneric pe cerul lucios, vrăjitoarele începură să apară câte două, trei deodată. Erau toate îmbrăcate comod, în blugi sau fuste lungi, cu eşarfe colorate şi bijuterii din cupru. Erau un grup plăcut, vorbăreţ, clar bucuroase că se întâlneau. Pe măsură ce se serveau din mâncarea pregătită de Sage, sos de ardei roşu, copt, cu chipsuri, crostini din anghinare şi ciuperci, găluşte din dovleac, păreau din ce în ce mai mult membre ale unui grup de carte.

— Jason, murmură Rosemary la ora unsprezece, trebuie să începem să pregătim şcoala pentru ritual. E cam la doi kilometri de aici. Dacă nu te deranjează să ne duci tu acolo în grupuri de câte trei, începem pregătirile.

— Sigur. Care e semnificaţia grupurilor de trei?

Ea răspunse pe un ton sec:

— Atâtea locuri pentru pasageri sunt în maşinuţele de golf.

— Maşinuţele de golf?

— Nimeni nu are maşină pe insulă. Locuitorii folosesc biciclete sau vehicule electrice. Al nostru e în şopron. Vrei tu să-l scoţi şi să-l aduci în faţă? Primul grup o să vină cu primele provizii.

— Sigur, nicio problemă, spuse Jason.

Ea îl privi speculativ, blând.

— Nu asta face un bărbat în poziţia ta într-o seară de weekend, aşa e?

El zâmbi puţin.

— Să conduc vrăjitoare la o şcoală abandonată, în miez de noapte? Nu chiar. Dar e o schimbare plăcută.

Una dintre membrele congregaţiei, o femeie în vârstă, cu păr alb şi ochii albaştri, se apropie de Rosemary şi o bătu pe umăr.

— Se face târziu, spuse. N-ar fi trebuit să ajungă şi Marigold?

— Marigold nu vine, răspunse Rosemary, iar gura i se strânse într-o linie dreaptă. Se pare că a avut alte planuri.

* * *

După câteva înnebunitoare încercări să repare data şi ora de pe telefon, Justine renunţă şi descărcă aplicaţia *Scrabble.* Poate că dacă juca de câteva ori o să înţeleagă de ce-i plăcea atât de mult lui Jason. Se ghemui în colţul canapelei, mută jocul pe „uşor” şi începu.

O jumătate de oră mai târziu ajunsese la câteva concluzii: ar fi fost o jucătoare mult mai pricepută dacă dicţionarul *Scrabble* ar fi acceptat anumite cuvinte din patru litere, „quat” era numele unei tufe perene din Africa şi că sunetul unor piese de *Scrabble* electronice dădea dependenţă.

Tocmai se gândea că nu ştie suficiente cuvinte care încep cu „z” când auzi o bătaie la uşă. Se întrebă dacă vreun oaspete avea vreo problemă sau dacă Zoe se decisese să vină pe la ea, se ridică de pe canapea şi deschise uşa în şosete.

Simţi că inima i se opreşte când dădu cu ochii de ultima persoană pe care s-ar fi aşteptat s-o vadă.

— Mama? Douăzeci şi cinci

De fiecare dată când Justine încercase să-şi imagineze cum avea să fie regăsirea

dintre ea şi mama ei, se gândise că lucrurile aveau să se petreacă treptat. Un ş-mail, o scrisoare, un telefon, o vizită scurtă. Ar fi trebuit să ştie că aşa ceva era improbabil. Marigold fusese întotdeauna o persoană impulsivă, care făcuse tot ce dorise şi evitase cu orice preţ consecinţele. Să apară în prag era un avantaj pentru ea, fiindcă surpriza avea s-o dezechilibreze pe Justine.

Justine sperase întotdeauna că ea şi mama ei aveau să ajungă să se înţeleagă şi să se accepte mai mult una pe cealaltă. O rezolvare care să nu însemne că una dintre ele câştiga şi alta pierdea, ci că făceau pace. După patru ani de înstrăinare, însă, în ochii mamei ei se citea aceeaşi furie care însoţise toate momentele din copilăria lui Justine. Niciun semn vizibil de înduplecare.

— Mamă, ce faci aici? întrebă ea, deschizând uşa ca s-o lase pe Marigold să intre.

Aceasta se aventură înăuntru şi se uită în jur. Cândva, Justine s-ar fi temut de reacţia mamei ei la vederea hanului, a casei ei, a vieţii pe care şi-o construise. Atunci şi-ar fi dorit cu disperare ca aceasta să aibă o opinie favorabilă, pe care atât de rar o avea.

O uimi să constate că nu mai simţea nevoia să fie aprobată de mama ei. Era destul să ştie ea însăşi că alesese cum era mai bine.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Justine. De ce ai venit?

În vocea lui Marigold se simţea dispreţul:

— E greu de crezut că vreau doar să-mi văd fiica?

Justine se gândi puţin.

— Da, spuse. Nu ţi-a plăcut niciodată compania mea şi încă n-am făcut ce vrei tu să fac. Aşa că singurul motiv pentru care ai putea să fii aici ar fi o problemă.

— Problema, ca de obicei, eşti tu, spuse Marigold sec.

„Ca de obicei”. Acele două cuvinte aduseră trecutul cu ele în cameră de parcă ar fi fost o a treia prezenţă. Un uriaş stând deasupra amândurora, aruncând o umbră de vinovăţie de care nu se putea scăpa.

Marigold nu se îmbunase deloc, ci se întărise până când, ca o statuie frumoasă sculptată în piatră, s-ar fi crăpat şi s-ar fi prăbuşit la orice schimbare de poziţie. N-avea să poată întoarce niciodată capul ca să vadă într-o direcţie nouă, să facă un pas

înainte, s-o îmbrăţişeze pe fiica ei. Cât de teribil trebuie să fie, se gândi Justine cu o urmă de compasiune, să rămâi rigid în timp ce viaţa se schimba în jurul tău.

— Are de-a face cu legământul? întrebă Justine cu blândeţe. Probabil că Rosemary şi Sage ţi-au povestit deja. Cred că eşti furioasă.

— Am făcut un sacrificiu pentru tine, şi tu i-ai dat cu piciorul. Cum să mă simt, Justine?

— Poate cum m-am simţit şi eu când am aflat despre el.

Văzu din incredibila furie a lui Marigold că acesteia nu-i trecuse prin cap să se gândească la emoţiile lui Justine.

— Ai fost mereu nechibzuită, se răsti mama ei, dar n-am crezut niciodată că eşti proastă. Ţi-am dat un lucru de care aveai nevoie. Am făcut ce era mai bine pentru tine.

— Mi-aş dori să fi aşteptat până mai creşteam, rosti Justine încet. Aş vrea să-mi fi explicat înainte. Poate să-mi fi dat voie să am un cuvânt de spus.

— Presupun că ar fi trebuit să-ţi cer voie şi înainte să te hrănesc, să te îmbrac, să te

duc la dentist şi la pediatru…

— Asta e altceva. Lucrurile astea fac parte din ce înseamnă să creşti un copil.

— Nerecunoscătoare, scuipă Marigold.

— Nu. Îţi sunt recunoscătoare că ai avut grijă de mine şi m-ai crescut. Vreau să cred că ai făcut cum ai ştiut mai bine, dar treaba e că ai decis ceva în locul meu deşi nu era dreptul tău. Să o legi pe fiica ta pe viaţă nu seamănă cu vizitele la dentist sau vaccinul anti poliomielită. Şi ştii asta, fiindcă altfel mi-ai fi spus ce-ai făcut.

— Am păstrat secretul pentru că, dacă aflai, ai fi stricat totul. Ştiam că o să faci o prostie şi uite, ai făcut.

Albul chipului lui Marigold contrasta puternic cu părul ei de un roşu furios şi cu sprâncenele roşcate de deasupra ochilor înverşunaţi. Ardea ca un înger al răzbunării când continuă:

— Vin de pe insula Cauldron. Fac un ritual la miezul nopţii din cauza ta şi a egoismului tău. Dacă nu reuşesc, o să mori. Blestemul vrăjitoarei s-a întors asupra ta.

Justine descoperi că inima ei nu era cu totul apărată până la urmă. Un om poate întotdeauna să găsească o cale ca să-l

rănească pe altul.

— Te-ai îndrăgostit de un bărbat care te-a trădat, spuse Marigold mai departe, şi blestemul vrăjitoarei o să te omoare dacă nu fac ei ceva. E vina ta. Meriţi asta.

Justine încercă să-şi ordoneze gândurile. Propria ei voce păru că vine de la o mare distanţă:

— Ce fac? Ce fel de ritual?

— Încearcă să ridice o vrajă de deasupra bărbatului cu care te-ai încurcat. El e acolo chiar acum. L-am cunoscut. S-ar putea să moară pentru tine. Dacă se întâmplă aşa, sângele lui e pe mâinile tale.

După ce şi ultimul grup fussse adus la clădirea veche a şcolii, Jason intră înăuntru. Vrăjitoarele fuseseră ocupate. Locul arăta ca un film de groază, cu materiale negre atârnate peste tot şi cu o mulţime de lumânări aprinse. Într-un vas ardea tămâie, umplând aerul cu un fum gros. O pentagramă imensă fusese desenată pe podea, şi în jurul stelei centrale erau, din loc în loc, grămăjoare de cristale. Pocaluri şi baghete erau aşezate în jurul pentagramei. Lui Jason i se ridică părul pe ceafă.

Violet, o vrăjitoare la vreo treizeci şi

cinci de ani, se apropie şi îi strânse mâna ca să-l liniştească.

— Îmi pare rău. Ştiu că arată ciudat, dar vrem să facem tot ce putem pentru tine, aşa că n-am precupeţit niciun efort.

— Tim Burton ar fi impresionat, spuse el zâmbind.

Se uită la chipurile femeilor din jur şi se simţi îmbărbătat. Încercau să-l ajute şi s-o ajute pe Justine.

— Trebuie să ştiu ceva, spuse el, surprins să vadă că toate tac şi-l ascultă.

Câteva dintre ele se opriră din măturat, iar cineva care aranja cristale se opri şi ridică privirea.

— Vreau să ştiu că rezultatul a ceea ce facem aici n-o să-i facă probleme lui Justine în viitor. Cu alte cuvinte, orice e nevoie să faceţi ca să vă asiguraţi că Justine e în siguranţă, să faceţi. Oricare ar fi consecinţele pentru mine. Înţelegeţi ce spun?

— Înţelegem, spuse Violet privindu-l îngrijorată.

Rosemary ţi-a explicat care sunt riscurile, da? Vraja asta e greu de dat la o parte. E ca şi cum ai încerca să separi

nisipul amestecat cu zahăr. Odată ce blestemul vrăjitoarei e iarăşi asupra ta, s-ar putea să ai foarte puţin timp la dispoziţie. Nimeni nu ştie cum o să fii când ridicăm vraja sau ce o să se întâmple.

— Nu-i nimic, spuse el răguşit. Doar să-mi spuneţi ce să fac.

Sage se apropie de el şi-l luă de mână.

— Stai în mijlocul pentagramei cât lucrăm noi. Încearcă să te relaxezi şi lasă-ţi mintea să se golească de gânduri.

Jason se apropie de centrul cercului desenat cu cretă şi se aşeză, în timp ce vrăjitoarele se adunară la marginea pentagramei.

— După ce începem, îi spuse Rosemary, trebuie să rămâi tăcut. Fără întreruperi. Trebuie să ne menţinem concentrarea.

— Am înţeles. Nu vorbesc, nu trimit mesaje, spuse, uitându-se la grupul din jurul său. Şi-a închis toată lumea mobilul?

Rosemary părea foarte serioasă, dar colţul gurii i se ridică puţin.

— Ai vorbit destul. Doar dacă nu ai întrebări.

— Am numai una.

— Da?

— La ce se foloseşte cuţitul cu lama curbată?

— La tăiat ierburi.

El se uită nedumerit la lama de aproape un metru.

— E miezul nopţii, spuse cineva.

Rosemary îl privi pe Jason.

— Hai să începem.

Sage îi explicase deja că ritualul avea să însemne o serie de descântece, binecuvântări şi invocări înainte să înceapă efectiv ridicarea vrăjii.

— Dacă ai putea să meditezi în timpul ăsta, îi spusese ea, ne-ar ajuta mult. Concentrează-te pe respiraţie, lasă-ţi gândurile să dispară…

— Pot să fac asta, o asigură el.

Se aşează, îşi îndreptă spatele şi lăsă atenţia să i se fixeze pe fluxul respiraţiei. Încercă să se concentreze la o singură imagine. Mintea îi oferi o pleiadă de amintiri, dar se opri la plaja din Coronado, noaptea, cu sunetul nesfârşit şi liniştitor al apei, la felul în care se relaxase şi o ascultase, cu greutatea caldă a lui Justine în braţe, cu capul ei pe umăr. Valuri după valuri, ritm sărat care venea din adâncuri

până la malul luminat de lună. Se simţi deodată foarte calm.

Auzi voci feminine chemând spirite nevăzute, voci ademenitoare, rugătoare. O energie rece şi întunecată se strecură în aerul din jurul lui, iar el o absorbi cu fiecare răsuflare, simţind cum îi curăţa şi ultimele gânduri de teamă şi furie, până când mintea i se desfăcu precum degetele unei mâini, ca şi cum locul în care ar fi trebuit să-i fie sufletul rămăsese neapărat, expus. Adevărul ajunse la el în spaţiul dintre două răsuflări.

Nu mai avea timp.

Primi revelaţia uimit şi simţi un impuls foarte scurt să se zbată. Nu încă. Nu acum. În absenţa sufletului, inima lui compensă cu dureroase bătăi ce acceptau adevărul.

Lasă lucrurile să vină. Lasă-le să vină.

* * *

Justine n-avea dispoziţia necesară să accepte un refuz. Când văzu că nu găseşte niciun taxi, îşi sună o prietenă care avea o ambarcaţiune mică şi o convinse cu disperare s-o ducă pe insulă.

— Ştiu că e târziu, plătesc oricât, fac orice dacă mă duci acolo. Ştii că nu e departe…

Prietena ei acceptase, părând să înţeleagă că Justine n-avea să-i dea de ales oricum. În zece minute tânăra ajunsese în portul Friday şi urcase în barcă. Fiecare minut care trecea înainte de plecare îi apăsa dureros pe suflet, până când întregul corp ajunse să-i vibreze panicat. Jason acţionase din nou fără să-i spună. La fel şi congregaţia. O lăsaseră cu toţii pe dinafara unei situaţii care avea s-o afecteze mai mult decât oricare alta. Vraja de longevitate era mult mai periculos de ridicat decât era de aruncat. O astfel de vrajă îşi făcea loc în tine cu ţepi răsuciţi, până când te omora dacă o scoteai. Aproape ca iubirea.

Vasul plecă de la mal cu viteză mică, până când ieşi din zona de linişte. Motorul gemu feroce şi partea din faţă tăie valurile, în timp ce vântul îi lovea chipul lui

Justine şi îi încurca părul. Gregtatea Triodecadului ascuns în geanta ei din pânză se lovea tare de coapsele ei.

Mintea îi era agitată. Vorbise cu Jason mai devreme în acea zi, iar el nu-i spusese nimic. O lăsase să creadă că era în San Francisco. Probabil că şi atunci era la far. Îi vorbise pe un ton relaxat, nonşalant, fără

să-i dea niciun indiciu că plănuia ce plănuia.

Auzi în minte vocea lui Marigold: *„vrăjitoarei s-a întors asupra* Aceea era consecinţa necunoscută. Un sacrificiu de sânge trebuia făcut, acela era preţul iubirii pentru vrăjitoare. Cineva trebuia să plătească, iar Jason hotărâse că el va fi acela. *„Sângele e pe mâinile tale”.*

Cât de uşor ar fi fost să se transforme în Marigold. N-avea decât să-şi dea voie. Şi când toată acea amărăciune ar fi golit-o pe dinăuntru, singura direcţie în care s-ar mai fi putut îndrepta ar fi fost în afară.

Ambarcaţiunea opri în portul de pe insulă destul cât Justine să sară pe docul din lemn vechi. Urcă scările nesfârşite cu mişcări dureroase, până când picioarele începură s-o doară, să ardă, dar ea ignoră durerea şi continuă să meargă. Farul era tăcut, gol, curtea nemişcată şi întunecată ca un cimitir. Prin faţa lunii treceau nori subţiri, ca nişte rufe aruncate la spălat, ascunzând încet semicercul de lumină.

Încă respirând greu după urcuş, Justine se apropie de şopron şi scoase de acolo o bicicletă. Se îndreptă spre drumul care ducea la Golful de Cristal, cu roţile sărind

de pe pietrele ca nişte pumni mici, apoi alunecând în gropi superficiale care aruncau bicicleta în gol, făcând să i se strângă stomacul preţ de câteva secunde.

Ferestrele şcolii străluceau cu lumini roşii, clipind încet spre ea în timp ce roţile bicicletei mergeau anevoios pe nisip. Justine coborî de pe bicicletă înainte să se oprească de tot, făcând obiectul să se lovească puternic de pământ. Împinse uşa şi se repezi înăuntru.

Ritualul se terminase, cercul vrăjitoarelor se rupsese, două sau trei dintre ele stăteau aplecate în mijlocul pentagramei.

— Justine, spuse Rosemary pe un ton chinuit.

— Să aprindă cineva lumina, spuse Justine nerăbdătoare.

O lampă portabilă se aprinse, aruncând o lumină albă, nenaturală, care împingea umbrele de pe podea până la baza pereţilor. Jason stătea în centrul pentagramei, cu braţele în jurul picioarelor îndoite, cu fruntea pe genunchi. Nu se mişcă şi nu ridică privirea când ea se apropie. Sage, Rosemary şi Violet erau în jurul lui.

— La o parte! strigă Justine.

Se grăbi la Jason, lăsă Triodecadul pe podea şi căzu în genunchi lângă el.

— Jason? Jason, ce e?

El nu scoase niciun sunet ca să arate că o auzise. Justine se uită disperată în jur. Orice era scris pe chipul ei fu suficient ca să le facă să se retragă. Jason transpira mult, avea părul umed pe ceafă.

— Ce i-aţi făcut? ceru să ştie.

— Vraja a fost ridicată, spuse Rosemary. Eşti în siguranţă, Justine.

— N-ar fi trebuit să faceţi asta fără mine, spuse ea pe un ton feroce. Ştiaţi că vreau să ştiu.

— A fost decizia lui.

Justine se întoarse la Jason şi îi atinse ceafa, gâtul, încercând să-l facă să se uite la ea.

— Lasă-mă să te văd, spuse. Jason, te rog…

Se opri când capul lui se mişcă nesigur pe gât. Avea pielea cenuşie, acoperită cu o peliculă de sudoare, şi privirea înceţoşată. Durerea îi strânsese tegumentele deasupra pometţilor, făcându-i să pară nişte lame ascuţite. Fiecare răsuflare îi era scurtă şi

superficială.

— Ce e? întrebă ea panicată. Unde te doare? Ce ai?

Văzu că el încerca să spună ceva, dar dinţii îi erau prea încleştaţi ca să poată rosti cuvinte. Cu mâna dreaptă îşi strânse braţul stâng, degetele săpară în muşchi. Imediat, ea înţelese.

Atac de cord.

— I s-a terminat timpul, Justine, o auzi pe Sage spunând înecat. A fost avertizat…

— Nu.

Justine apucă Triodecadul, trăgându-l cu forţă din geanta de pânză.

— Repar eu asta. Găsesc vraja potrivită. Rezistă. O să fie bine, promit. Promit…

Asta încerca să spună, doar că se auzeau numai cuvinte întretăiate, sparte. Nu-şi dădu seama că plângea decât când văzu picăturile mari de apă căzute pe paginile vechi, făcând cerneala să danseze. Căută cu disperare în carte, rupând şi mototolind paginile în grabă.

— Justine, o auzi pe Sage strigând speriată.

Unele dintre vrăjitoare începură să se apropie de ea.

— Staţi departe de mine!

Le privi cu sălbăticie, ridicând mâna în aer ca pe o armă. Simţi că Jason o atinge pe braţ. Dădu drumul grimoarului şi se întoarse spre el. Ochii lui adânci, căprui, o priviră atent. Prin ceaţa durerii se vedea o strălucire liniştită de înţelegere. Se aplecă spre ea ca să-i spună ceva, iar ea îl prinse în braţe.

Şoapta lui era caldă şi blândă la urechea ei:

— Oricum n-ar fi fost destul timp.

Capul îi căzu pe umărul ei şi greutatea i se sprijini în braţele ei, în timp ce, încet, Jason alunecă spre ea. Justine îi simţi parfumul cunoscut şi plăcut al pielii şi al părului. Avea trupul greu şi îl cuprinsese un tremurat nestăpânit.

— O să te faci bine, spuse cu disperare, închizând ochii şi încercând să se gândească la o vrajă, la orice.

Degetele lui Jason îi apucară câteva şuviţe de păr şi el o trase mai aproape.

— A meritat, şopti.

Justine simţea cum viaţa se scurgea din el ca printr-o sită, chiar în timp ce ea încerca s-o oprească în palme, apăsându-l

pe piept, pe spate, pe braţe şi pe creştet.

— Nu, nu. Nu…

— Sărută-mă.

— Nu.

Dar îl sărută, îi atinse gura cu gura ei, moale şi caldă, şi lacrimile îi curseră pe chipul şi pe ochii lui închişi. Jason făcu o grimasă de durere, iar ea îl strânse în braţe. Avea de gând să-l strângă atât de tare în braţe încât moartea să nu poată să-l ia. Avea să-l ţină alături de ea, în interiorul ei, la adăpost.

O ultimă răsuflare tăcută. Degetele din părul ei se desfăcură şi mâna lui alunecă, îi căzu în poală. Timpul se opri, secundele prinse şi lipite ca picăturile pe o frunză.

Justine îl lăsă pe podea şi se uită la chipul lui lipsit de expresie, la felul în care genele îi coborâseră pe obraji, la tonul cenuşiu al buzelor lui. În interiorul ei o energie nemăsurată începu să se adune, gonindu-i prin oase, prin cartilagii, nervi şi sânge. Un puls sălbatic ameninţă să-i spargă venele. Nu putea să dispară. Avea să-l ţină ea în spaţiul dintre viaţă şi nimic, avea să-l păstreze *undeva.*

Pe obraji îi curgeau lacrimi şi sudoare.

Îşi puse palmele pe pieptul lui, făcându-i trupul să zvâcnească atunci când energia trecu prin el. Auzi exclamaţiile îngrozite ale vrăjitoarelor din jur.

— Justine, nu…

Din nou şi din nou, cu mâinile pe pieptul lui, lăsă energia să-i traverseze pe amândoi. O auzi pe Rosemary rugând-o să se oprească, spunându-i că era fără folos şi că avea să-şi facă rău. Dar nimeni nu îndrăzni să se apropie. Ea şi Jason erau înconjuraţi de un nor de energie alb-albastră, fierbinte ca inima unei stele muribunde. Formaseră un circuit, lipiţi, arzând repede. Să o ia cu el. Să-i poarte sufletul ei pe amândoi, ca să nu poată s-o părăsească niciodată şi să nu fie nevoită să-l jelească.

Se târî deasupra lui, îi luă capul între palme şi îl sărută. Energia strălucitoare pâlpâi, urmată de un întuneric perfect. Fără puls, fără senzaţie, fără nicio vibraţie de energie. Numai strigătul sufletului ei în uitarea tăcută.

Unde eşti?

O forţă mai puternică decât gravitaţia o trase afară din întuneric, în sus, repede, o rostogolire înainte, iubire în iubire.

Sunt aici.

Era cu ea, imposibil, irevocabil. Şi timpul începu din nou să curgă. Încet, Justine îşi reveni, deschise ochii. Le văzu pe vrăjitoarele din jur, pereţii şcolii din Golful de Cristal, lumina slabă a lumânărilor şi a lămpilor din sticlă, dar atenţia îi era cu totul concentrată asupra lui Jason, a trăsăturilor lui neclintite. Mâinile ei desenau paranteze albe în jurul chipului lui. Îi rosti cu grijă numele.

Genele lui se ridicară în lumina caldă a lămpilor, descoperind irisuri întunecate şi ameţite.

— N-am putut să te las să pleci, spuse ea mângâindu-l pe obraz, pe bărbie.

El o privi uluit când îşi dădu seama de un lucru pe care ea îl ştia deja.

— Ceva e diferit, spuse gutural.

Ea dădu din cap şi îşi lipi fruntea de fruntea lui.

— Cumva, îi şopti, împărţim acelaşi suflet. Dar cred că jumătate din el oricum a fost al tău tot timpul.

* * *

Ceva moale îi atinse fruntea. Justine ignoră atingerea delicată şi încercă să

rămână adormită. Încă o atingere tandră, de data asta pe obraz. Cu un sunet iritat, ea se întoarse ca să se cuibărească mai bine în perna grasă şi răcoroasă.

— Justine.

Un murmur ca de catifea. Vocea lui Jason, buzele lui aproape de urechea ei.

— E aproape prânzul. Trezeşte-te ca să pot să îţi vorbesc.

— Nu vreau să vorbesc, spuse ea adormită.

Mintea ei epuizată începu să sorteze amintirile din noaptea de dinainte. Ce vise bizare avusese – Marigold, teama pentru viaţa lui Jason, cursa contra cronometru până la Golful de Cristal…

Ochii i se deschiseră deodată şi Justine privi chipul masculin de deasupra ei. Jason stătea într-un cot, zâmbind puţin. Era proaspăt spălat şi îmbrăcat, cu obrazul ras.

— Am aşteptat să te trezeşti, spuse, urmărindu-i cu vârful degetului clavicula până la curbura umărului. N-am mai avut răbdare.

Justine se uită în jur şi descoperi că erau în dormitorul farului de pe insulă. Era goală pe sub cearşaf, cu trupul relaxat şi mai mult

decât epuizat.

— Mă simt de parcă aş fi alergat la maraton, spuse ameţită.

— Nu e de mirare, după noaptea trecută.

Ea se ridică în capul oaselor, cu cearşaful acoperindu-i sânii. Jason îi sprijini imediat pernele în spate. Exact când Justine îşi dădea seama cât îi era de sete, el îi oferi un pahar cu apă.

— Mulţumesc, spuse bând cu nesaţ. Ce s-a întâmplat aseară?

El o privi atent.

— Nu-ţi aminteşti?

— Ba da, dar nu sunt sigură ce a fost real şi ce mi-am imaginat.

— Vrei versiunea scurtă sau pe cea lungă?

— Pe cea scurtă.

Îi dădu paharul înapoi, iar el îl puse pe noptieră.

— Pentru mine seara a început cu un ritual de ridicare a unei vrăji, la miezul nopţii, urmat de o experienţă de moarte clinică şi o resuscitare cu mâinile goale, făcută de tine, după care se pare că ai aprins clădirea şcolii ca pe un cazino din Las Vegas. Vrăjitoarele spun că n-au mai

văzut aşa ceva niciodată. Îmi pare rău că am ratat spectacolul.

— Cred că tu ai fost spectacolul, spuse Justine. Unde e toată lumea?

— Rosemary şi Sage dorm puţin, de după-amiază. Câteva dintre celelalte au plecat târziu aseară. Unele au rămas şi au vorbit până la micul dejun. Au plecat de curând. N-am ştiut că vrăjitoarele lucrează la astfel de ore nebuneşti.

— E ceva ce au în comun cu cei care suferă de insomnie.

Jason zâmbi şi o mângâie pe părul în dezordine. Era atât de chipeş încât aproape că o durea să-l privească. Tot ce fusese atrăgător şi dinamic la el înainte părea acum amplificat, dacă aşa ceva era posibil.

— Ce-au spus vrăjitoarele? întrebă ea.

— Despre care parte?

— Despre oricare.

— Au fost de acord asupra faptului că, într-un fel sau altul, eu am primit un dar imposibil. De la tine.

O privi în ochi fără să se străduiască să ascundă amestecul de adoraţie şi uimire pe care-l simţea.

— Sage crede că ai făcut cumva şi mi-ai

dat o parte din sufletul tău, în acelaşi fel în care o flacără poate să o aprindă pe alta. Dar nimeni n-a mai auzit să se fi făcut aşa ceva înainte şi nimeni nu ştie cum ai făcut-o.

— Nu ştiu, spuse ea stânjenită. Doar că… te-am vrut pe tine. Trebuia să te păstrez lângă mine.

— Mă ai, spuse el. De fapt, o să mă ai şi când o să vrei să scapi de mine.

Ea zâmbi şi clătină din cap.

— Niciodată.

Striviră cuvântul cu un sărut apăsat, apoi Jason se retrase şi o privi tandru, cu o expresie greu de descifrat.

— Au mai discutat şi despre altceva, spuse. Cred că blestemul vrăjitoarei nu ni se mai aplică… pentru că s-a făcut un sacrificiu.

Văzându-i privirea întrebătoare, el continuă:

— Poţi să încerci să faci ce faci tu cu degetele? Să aprinzi ceva?

Nedumerită, ea îşi concentră energia şi pocni din degete. Scânteia nu mai apăru. Clipi surprinsă şi încercă din nou. Nimic. Jason se încruntă îngrijorat.

— Nu-mi amintesc exact cuvântul pe

care l-au folosit, spuse, dar ideea e că probabil ţi-ai depăşit capacitatea. Ai ars un circuit.

Se opri şi o privi atent.

— Ai fi nefericită dacă n-ai mai avea putere?

— Nu. Eu… Nu mi-am imaginat niciodată. Nu. Mai ales nu dacă aşa te-am salvat pe tine.

Încercă să înţeleagă ce aflase. Dacă nu mai avea puterile unei vrăjitoare înnăscute, probabil că încă mai putea să facă o vrajă sau douş mai simple sau să amestece câte o licoare. *„Căbine făcut şi înainte”,* se gândi cu o amărăciune amuzată. Un sentiment de bucurie o cuprinse şi spuse tare:

— N-am nevoie de magie ca să fiu fericită.

Era adevărat. Jason îi cuprinse obrazul în palmă şi o mângâie din privire.

— Dar de ce ai nevoie ca să fii fericită? întrebă. Dă-mi cea mai lungă listă pe care poţi s-o scrii şi n-o să mă odihnesc până nu ai tot ce-i pe ea.

— E o listă scurtă, răspunse Justine.

— Doamne, sper că sunt şi eu acolo.

Ea clătină din cap, de parcă ar fi fost

absurd un astfel de comentariu.

— Tu eşti singurul de acolo.

Jason o trase la piept şi o strânse o vreme, apoi o sărută pe buze, pe obraji, pe gât, şoptindu-i vorbe de alint.

— Justine, întrebă până la urmă, retrăgându-se destul cât s-o privească. De unde ai ştiut ce s-a întâmplat aseară? Mă bucur că ai venit, dar... nu voiam să te fac să treci prin aşa ceva. Încercam să te apăr.

Ea se forţă să se încrunte, lucru care nu era simplu la cât de fericită se simţea.

— O să vorbim mai târziu despre asta, spuse. Mi-ai promis că nu mai faci nimic de genul ăsta fără să-mi spui...

— Îmi pare rău. Au fost circumstanţe greu de controlat.

— Tot o să dai de bucluc.

— Ştiu. Spune-mi cum ai aflat.

Justine îi povesti despre vizita brutală şi furioasă a lui Marigold pe un ton cât putu de pragmatic, iar Jason o ascultă înţelegător.

— Nu mă iubeşte, încheie Justine încercând să pară nonşalantă.

Jason o strânse în braţele lui calde, oferindu-i atâta confort cât îşi dorea. O

mângâie pe spatele gol şi spuse:

— Dacă ea nu poate, n-are legătură cu tine. De când te-am cunoscut eu te-am iubit fără să mă străduiesc.

— Şi eu te iubesc.

Jason continuă s-o alinte şi s-o mângâie, până când îmbrăţişarea deveni mai mult erotică decât liniştitoare.

— Ştii, spuse el gânditor, strecurându-şi mâna sub cearşaf, relaţia asta s-a mişcat atât de al naibii de repede încât nu văd niciun motiv să încetinim acum. O să te întreb asta cum trebuie mai târziu, dar Justine, iubita mea scumpă, o să fie nevoie să te măriţi cu mine.

Se opri puţin.

— N-a fost un ordin, să ştii. A fost… o rugăminte imperativă.

— Căsătorie, repetă ea uluită. Hai să nici nu vorbim despre asta. E prea curând.

— Împărţim deja acelaşi suflet, îi atrase el atenţia. Am putea foarte bine să începem şi să completăm aceleaşi formulare de impozit.

Justine râse, ştiind că, odată ce-i intra ceva în cap, Jason nu era uşor de convins să se răzgândească.

— Nici nu pot să-mi imaginez cum ar funcţiona lucrurile.

— Asta e simplu. Am fi căsătoriţi în toată regula, douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână, am locui în aceeaşi casă şi ne-am petrece fiecare noapte în acelaşi pat. O să fim în majoritatea timpului pe insulă, dar din când în când o să vii o săptămână la San Francisco. Angajăm un manager pentru *Artist's Point* oricând nu eşti tu aici.

— Dar nu poate oricine să facă asta, protestă ea. De obicei, oaspeţii la un han se aşteaptă la ceva cald, personal, ca şi cum ar vizita casa cuiva.

— O să angajăm un manager cald şi personal. O pun pe Priscilla să caute pe cineva.

— Nu vreau să mă ajute Priscilla.

El întrebă cu grijă:

— Încă mai eşti supărată pe ea pentru că m-a ajutat să împrumut grimoarul?

— Să-l furi. Şi da. În momentul ăsta mi-e dragă ca un fir de păr într-un biscuit.

— N-a fost vina ei. Eu am fost diavolul care-a pus-o să facă toate astea.

— Da, spuse ea, râzând când el îi trase

cearşaful la o parte. Dar eşti diavolul meu.

— Şi tu o să fii vrăjitoarea mea superbă.

— O vrăjitoare fără magie, spuse ea, zâmbind când el o luă în braţe.

— E magie în fiecare părticică din tine, îi spuse.

— Dovedeşte-o, rosti Justine încet, cuprinzându-l cu braţele pe după gât.

Amândoi ştiau că Jason Black nu era omul care să se dea înapoi din faţa unei provocări.

Sfârşit